CHRISTIAN VULPIUS

HARAMIÁK KAPITÁNYA

CHRISTIAN VULPIUS
HARAMIÁK KAPITÁNYA

DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti
RÓNASZEGI MIKLÓS

Előkészületben

ALINA ÉS CZESLAW CENTKIEWICZ
TUMBO KALANDJAI

SZENTIVANYI JENŐ
TIZENKÉT HALÁLOS PERC

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST 1969

CHRISTIAN VULPIUS

HARAMIÁK KAPITÁNYA

REGÉNY

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST 1969

Rinaldo Rinaldini históriáját
fordította és az ifjúság számára átdolgozta

SZINNAI TIVADAR

BENKŐ SÁNDOR
rajzaival

ELSŐ FEJEZET

A REMETE VENDÉGE

Viharos éjszaka volt. A szél félelmetesen tombolt az Appennin-hegység szurdokaiban, s vadul rázta, tépázta a százesztendős tölgyek karvastag ágait. Egy meredek sziklafal tövében két fiatal férfi ült a tűz mellett, melynek lángját csak üggyel-bajjal tudták a szélrohamoktól megóvni. Jó barátok lehettek, de az egyik férfi – társánál fiatalabb és daliásabb, szélesebb vállú – mintha felettese lett volna a másiknak, aki észrevehető tisztelettel beszélt vele.

– Nem emlékszem ilyen pokoli éjszakára! – mondta Altaverde. – Miért nem felelsz, Rinaldo? Elaludtál?

– Én? Aludni? Ilyenkor? – kérdezte a fiatalabbik. – Nagyon szeretem ezt az időt. Szívemben amúgy is vihar kavarog, hadd tomboljon odakünn is!

– Furcsán beszélsz, capitano! – csóválta fejét Altaverde. – Mintha már nem az lennél, mint régen.

– Igazad van! – sóhajtotta Rinaldo. – Régen egy ártatlan kisfiú voltam, aki bizakodva vágott neki az életnek! Ma pedig! Nehéz a szívem, jó Altaverde, nagyon nehéz.

– Talán szerelmes vagy?

– Egy rablóvezér nem lehet szerelmes!

– Miért ne? Nincs a homlokodra írva, ki vagy! Minden donna boldognak mondhatja magát, ha egy olyan férfi szereti, mint te vagy! Arcod, alakod, viselkedésed! A legelőkelőbb házakban is megfordultál. A nagyvárosok palotáiban

is megálltad a helyedet. Senki sem gondolta volna, hogy nem vagy báró vagy gróf!

– Pedig valóban földönfutó vagyok!

– Rosszkedvű vagy, ami nem méltó hozzád! Igyunk!

– Majd máskor – hárította el Rinaldo.

– Jól van. Ha nem iszol, akkor én sem iszom. Ügy látom, ma éjjel bölcselkedni akarsz.

– Eltaláltad, Altaverde. Mi a bölcselkedés legfőbb tárgya? A halál. Vajon milyen halál vár ránk?

– Hát nem mindegy? – felelte Altaverde. – Király és koldus egyformán jön a világra, és egyformán távozik. Az a fontos csupán, hogy a két időpont közt hogyan töltjük az időt. Neked és nekem ez az élet felel meg legjobban, amit folytatunk. Szabadok vagyunk. Nem hajtunk fejet senkinek. Nem szenvedünk hiányt semmiben.

– És a becsület? – kérdezte Rinaldo.

– Hogy beszélhetsz így! – kiáltott fel Altaverde indulatosan. – Tulajdonképpen mi hozott ide közénk?

– A véletlen. És a könnyelműségem.

– Ne háborogj a sors ellen. Én tudom, mindig megtetted a magadét – többet ember nem tehet. A banda szeret. Mindenki tisztelettel beszél veled és rólad. Felesküdtünk rád, és hűségünkben nincs okod kételkedni. Mit akarsz még? Talán jobb lett volna, ha szülőfaludban, Ostialában maradsz, és apád kecskéit őrizgeted tovább is?

– Apám egyszerű, becsületes ember volt. Nem tudom, hogy az én életem dicsőbb-e, mint az övé.

– De mi tudjuk! És tudja a nép is. Mindig emberséges és igazságos voltál. Kifosztottad a gazdag naplopókat, léha főurakat és kövér főpapokat, de a nép egyszerű gyermekeit, a kisembereket, a szegényeket sohasem bántottad. Ezektől nem vettél el semmit, inkább adtál nekik. És megtáncoltattál néhány bírót meg kiskirályt, aki hatalmaskodva a népet sanyargatta és fosztogatta!

– Jól van, Altaverde. Köszönöm szerető szavaidat. Egy kicsit megvigasztaltál. Most aludj egyet, ha már az én szememet kerüli az álom. Én majd virrasztok, és vigyázok a tűzre. Ha elálmosodom, felkeltelek, és akkor te fogsz őrködni.

– Ahogy akarod, capitano! Én csakugyan fáradt és álmos vagyok, majd leragad a szemem. De két óra múlva kelts fel okvetlenül, majd felváltalak a virrasztásban.

– Szép álmokat, Altaverde.

Amikor Altaverde elaludt, Rinaldo elővette gitárját, és önmagát kísérve, halkan dúdolni kezdett. Egy dalt énekelt, amit maga szerzett. A dallamot talán valamelyik faluban hallotta – Itáliában a levegőben van a zene –, de a szöveget mindenesetre maga alakította hozzá.

A tűz mellett heverő két hatalmas szelindek egyszerre csak felhorkant, és morogni kezdett. Rinaldo felriadt, és puskája után kapott.

– Állj! Ki az? – kiáltotta, de valaki a napi jelszóval felelt. Niccolo közeledett a tűz felé. Az éber kutyák elhallgattak.

– Mi újság? – kérdezte Altaverde.

– Jelentem, hogy öszvérek csengőit hallottuk a távolból.

– Ilyen viharos éjszakán?

– Ügy látszik, valaki eltévedt.

– Hát nem vagytok együtt valamennyien? Nem a hegygerinc alatt táboroztok, a remetelak közelében?

– De igen, kivéve Pietrót és Giambattistát, akik felderítő útra indultak. A többi harminc ember együtt van.

– Girolamo is veletek van?

– Igen. Már előre örül az öszvéreknek.

– Elhiszem, Niccolo.

Most Rinaldo is beleszólt a beszélgetésbe.

– Tudod mit, Altaverde? Legjobb lenne, ha most mind-

járt felmennél hozzá. Ismered Girolamót, s tudod, hogy kissé meggondolatlan. Az óvatosság nem tartozik az erényei közé.

– Ahogy parancsolod, kapitányom – felelte Altaverde.

– És küldd le hozzám Cintiót. Itt várok rá.

– Meglesz, kapitányom.

– S ha el lehet kerülni a vérontást…

– Igen, igen, ha lesz rá mód – ígérte meg Altaverde.

– Kapitányom! Csakugyan itt akarsz maradni? Egyedül? – kérdezte Niccolo.

– Egyedül, amíg Cintio meg nem jön.

– Aludj egy kicsit! – javasolta Altaverde.

– Bárcsak el tudnék aludni! – sóhajtotta Rinaldo. – Ha az álom parancsszóra látogatná meg, sok nehéz órán átsegítené az embert! A kutyákat hagyjátok nálam.

– Természetesen! A viszontlátásra! – mondta Altaverde és Niccolo.

Amikor elmentek, Rinaldo rőzsét dobott a tűzre, és lefeküdt egy fa alá. Köpönyegét fejére húzta. Fölötte dühösen süvített a szélvihar. A száraz gallyak ropogva égtek a közelben.

“Hogy megváltozott minden! – gondolta Rinaldo. – Azelőtt, ha lefeküdtem, elég volt egy rövid fohász. Mire elrebegtem, már aludtam. Most meg a szememet sem tudom lehunyni. Legalább sírni tudnék!”

A kutyák felmordultak. Rinaldo ledobta magáról köpönyegét, talpra ugrott, és pisztolyaihoz kapott. A kutyák vicsorogva nekiestek egy közelgő embernek. Rinaldo visszahívta az állatokat, és elébe ment az ismeretlennek. Fehér hajú, ősz szakállú, tiszteletet parancsoló aggastyán volt, csuhához hasonló barna posztóruhában. Jobbjában nagy botot szorongatott, baljában pedig egy kialudt lámpást. Szánalmas kis kutya simult remegve a lábához.

– Ki vagy? – szólította meg Rinaldo, miután a két sze-

lindeket lecsillapította.

Az aggastyán így felelt:

– Remete vagyok. Az egész környék az Oriolo-hegy öreg remetéjének nevez, így beszél rólam, így emleget… A közeli városkában voltam, hogy szokás szerint olajat, sót, miegyebet vásároljak. Most hazafelé igyekszem a viskómba. De a vihar eloltotta a lámpásomat, s eltévedtem a sötétben, pedig úgy ismerem az egész vidéket, akár a tenyeremet. Engedd meg, hogy tüzednél meggyújtsam lámpámat, s már nem is háborgatlak tovább.

Miután meggyújtotta lámpáját, el akart köszönni, de Rinaldo visszatartotta.

– Ne siess úgy, öregapó! Kérdezni szeretnék valamit.

– Tőlem? Olyan visszavonultan élek, hogy nem tudok semmit a világról.

– De azt csak meg tudod mondani, minek tartasz engem?

– Örülök, hogy Isten az utamba vezérelt és tüzet adtál nekem, és most már folytathatom utamat.

– De mit gondolsz, mi vagyok én?

– Nekem édes mindegy, hogy ki s mi vagy – felelte az öreg. – Az emberek már nem érdekelnek.

– Az emberektől még itt sem szabadulhatsz – mondta Rinaldo. – Sorsom arra kényszerít, hogy az Appenninek völgyeiben bolyongjak, de még itt sem alhatok nyugodtan. Azt mondják, hogy Rinaldo Rinaldini, a híres rablóvezér most ezen a vidéken tartózkodik.

– Nem lehetetlen – felelte az öreg közönyösen.

– Félek attól a kegyetlen embertől.

– Úgy hallom, nem kegyetlen. Már arra is gondoltam, hogy megkeresem, és megkérem, adjon nekem egy menlevelet. Hogy kunyhómat ne háborgassák.

– És ha megöl?

– Az se olyan nagy baj. Fosszon meg attól a pár eszten-

dőtől, ami különben még hátravan, ha Isten úgy akarja. Nem félek tőle. Ha kunyhómat felgyújtja, építek egy másikat. Pénzt nem talál nálam. Ha agyonüti a két kecskémet, a környék parasztjai szeretnek, és megajándékoznak egy másik pár kecskével. Legyen minden úgy, ahogy Isten akarja.

– Sokat nélkülözöl?

– Aki szerény igényű, nem szenved hiányt semmiben.

– Mondok valamit, öregem. Szeretnék egyszer valami jót cselekedni. Látod ezt az erszényt? Jó sok arany van benne. Fogadd el tőlem ajándékul.

– Köszönöm, nem kell. Nem akarok az adósa lenni senkinek. Isten veled!

Az öreg folytatta útját, és Rinaldo nem merte tovább feltartóztatni. Újra lehevert a fa alá, és csakhamar mély álomba merült. Arra riadt fel, hogy kutyái ismét csaholni kezdtek.

Felnézett az égre. Már pirkadt a hajnal. Az ösvényen Cintio közeledett

– Szeretett kapitányunk – kezdte Cintio –, mondd, mi bánt? Egy idő óta kerülöd hű embereidet. Már nem érzed jól magad a mieink között? A magányt keresed, elvonulsz, töprengésbe merülsz! Terhedre vannak régi bajtársaid?

– Magam vagyok terhére magamnak! És a földnek! – felelte Rinaldo. – Nem tudom, mi lelt.

– Altaverde azt mondja, szerelmes vagy.

– Eltalálta.

– Hát aztán? Szerelmesnek lenni – az csak nem baj? Beszélj róla, könnyíts a szíveden!

Rinaldo hosszas hallgatás után mesélni kezdett.

– A história egészen friss – mondta. – Négy nappal ezelőtt itt a közelben sétáltam, az erdő szélén. Nem is törtem

a fejem semmin… csak úgy andalogtam. Egyszerre csak megpillantok egy lányt… talán tizenhét éves, bűbájos teremtést. Ah, Cintio, álmodni sem lehet angyalibbat! Epret szedett. Megszólítottam. Kérdeztem tőle valamit. Kedvesen, illedelmesen felelt. Beszélgettünk néhány percig. Úgyis mondhatnám: az Ártatlanság szóba állt a Bűnnel, a Tisztaság a Romlottsággal! De néhány legényem közeledett, és kénytelen voltam elköszönni tőle. Azóta nem láttam, de szüntelenül Őrá gondolok. Ha megtalálhatnám! De azt sem tudom, hol keressem! Ki tudja, talán már messze jár!

– Akkor felejtsd el!

– Ne beszélj bolondokat! Hát lehet egy ilyen angyalt elfelejteni?

– Mindent lehet, csak akarni kell.

– Szép mondás, csak nem igaz. Hiszen ha csak az akaraton múlna minden, akkor becsületes ember lennék, nem rablóvezér.

– Nagyon kérlek, kapitányom, ne mondd ki az efféle gondolatokat hangosan. Csak megingatod vele az embereink elszántságát. Ártasz nekik az ilyen beszéddel, s ártasz magadnak is.

Rinaldo vállat vont, és szótlanul lehevert megint a fa alá. Behunyta szemét, és erre Cintio magára hagyta. Rinaldo újra elszundikált. Mire felébredt, szemébe sütött a nap. A felhők szertefoszlottak, a vihar elvonult. Cintio néhány lépésnyire tőle a földön ült, és közben két másik ember is csatlakozott hozzá. Tüzet raktak, és egy kis üstben csokoládét főztek.

– Jó reggelt, kapitány! – kiáltott fel Cintio.

– Szép jó reggelt! – köszöntötte Girolamo is meg Paolo is egyszerre.

– Köszönöm – felelte Rinaldo. – Mit főztök?

– Pompás csokoládét – felelte Paolo kérkedve.

– Megkínáltok egy bögrével? – kérdezte Rinaldo.

– A legnagyobb örömmel, signor capitano – felelte Girolamo. – Valódi spanyol kakaó. Altaverde tiszteletét küldi. Most a zsákmány elosztásával van elfoglalva. Kitűnő rajtaütés volt Három öszvért zsákmányoltunk. Egy nápolyi herceg málháját cipelték, aki útban van Firenze felé, Lehet, hogy ő megérkezik oda, de a holmija már nem,

– Emberélet nem esett áldozatul? – érdeklődött Rinaldo.

– A három öszvérhajcsár fűbe harapott – felelte Girolamo közönyös vállvonogatással. – Jó is, mert ezek a fickók szeretnek fecsegni. Annyi öszvérhajcsár van a világon, hogy hárommal kevesebb meg se kottyan, igaz-e, Paolo?

Paolo röhögött,

– Altaverde est a csecsebecsét küldi neked – folytatta Girolamo. – Nem ér sokat, de mégis aranyból van, és téged illet meg.

Rinaldo átvette a küldeményt. Kis, lapos aranytok volt, nyakba akasztható amulettféle. Kinyitotta, és egy miniatűr arcképet talált benne. Egy feltűnően szép asszonyt ábrázolt – apácaruhában. A kép hátlapján egy másik miniatűr volt Ez egy büszke arcú férfit ábrázolt tiszti egyenruhában. Az egész amulett nem volt nehéz, de Rinaldo is meg tudta ítélni, hogy ízléses kidolgozású, finom ötvösmunka. Néhány percig elnézegette, aztán ajkbiggyesztve zsebre vágta.

Nemsokára megérkezett Altaverde is az osztagával. Sátrakat vertek, és tüzeket raktak. Mindenfelé sütöttek-főztek, ettek-ittak, énekeltek, kockát vetettek, mint az olyan emberek, akik munka után átengedik magukat a jól megérdemelt pihenésnek.

Altaverde részletes jelentést tett a kapitánynak, és átnyújtotta neki jóváhagyás végett a zsákmányfelosztási jegyzéket. Rinaldo egy pillantást vetett rá, és szó nélkül aláírta. Teljesen megbízott alvezéreiben, de ragaszkodott a

szigorú rendhez és fegyelemhez. Csapata nem szedett-vedett banda volt, hanem jól megszervezett kis hadsereg.

Később Rinaldo félrevonta Altaverdét, és egy távoli fa tövében letelepedve, megbeszélte a biztonsági rendszabályokat. A kijelölt őrszemek elfoglalták őrhelyeiket.

Rinaldo aztán egy másik, közeli völgybe sétált át, ahol egy forrás mellett pihent le. Egyedül akart lenni gondolataival, tűnődéseivel, a társaság csak zavarta volna. Déltájban azonban visszatért a csapathoz, ahol lármás legényei közepette jó kiadós ebéd várta,

– Kapitányunk! – kezdte rá Girolamo is ebéd után. – Hű embereid úgy látják, hogy borús vagy, elégedetlen, rosszkedvű. Ne haragudj, hogy újra mag újra visszatérünk erre a kérdésre. Mondd, mi bánt? Kívánsz valamit? Ha olyasmi, amit megszerezhetünk, szólj csak! Életünk árán is megszerezzük neked! De ha csak valami rögeszme bánt, kergesd szélnek a rigolyádat, mely gyötör és nyugtalanít. Ha kedvetlen vagy, az a csapatnak is kedvét szegi.

Rinaldo néhány percig szótlanul bámult maga elé, aztán embereihez fordulva, így szólt:

– Olvastátok Velence, Génua és Lucca hirdetményeit? Ezek a köztársaságok magas vérdíjat tűztek ki a fejemre.

– Letépjük a hirdetést, ahol látjuk! – kiáltották többen is. – A díjat nem kapja meg senki!

– Jaj annak, aki pályázik rá! – mondta Girolamo. – Agyoncsapjuk, aki kezet mer rád emelni. Amíg itt állunk melletted, egyetlen hajad szála sem görbülhet meg.

Kirántotta kardját hüvelyéből, és megforgatta a feje körül. Sokan követték példáját, s egy emberként kiáltották:

– Életünket és vérünket kapitányunkért! Követjük Rinaldót tűzön-vízen át mindhalálig!

Ezzel kacagva visszatértek a kockavető serleghez és a

borostömlőkhöz.

Rinaldo lehevert egy nyárfa alá. Ekkor Fiorilla közeledett hozzá, a banda amazonja – csinos arcú, barna asszony, aki izmosabb volt, mint akárhány férfi. Letelepedett Rinaldo mellé, és pisztolyait kezdte tisztogatni.

– Nem hiszem el, capitano, hogy a fejedre kitűzött vérdíj miatt lógatod az orrodat. Egy olyan férfi, mint te, még a közeli veszéllyel sem törődik, nemhogy az efféle ostobasággal! Neked más bajod van.

– Gondolod, Fiorilla?

– Nem gondolom, hanem tudom. A szíved beteg.

– Meglehet.

– Biztos. Leolvasom az arcodról. Én értek ehhez a betegséghez, mert magam is átestem rajta. Éppen fél esztendeje annak, hogy beleszerettem valakibe. Láthattad volna, de te észre se vetted.

– Én? Miért éppen én?

– Mert olyan bolond voltam, hogy beléd lettem szerelmes. Fejembe vettem, hogy a kapitányunk kedvese leszek. De te tudni sem akartál rólam. No, nem baj, már túl vagyok rajta.

Felszedte két pisztolyát, övébe dugta, felállt és elment Rinaldo egy pillantást sem vetett utána. Felállt, és jelt adott embereinek a sorakozóra.

– Elhatároztam – mondta –, hogy Albonigo hegyeibe vonulunk. Vonjátok be az őröket, és készüljetek fel az indulásra. Ma éjjel a San Giacomo-kápolna völgyében fogunk meghálni. Holnap délben La Cera alatt leszünk, a négy hegy közt elterülő fennsíkon. Ha tervem sikerül, merész csínnyel gazdagítjuk hírnevünket.

Az emberek ujjongva fogadták az izgalmas bejelentést. Rinaldo még hozzáfűzte:

– Téved, aki azt hiszi, hogy megváltoztam vagy elkényelmesedtem. Hogy kerülgetem a veszedelmes kalando-

kat. Erről szó sincs. Én a régi Rinaldini vagyok. Nem félek senkitől és semmitől.

– Senkitől és semmitől! – visszhangozták dörgő hangon a marcona szegénylegények.

Szétszedték a sátrakat. Bevonták az őrszemeket. Girolamo csakhamar elindult az előőrssel. Altaverde kellő távolságban követte őket a főcsapattal, katonásan, a biztosított menetelés szabályai szerint. Az utóvédet Cintio vezette. Hogy Rinaldo melyik csapatrésznél tartózkodik, arról sejtelme sem volt senkinek.

Jó, hogy nem tudta senki. Mert az imádott kapitány, vakmerő hadműveletek kitervezője és vezére, gitárt akasztott nyakába a puskája mellé, s az erdőn átvágva, a hegygerinc felé indult – oda, ahol a remetelak teteje kandikált elő a fák közül.

Nemsokára egy ösvényre bukkant, és azon ballagott tovább. Az árnyékok már nőni kezdtek, amikor a hegygerinc alatt egy kunyhó kéményét pillantotta meg. Egyenesen arra tartott, és a házikó előtt észrevette azt az ősz hajú, fehér szakállú aggastyánt, akivel előző este elbeszélgetett. Üdvözölte, s az öreg mintha kissé zavartan és kelletlenül viszonozta volna köszöntését.

– Még mindig nem találtad meg az országutat? – kérdezte az öreg.

– Nem is kerestem – felelte Rinaldo. – Céltalanul bolyongtam itt, amíg rám nem esteledett. A te házikód ez? Ha igen, megkérnélek, fogadj be éjszakára. De ha úgy érzed, hogy terhedre lennék, mondd meg bátran, nem haragszom meg érte. Legfeljebb egy fa alatt heverek le, és ezt az éjszakát is a szabadban töltöm, akárcsak a tegnapit.

– Nem, nem, azt már nem engedem – mondta az öreg. – Szívesen látlak szerény viskómban, de le kell mondanod

minden kényelemről. Ha beéred friss szénával derékaljul…

– Hogyne érném be! – vágott a szavába Rinaldo. – Nem vagyok elpuhult ember, sohasem adtam a kényelemre. Szerencsétlen sorsom korán leszoktatott róla.

– Mi kergetett az erdő magányába?

– Egy szerencsétlen pillanat és annak a következményei.

– Megöltél valakit? Párviadalban, ugye?

– Kérlek, ments fel a válasz alól.

– Bocsáss meg, nem akarom titkaidat kifürkészni. Az éjjeli szállás rendelkezésedre áll. Ha megengeded, előremegyek.

Rinaldo szótlanul követte az öreget a viskóba. A szoba egyszerű volt, de ragyogó tiszta. Berendezése egy nagyobb asztal és egy kis asztalka, néhány szék és egy deszkaágy. A nagyobbik asztalon hatalmas, nyitott biblia, a kisebbik asztalon valami kötés – afféle női kézimunka. „Hogy került ez ide? – gondolta Rinaldo. – Lehetséges-e, hogy az öreg unalmában harisnyát kötöget?” Házigazdája, mintha kitalálta volna gondolatát, gyorsan bedugta a kézimunkát az asztalka fiókjába. Rinaldo nem merte kérdésekkel zaklatni. Lesütötte szemét, és hallgatott. Az öreg néhány perc múlva magára hagyta. Amikor visszajött, égő lámpa volt a kezében. Rinaldo felállt, és köpenye mély zsebéből egy palack bort húzott elő.

– Engedd meg – mondta mosolyogva –, hogy én is hozzájáruljak valamivel a vacsorához.

Az öreg komolyan bólogatott.

– A bor Isten adománya – mondta –, s bármilyen mértékletesen élek is, egy pohár bort néhanapján szívesen felhajtok. Egyébként ez lesz vacsoránk fénypontja, mert amivel megkínálhatlak, igazán nem sok… egy kis barna kenyér, egy kis vaj és sajt, no meg egy dinnye, amit épp az imént vágtam le.

– Bőven elég, öregem! – nyugtatta meg Rinaldo. – Még akkor is, ha kettőnkön kívül valaki más is részt kérne a lakomából.

– Valaki más? – kérdezte az öreg sietve. – Kire gondolsz?

Rinaldo válasz helyett a kisasztal fiókjára nézett

– Egyedül lakom itt – mondta az öreg. – Nincs más társaságom, csak a kiskutyám, no meg a madarak… néhány gerle, néhány csíz… Miből gondolod, hogy más is lenne itt?

Rinaldo kissé kihúzta az asztalka fiókját, és mosolyogva mutatott a kézimunkára.

– Értem már – bólintott az öreg. – Hát ez bizony nem az enyém, hanem valaki másé, de az nem lakik itt, csak néha szokott meglátogatni. Ma reggel is itt volt, és a kézimunkáját, sajnos, itt felejtette. Hát behozom azt a kis vacsorát, jó?

Megint kiment, és Rinaldo újra magára maradt. Felhasználta az alkalmat, és alaposabban körülnézett. A sarokban egy kis ajtót fedezett fel, mely a hálókamrácskába nyílt Itt volt az öreg fekvőhelye, fölötte a falon két kis olajfestmény. Mellettük jobbról-balról egy-egy pisztoly lógott alá, szögre akasztva. Rinaldo bevitte az olajlámpást a kamrába. Amint megvilágította vele a képeket, megdöbbenve visszahőkölt.

A képek ugyanazt a két személyt ábrázolták, mint a miniatűrök – a kicsinyített másolatok az aranyláncon függő amulett tokjában, amelyet Altaverde ma reggel zsákmányolt, Ugyanaz a két arckép: a szépséges arcú apáca és a daliás fiatal katonatiszt. Tévedésről szó sem lehet: jellegzetes arcok, nem lehet mással összetéveszteni… Rinaldo megfordult, és tűnődve visszatért a szobába.

Éppen jókor, mert házigazdája (akit ezen a környéken Donato néven ismertek) akkor jött be, s hozta fatálcán

mindazt, amit vacsorára ígért. Rövid asztali áldás után helyet foglalt vendégével szemben, s nekiláttak az étkezésnek. Rinaldo bort töltött a poharakba.

– A távollevő harmadik egészségére, akár itt lakik, akár máshol! – mondta.

– Igen, az ő egészségére – felelte az öreg. – De mondtam már, hogy nem lakik itt.

– Elhiszem.

– Csak mondod. Szemedből látom, hogy nem hiszel nekem. Hát ide hallgass. Körülbelül egyórányira a kunyhómtól, a hegy alján egy szép kis majorság terül el. Ott lakik a lányka, aki a kézimunkáját nálam felejtette. Jószívű teremtés, eljön néha ide, hogy felvidítson.

– A majorosgazda leánya?

– Csak a nevelt leánya, vérségi kapocs nem fűzi hozzá. De magam is úgy szeretem, mintha az édesleányom lenne, mindenki szereti, és meg is érdemli. Az 6 egészségére és boldogságára!

Összekoccintották és kiitták poharaikat. Utána hosszas csend következett Végre az öreg törte meg a hallgatást.

– Szabad kérdeznem, merre van a hazád?

– Római vagyok – felelte Rinaldo.

– A szent városban születtél?

– Nem, faluhelyen, de Róma környékén.

– Akkor földiek vagyunk, mert én is Rómában születtem. De nem örülök neki. Nincs annál hálátlanabb város a világon.

– Rossz tapasztalatokra tettél szert?

– Velem nagyon igazságtalanul bántak. No de hagyjuk ezt, ne bolygassuk a múltat. Nyugodtan élek itt, és megbocsátottam ellenségeimnek. Becsületes embernek, igaz férfiúnak semmi keresnivalója a mai Rómában. Róma lakói fittyet hánynak a tisztességnek, mindent feláldoznak a gyönyörök és élvezetek kedvéért. Bizonyára téged is elüldöz-

tek.

– Nem. Engem nem bántott senki. Balsorsomat saját könnyelműségemnek köszönhetem.

– Ebben van valami vigasztaló. De engem igazságtalanul üldöztek és tettek földönfutóvá.

Rinaldo éppen válaszolni akart valamit, amikor hangokat hallottak kívülről. A következő percben durván dörömböltek a remetelak ajtaján.

Donato nyugodtan kinyitotta a kis ablakot, és megkérdezte, ki az.

– Nyiss ajtót! – rivallt rá egy rekedt hang.

– Fegyveres emberek állnak az ajtó előtt – mondta vendégének Donato. – Lehet, hogy katonák. Ha van okod tartani tőlük, menj be a hálókamrába. Ablaka hátrafelé néz, kijuthatsz rajta a kertbe. Másszál csak át a hátsó sövényen, és indulj el jobb kéz felé. Pár lépés után egy sziklabarlang nyílásához érkezel. Ott elrejtőzhetsz, és nyugodtan megvárhatod, míg ezek odébbállnak.

Rinaldo füttyentett két kutyájának, és bement a kamrába. Az okos állatok engedelmesen követték. Donato a ház ajtajához lépett és kinyitotta.

Hat marcona külsejű, állig felfegyverzett ember nyomult be a szobába. Rinaldo a kamrában jól hallhatta, mit beszélnek a szobában.

– Ki vagy?

– Donato vagyok, a remete.

– Egyedül vagy itt?

– Igen, egymagamban élek itt.

– Ismersz minket?

– Nem,

– Félsz tőlünk?

– Ha az igazság szolgái vagytok, ártatlan embernek nem lehet oka tőletek rettegni.

– Melléfogtál, öreg. Mi a magunk módján teszünk igaz-

ságot. Van pénzed?

– Ebben a zacskómban tartom. Tessék, odaadom.

– Eriggy a fenébe ezzel a pár koldusfillérrel. Mi komoly pénzről beszélünk.

– Ez az egész vagyonom.

– Nem hiszem el.

– Pedig igazat mondtam.

– Hazudsz, öreg! Látom, borosflaskó áll az asztalon. Aki bort iszik, annak van pénze. Hozz elő még néhány fiaskót legalább!

– Ezt valaki hozta nekem ajándékul. Megittuk, több nincs.

– Megittátok? Szóval vendéged volt! A kutya teremtésit! Nem vagy te koldus! Kettesben lakomázik, és azt akarja elhitetni velünk, hogy nincs pénze! Ne hazudj, mert a pofádba vágok!

– Nincs pénzem, és bort sem tudok adni nektek.

– Üssétek le a vén csirkefogót!

– Ne bántsatok! Irgalom!

– Pénzt ide, vagy beverjük a pofádat!

– Mindent elvihettek, amit találtok!

– Megátalkodott gazember! Nem akar letejelni! No, majd akkor más hangon beszélünk veled!

Mind a hatan nekiestek Donatónak. Az öreg segítségért kiáltott, bár eszébe se jutott arra gondolni, hogy valaki meghallhatja. Ekkor kivágódott a kamra ajtaja. Rinaldo állt ott, lövésre kész pisztollyal a kezében.

– Mit kerestek itt? – kiáltotta mennydörgő hangon.

– Hű, a nemjóját! A kapitányunk! – kiáltotta egy hang.

Elengedték a remetét, s a szoba egyik sarkába húzódva, meglapultak a fal mellett.

– Igen, a kapitány! – ismételte egy másik hang, észrevehető szorongással.

Az egész testében remegő Donato egy székre roskadt,

és csodálkozva hebegte:

– A kapitány? A ti kapitányotok?

– Nem szégyellitek magatokat? – kiáltotta Rinaldo. – Hatan támadtok egy védtelen öregemberre! Szép hőstett, mondhatom! És hogy mertek portyázni, fosztogatni? Rinaldo legényei! Talán szükséget szenvedtek valamiben, hogy egy szegény remete utolsó fillérjeit is kizsaroljátok! Nemcsak magatokat mocskoljátok be, hanem az én nevemet is! Ki volt az a gazember, aki először kezet emelt az öregre?

– Paolo kezdte – dünnyögte az, aki legközelebb volt Rinaldóhoz.

Rinaldo felemelte pisztolyát, és szó nélkül elsütötte. A golyó Paolo karját zúzta szét. A fickó összerogyott, és elnyúlt a földön. Társai meg se moccantak, senki sem merte felsegíteni.

– Miért hagytátok el a szakaszotokat? – kérdezte Rinaldo dörgő hangon, és szeme villámlott.

– A te keresésedre indultunk – felelte az egyik.

– Mit szimatoltok utánam? Mi közötök hozzá, hová megyek, merre járok? Törődjetek a saját dolgotokkal! Visz-

sza a szakaszhoz! Ismeritek a törvényeinket. Tudjátok, mit csináltatok, és mit érdemeltek. Ezt a fickót vigyétek magatokkal. De nem tartozik többé Rinaldo csapatába. Holnap majd megkapjátok büntetésteket.

A rablók elvonultak, és magukkal vitték a sebesült Paolót.

Donato minden ízében remegve, szótlanul ült a széken.

Rinaldo odalépett hozzá, megragadta a kezét, megszorította, és így szólt:

– Szedd össze magad, apóka!

– Látod… azt a… szekrénykét? – hebegett az öreg. – Nyisd ki. Találsz benne egy kerek üveget. Piros folyadék van benne… orvosság…

Rinaldo sietve engedelmeskedett. Donato kívánságára kitöltött egy kanálnyit a piros orvosságból, és átnyújtotta az öregnek. Donato lenyelte, s úgy látszik, használt, mert lassanként magához tért

– Tehát Rinaldo vagy?

– Mi tagadás, az vagyok.

– Már a neved is félelmetes! Szörnyű ember lehetsz.

– Sajnos, igazad van. Szörnyeteg vagyok.

– Már az is, amit az imént a szemem láttára műveltél, szívemet borzadállyal tölti el.

– Az enyémet meg bánattal és csüggedéssel – sóhajtott Rinaldo. – Most látom csak, miféle emberek élén állok! De ez mentségemre is szolgál. Ilyen embereket csak kegyetlenséggel lehet féken tartani és megfegyelmezni.

– Ó, te szerencsétlen! Milyen társaságba keveredtél!

– Sohasem kerestem őket – ők csatlakoztak hozzám. Ha egy község közelében tanyázunk, mindenütt jelentkezik néhány falurossza, és könyörög, hogy fogadjuk be. Aztán az én gondom, hogy etessem őket. Nem lehetek válogatós az eszközökben.

– Tudom. A lejtőn nincs megállás. Az első lépést kellett

volna jobban meggondolnod.

– Úgy érzem, barátom vagy, jó remete – mondta Rinaldo. – Szívem vonzódik hozzád, és azt súgja, hogy bizalommal elmondhatom neked titkaimat. Majd megtudod a történetemet, de nem ma. Most nyugalomra és pihenésre van szükséged. Hadd fektesselek le az ágyadba. Én majd ezen a széken is elalszom, vagy az se baj, ha virrasztok hajnalig.

Gyengéden átvezette Donatót a kamrácskába, lefektette, és magára hagyta. A szobába visszatérve, köpönyegébe burkolózott, és leült egy székre. Hosszas töprengésbe merült, és csak éjféltájban aludt el, az asztalra borulva. De amint a hajnal első sugarai megcsillantak, már felébredt, és kitörölte az álmot a szeméből.

Donato sóhajtva fogadta.

– Nagyon beteg vagyok – suttogta, amint Rinaldo az ágyához lépett és hogyléte iránt érdeklődött.

– Ez is az én lelkemet nyomja – mondta Rinaldo. – Azért kerestelek fel, hogy biztonságodról gondoskodjam, s mi lett belőle? Éppen az én embereim törtek rád. Bajt hoztam, pedig a javadat akartam.

– Nem tehetsz róla – felelte az öreg elhaló hangon. – Nem hibáztatlak. Inkább hálát adok Istennek, hogy a kunyhómba vezérelt téged. Ha nem vagy itt, minden bizonnyal megölnek.

Ezután megint orvosságot kért, de másfélét, mint az éjjel. Pontosan megmagyarázta, hány csepp kell belőle egy pohárka vízbe. Alighogy megitta, szeme becsukódott, és mély álomba merült.

Rinaldo lábujjhegyen kiosont a kamrából. Elhagyta a házat, és reggeli sétára indult. A felkelő nap pompája édes gyönyörűséggel töltötte el. Az Ég Királynője bíborpalástban hágott fel a szemközti hegycsúcsra, és bőkezűen ontotta meleg aranysugarait a kis völgybe, mely Donato házikója

alatt terült el. A madarak szívecskéjét is megejtette a szépséges látvány, s hálából vidám himnusszal hódoltak a Királynőnek, aki minden élet anyja itt ezen a földön.

Rinaldo hangulata hirtelen megváltozott. Lelkesedését csüggedés váltotta fel, és két tenyerével bánatosan eltakarta arcát.

„A nap nem tudja, ki vagyok én! – gondolta. – Jóságában egyformán süt bűnösökre és ártatlanokra! Bárcsak sugarai villámokká változnának, hogy halálra sújtsanak!”

Ám a sors ehelyett inkább egy kellemes meglepetést tartogatott számára. Ruhasuhogást hallott. A sövény fordulójánál karcsú női alak tűnt elő. Rinaldo a kedves jelenségben tüstént ráismert a szép, fiatal lányra, akivel néhány nappal azelőtt az erdőben találkozott. Azóta most látta először.

Sokáig némán, elfogódottan álltak egymással szemben. Végül Rinaldo törte meg a csendet.

– Te vagy az a jószívű leányka – kérdezte –, aki a közeli majorságban lakik, és néha meglátogatja a szegény öreg Donatót?

– Igen, uram, én szoktam felkeresni.

– És mi a neved?

– Auréliának hívnak. Te pedig az a kedves úriember vagy, akivel néhány szót váltottam nemrég az erdőben, amikor epret szedtem?

– Ügy van, kislányom, örülök, hogy emlékszel rám. Én vagyok az, akiről beszélsz. Azonkívül Donato remete jó barátja. Akit te is kedvelsz.

– Hol van Donato?

– Alszik – felelte Rinaldo.

– Ilyen későn? Akkor bizonyára beteg – mondta Aurélia.

– Sajnos, kissé rosszul érzi magát.

– Jóságos ég! Mi baja? – kérdezte Aurélia aggódva.

– Egy kis gyengeség, semmi egyéb. Meglátod, hamar elmúlik. Ha az álom felüdítette, mindjárt jobban lesz. Egyelőre azonban okosabb, ha nem kelted fel.

– Megmondom apámnak. A szegény Donato már nagyon öreg, nem szabad magára hagyni.

– Majd én ápolom.

– Te? Egy idegen? Nem bízhatom rád, de itt sem maradhatok. Nem tartózkodhatom egy idegen férfival egy házban!

– Félsz tőlem?

– Természetesen.

– Becsületszavamra, nem kell tőlem tartanod

– Ki vagy te?

– Utasember, aki csak ideiglenesen van itt.

– De már huzamosabb idő óta, nem?

– Ügy van. A táj nagyon szép. Akárcsak te.

– Ne beszélj velem így, kérlek. Hiszen alig ismersz.

– Már hallottam felőled egyet-mást.

– Micsoda? Donato beszélt rólam? Hogy kerültem szóba?

– Én faggattam… megakadt a szemem a kézimunkádon, amit a remetelakban felejtettél.

Megreccsent egy ág. Léptek hallatszottak a sövény fordulója felől. Rinaldo megpillantotta Cintiót, aki hevesen integetett neki. Aurélia közben továbbsietett, és besurrant a remetelakba.

– Capitano – mondta Cintio –, siess vissza hozzánk. Sürgős szükség van rád! Nagy a nyugtalanság és a ribillió.

– Rögtön jövök – felelte Rinaldo –, csak várj egy percig. Egy kis dolgom van még.

Ezzel sarkon fordult, és bement a remetelakba.

– Kedves Aurélia – mondta a lánynak –, nem szeret-

ném, ha Donato magára maradna. Ígérd meg, hogy mellette maradsz egy ideig. Nekem most fontos dolgom van. El kell mennem, de visszajövök, mihelyt tudok, és felváltalak.

– Természetes, hogy itt maradok. Nem hagyom a beteget egyedül.

– Ha felébred, mondd meg neki, hogy nemsokára visszajövök.

– Hova kell menned?

– A szolgám hív. Valami kavarodás történt a poggyász körül, azt kell rendbe hoznom. Remélem, nem tart sokáig. A viszontlátásra, jószívű tündér!

– A viszontlátásra, uram.

Rinaldo megszorította a lány kezét, és elsietett. Cintio kíséretében negyedóra alatt megérkezett arra az erdei tisztásra, ahol emberei táboroztak.

– Jó, hogy itt vagy, capitano! – kiáltotta több hang egyszerre. – A saját ajkadról akarjuk hallani…

– Csend legyen! – mennydörögte Rinaldo. – Girolamo, hozzám! Olvasd fel saját törvényünk ötödik és hatodik pontját!

Megtörtént. A marcona betyárok néma csendben hallgatták Girolamo szavait. Utána Rinaldo elmondta, mi történt a remetelakban, s hozzáfűzte:

– Mi történjék Paolóval? Természetesen az, amit törvénykönyvünk előír!

– Kegyelem! Kegyelem! Bocsáss meg Paolónak! – kiáltották megint összevissza.

Paolo ott feküdt előtte a földön. Sebét már kimosták, és rendesen bekötözték, de még mindig nagy fájdalmai voltak. Elhaló hangon könyörgött kegyelemért

Rinaldo hallgatott.

Ekkor maga Girolamo lépett oda hozzá, és ő is kegye-

lemért esedezett Paolo számára.

Rinaldo válaszra sem méltatta hadnagya szavait.

A betyárok soraiban mozgolódás támadt. Fiorilla lépett elő, térdre vetette magát Rinaldo előtt, és így szólt:

– Capitano! Tudod, hogy a szívem érted égett, de elutasítottad szerelmemet. Paolo vigasztalt meg, és most őt szeretem. Kegyelmezz meg neki az én kedvemért.

– Törvényeinkre én ugyanúgy felesküdtem, mint ti. A törvény engem is kötelez – felelte Rinaldo. – Nem adhatok kegyelmet.

– Felmentünk a törvény alól! – kiáltották többen. – Ezentúl te leszel a törvény, és kegyelmet adhatsz akárkinek kedved szerint.

– Mint egy király! – kiáltotta éles hangon Fiorilla.

– Hát ha éppen akarjátok…

– Akarjuk! A törvényt a te kezedbe adjuk.

– Jól van! Akkor megkegyelmezek Paolónak és a másik ötnek is, aki vele együtt akart egy szegény öregembert kifosztani. Megbocsátom vétküket, de bizonyos kikötésekkel.

– Halljuk! Halljuk!

– Ez az első és utolsó eset, amikor kegyelmet adok olyanoknak, akik parancsom nélkül, saját szakállukra fosztogattak.

– Helyes! Hát még?

– Elrendelem, hogy Paolo és társai, akik a szegény öreg remetét bántalmazták, kárpótlásul két kecskét, két hordócska bort és egy tucat baromfit ajándékozzanak neki. Hogy miként szerzik meg – az ő dolguk!

– Hurrá! Helyes! Éljen a kapitány!

A nagy ujjongás és zsibongás közepette Rinaldo leült sátra elé, és kényelmesen megreggelizett. Egy ideig elnézte a körülötte zajló sürgés-forgást, aztán munkához látott. Egy sor parancsot írt, egyenként összehajtogatta és lepecsételte, aztán összehívta hadnagyait. Félkörben felálltak körülötte,

míg Rinaldo ülve maradt, és kiosztotta rendelkezéseit

– Fogd, Girolamo, itt a neked szóló parancs, de ráérsz Borgóban kibontani. Ott alaposan körülnézel, és a helyzet, a dolgok állása szerint döntöd el, ott maradsz-e, vagy tovább mégy Arezzóba. Feladatod nagy körültekintést igényel, de erre nem fecsérelek több szót, hisz mindig okos és óvatos voltál. Gyere ide, Fiorilla. Téged Bibienába küldelek, ott hallgatózzál, és lesd ki, mit beszélnek rólunk. Niccolo és Sebastiano: ti átfésülitek Bosina erdőségeit. Téged, Amadeo, Anghiartóba küldelek, nézd meg, nem vonulnak-e fel ellenünk az ottani erdőben. Altaverde nyolc embert vesz maga mellé, és megpróbálja Brankolino bíráját kézre keríteni. A parancsban megtalálod a részletes utasításokat. Matteo alkonyatkor húsz emberrel nyomuljon előre a déli hegyvidéken, és szállja meg a Caprili-szorost. Alsetto harminc emberrel itt marad, és bevárja további parancsaimat. Cintio, válassz ki magadnak tizenkét ügyes embert, és indulj el Oriolóból a Jegenyék Völgyébe, onnan meg fel a sziklahágóra. A jelszó: *Senkitől és semmitől!* Most pedig rajta! Lássatok hozzá tétovázás nélkül az utasítások keresztülviteléhez.

Most kezdődött csak az igazi mozgolódás. Rinaldo megrakta két nagy kutyáját élelmiszerekkel és orvosságokkal, azután újra elindult a remetelak felé.

Aurélia nem volt már a remetelakban. Donatót most egy fiatal parasztlegény ápolta, a szomszéd majorosgazda fia. Donato ébren feküdt ágyában, s azt mondta, már sokkal jobban érzi magát

Rinaldo szeretett volna magára maradni vele. Ezért megkérte a pirospozsgás arcú legénykét, hogy szedjen néhány napra való rőzsét az erdőben. Amikor a legényke elment, Rinaldo megmutatta az öregnek az orvosságokat,

amiket neki hozott. Mindjárt be is adott neki egy evőkanállal a kitűnő erősítőszerből, amelyet egy tapasztalt javasasszony állított össze.

Néhány percig hallgattak. Rinaldo kissé zavarban volt, nem tudta a beszélgetést elindítani. Végül Donato szólalt meg.

– Remélem, nemsokára felkelhetek – mondta.

– Szívből kívánom neked – felelte Rinaldo.

– Azért jöttél, ugyebár, hogy búcsút végy tőlem

– Azt hiszed?

– Legalábbis remélem. Most már tudom, ki vagy, és nem szeretném, ha híre menne, hogy ismerlek. Tudod, hogy van ez. Az emberek nem tudnak hallgatni. Te hálára köteleztél engem, hisz megmentetted az életemet. Tőlem nem is tudja meg senki, hogy Rinaldo Rinaldini nálam járt, sőt kunyhóm vendége volt. Egyébként Aurélia elmondott nekem mindent.

– Igazán?

– Nincs titka előttem. Aggaszt, amit tőle hallottam. Hogy is tehettél ilyet!

– Nem tettem semmit.

– Megpróbáltad a tapasztalatlan leánykát elszédíteni.

– Nem mondtam neki semmi különöset. De neked elárulom, hogy beleszerettem.

– Ehhez nincs jogod. Csak nem reméled, hogy ő is megszeret? Irtózattal fordul el tőled, ha megtudja, ki vagy!

– Miért kell megtudnia?

– Eltitkolnád előtte? Megcsalnád, megtévesztenéd?

– És ha jó útra térek a kedvéért? Ha új életet kezdek?

– Ahhoz már késő.

– Akkor megmondom Auréliának, hogy…

– Nem mondasz meg neki semmit! – vágott a szavába az öreg erélyesen. – Soha többé nem beszélhetsz vele. Még ma elviszik egy kolostorba. Erről én gondoskodom.

– De én megakadályozom.

– Ne beszélj ilyen gyalázatosan! Csak nem akarod sötét múltadat újabb égbekiáltó bűnnel tetézni? Ha valóban szereted Auréliát, nem akarhatod szerencsétlenné tenni. De nem is szeretheted – nem ismered azt a tiszta érzést, amelylyel egy ilyen lánykához közeledni kell. A nemes szerelem olyan távol áll tőled, mint a csillagok. Nem szabad többé látnod Auréliát.

– Nagyon szigorú vagy hozzám.

– Gondolkodj csak egy kicsit! Csak nem akarod ezt a lányt a bandád körébe hurcolni, hogy megossza sorsodat, mely előbb vagy utóbb gyászos véget tartogat számodra! Bűntársaddá akarod tenni? Elég szerencsétlenség, hogy ujjat húztál a törvénnyel, hadd legalább azt a lányt tisztességesen élni és tisztességben meghalni. Most nagyon szeretném, ha magamra hagynál.

– Jól van, elmegyek – felelte Rinaldo. – Nem félelemből; azt nem ismerem; csak nem akarlak nyugtalanítani. De előbb szeretnék kérdezni valamit, Kik azok az emberek, akiknek képmása az ágyad fölött függ?

– Barátaim. Előkelő körökhöz tartozó emberek.

– A hölgy, aki apácaruhát visel, s a férfi, aki tiszti egyenruhát?

– Éppen ennek a férfinak a látogatását várom. Nincs vesztegetni való ideje. Útban van Firenze felé. Öszvéreit és csomagjait elrabolták a hegyek közt – alkalmasint a te bandád támadta meg. A hajcsárokat lelőtték, csak egy fiatal fiú maradt életben, akinek sikerült elmenekülnie. Aurélia nevelőatyjának házába menekült, s most ott van a barátom is, a tiszt, akinek az arcképét itt a falon láthatod.

– Ha ez az úr a barátod, add vissza neki ezt itt ni! Számomra értéktelen, ő m*eg* bizonyára nehezen tudna róla lemondani.

Rinaldo ezzel átnyújtotta Donatónak az amulettet a mi-

niatűr képecskékkel – a kis aranytokot, melyet emberei a zsákmányból juttattak neki. Donato átvette, kinyitotta a lapos aranytokot, s mihelyt megpillantotta a képecskéket, csókjaival halmozta el.

– Nagyon értékes ajándékot küldtél neki – mondta remegő hangon. – örülök, hogy visszakerül jogos tulajdonosához, aki boldog lesz, hogy visszakapta.

– Nem tudhatnám meg a nevét? – kérdezte Rinaldo. – Talán egyszer még hasznát vehetem.

Donato éppen felelni akart, amikor a parasztfiú benyitott.

– Jönnek! – kiáltotta izgatottan.

A következő pillanatban már be is lépett a házba a férfi, akiről beszéltek. Tiszti egyenruhát viselt, s a máltai lovagrend keresztjét. Vele együtt érkezett meg a már többször említett majorosgazda és annak öccse.

A máltai lovag alaposan szemügyre vette Rinaldót, aki keményen farkasszemet nézett vele. Végül a lovag volt az, aki tekintetét elfordította.

Rinaldo kezet nyújtott Donatónak.

– Gyors javulást! – kiáltotta, és elhagyta a remetelakot.

A máltai kisietett utána. A remetelak előtt megállt, és tekintetével követte a távozót. Ám Rinaldo abban a pillanatban véletlenül visszanézett, és tüstént megállt, nehogy a tiszt azt hihesse róla, hogy menekül előle.

A máltai lassú léptekkel közeledett hozzá.

– Uram – mondta –, nekem úgy rémlik, hogy már találkoztunk valahol.

– Könnyen lehetséges – felelte Rinaldo.

– Ön az, aki Donato barátjának nevezte magát, amikor egy fiatal lánnyal beszélgetett, akit Auréliának hívnak?

– Igen, az vagyok.

– Azt is mondta, hogy utasember, igaz?

– Úgy van.

– Szabadna megtudnom a nevét?

– Miért ne, ha ön is megnevezi magát.

– Az én nevem nem titok, és semmiféle gyanú sem tapadhat hozzá. Della Rocella herceg vagyok.

Ekkor két ember bukkant fel Rinaldo csapatából. Éppen most hozták el a bort, a baromfit és a kecskéket, amiket Paolo kapitánya parancsára küldött a remetének engesztelésül.

Rinaldo intett az ajtóban ácsorgó parasztlegénykének, hogy vegye át mindezt.

– Ajándék Donato barátom számára – mondta. – Már említettem neki. Mondd meg neki, hogy minden megérkezett.

Ezzel megint a herceg felé fordult, aki kőmerev arccal állt ott, válaszát várva.

– Ön, ugyebár, abból a majorságból jött, ahol Aurélia lakik – kezdte Rinaldo. – Legyen szíves, mondja meg nekem, ott van még a kisasszony?

– Nem értem – hebegte a tiszt egészen elképedve. – Milyen alapon… milyen jogon…

– Nincs rá semmi jogcímem, tudom. Hiszen különben is, ön nem egy kérdést vár tőlem, hanem egy feleletet.

– Úgy van, éppen azt akartam mondani – jelentette ki a tiszt most már kemény hangon. – Szabadna tudnom a nevét?

– Én meg arra kérem, engedje el nekem a választ – mondta Rinaldo. – Hamis nevet nem szeretnék mondani, ami pedig az igazit illeti…

– Tudom már! – vágott a szavába a tiszt. – Lehetetlen, hogy tévednék! Ön Pepoli marchese! Társaságban mutatkozott be nekem, körülbelül hat hónappal ezelőtt Firenzében, igaz? A német követ estélyen találkoztunk, és ön egészen tűzbe jött, amikor Rinaldo Rinaldiniről beszéltek. Egy történetet meséltek róla, amiből kiderült, hogy a hírhedt

rablóvezér valóságos lovag!

Emberei közben átadták az ajándékot a legénykének. Az egyik ember titokban intett Rinaldónak, mintha hívná, vagy valami veszélyre figyelmeztetné. Rinaldo bólintott, jelezve, hogy megértette, és rögtön jön. Bizalmasan a herceghez hajolt, és így szólt:

– Nos, tudja meg: én Rinaldo Rinaldini vagyok.

Ezzel sarkon fordult, és emberei után sietett

MÁSODIK FEJEZET

ROZÁLIA

Rinaldo megkérdezte embereit, mi újság. A következő választ kapta;

Cintio aggályosnak tartja, hogy Oriolóból a Jegenyék Völgyébe nyomuljon előre, mivel felderítői jelentése szerint a völgyben utasok csoportja táborozik. Ezeket csak akkor támadhatja meg, ha a kapitánytól parancsot kap rá.

Rinaldo tüstént felkereste Cintiót, aki egy dombtetőn rejtőzködött osztagával együtt a sűrű bozótban. Cintio jelentése megerősítette azt, amit Rinaldo korábban hallott. Ezért rövid gondolkodás után így módosította korábbi parancsát:

– Akkor vezesd a csapatodat jobbra, az országút felé, de azért tartsd szemmel azt az utat is, amely Oriolóból a Szent Benedek Apácakolostorba visz. Ha egy hintóra bukkansz, amelyben egy szép fiatal lány ül, tartóztasd fel a hintót, és a leánykát rabold el egyszerűen, minden magyarázat nélkül. Alkonyat után itt, ugyanezen a helyen újra találkozunk.

– Meglesz, capitano! – felelte Cintio.

Rinaldo most szolgájával, Severóval behúzódott a bokrok közé, ahol átöltöztek – mindketten vadászgúnyába bújtak. Hogy az álöltözet teljes legyen, Rinaldo még az arcát is barnára mázolta, mintha erős nap sütötte volna ilyen sötét színűre. Dupla csövű puskáját vállára kapta, övébe pisztolyt

és vadászkést dugott, aztán két kutyája kíséretében Severóval együtt maga indult felderítő útra a Jegenyék Völgye felé.

A dombtetőre érve lenéztek a völgybe, ahol egy nagy sátrat pillantottak meg. Mellette öszvérek legelésztek, és néhány ember tett-vett, járkált ide-oda. Tűzrakással foglalatoskodtak. Nemsokára hatalmas máglyát hordtak össze, s meggyújtották, alkalmasint avégett, hogy vacsorát főzzenek és az estét kellemesebbé tegyék.

Rinaldo és Severo hosszas leselkedés után néhány dámát is felfedezett odalenn. A sátorból jöttek ki néhány perce, és oda tértek vissza. A lobogó tűz mellett jól ki lehetett venni az öszvérhajcsárokat is: a fűben hevertek, a lerakott málha közelében.

A táborhelytől körülbelül negyvenlépésnyire kis forrás ezüst vize csillant meg. Egy tizenöt-tizenhat éves formájú szolgagyerek tűnt fel a forrásnál nagy korsóval a vállán. A korsót megtöltötte vízzel, és bevitte a sátorba. Aztán újra kijött, és a dombtető felé ballagott Rinaldo hirtelen felemelkedett, és intett a fiúnak, hogy jöjjön közelebb. A gyerek megijedt, és el akart szaladni, de Rinaldo rákiáltott:

– Állj csak meg egy szóra, hallod-e!

A fiú tétovázva megállt.

– Mondd csak! Te is ahhoz a társasághoz tartozol? – kérdezte Rinaldo.

– Igen.

– És miféle hölgyek azok?

– Az én úrnőm Attanare marchesa,* a másik meg a húga. San Leóból jöttünk, és Firenzébe utazunk, ahol a méltó-

---

* Marchese (ejtsd: markéze) = márki, őrgróf. Marchesa (markéza) = őrgrófnő

ságos marchese vár ránk.

– Jól van, fiam, mehetsz a dolgodra.

Rinaldo néhány perc múlva elindult a nagy sátor felé. Severo tiszteletteljes távolságban követte. A sátor előtt a marchesa szolgái állták el útjukat, nem annyira ellenségesen, mint inkább kíváncsian. A grófi lovászmester eléjük lépett, hogy megszólítsa őket. Rinaldo észrevette, hogy-a sátorlap mögül két női szempár kandikál elő kíváncsian leselkedve.

– Hova, hova, barátocskám? – kérdezte a lovászmester.

– Az erdész vagyok Sorsinából – felelte Rinaldo –, s a legényemmel együtt hazafelé igyekszem. Odafentről láttam, hogy völgyünket úri társaság tisztelte meg jelenlétével. Gondoltam, odamegyek, és megkérdezem, nem lehetek-e valamiben a szolgálatukra. De más mondanivalóm is van. Kötelességemnek tartom figyelmeztetni Önöket, hogy legyenek éberek. Rinaldo járkál itt a hegyek közt a bandájával.

– Jézus-Mária, Szent József! – sikoltott fel az egyik hölgy a sátor bejárata mögött. – Mi lesz velünk?

– Nem kell aggódni, méltóságos asszonyom – fordult hátra a lovászmester. – Elegen vagyunk itt férfiak ahhoz, hogy ellássuk a bajukat, ha arra vetemednek, hogy ránk támadjanak.

– Hm – dünnyögte Rinaldo –, uraságod, úgy látom, nem ismeri ezeket a fickókat. Olyan vakmerőek, mintha az ördöggel cimborálnának.

– Istenem, istenem! – sopánkodott a hölgy, előlépve a sátorból. – Miért tűrik ezt a hatóságok? Miért nem akadályozzák meg, hogy a nagyhercegség kellős közepén ilyen bandák garázdálkodjanak?

– A hatóságok is félnek tőlük – felelte Rinaldo.

– Hány emberből állhat az a banda? – érdeklődött a lovászmester.

Rinaldo a vállát vonogatta.

– Ki a megmondhatója? – felelte, – Rinaldo a legváratlanabb helyeken bukkan fel, az ország különböző tájain, s úgy látszik, mindenütt vannak csapatai. Szabadon jár a városok utcáin, holott magas díjat tűztek ki a fejére. Hogy köztünk maradjon a szó: magam is abban sántikálok, hogy kézre kerítsem azt a híres rablóvezért, s megkapjam az aranyakat, amiket a kézre kerítőjének ígérnek. Már nyolc nap óta járom az erdőt, abban a reményben, hogy nyomára akadok. Ha egyszer a puskám csöve elé kerül, nem menekül! A díjat megkapom, akár élve, akár holtan adom a törvény kezére,

– És hogyan ismer rá?

– Ó, már annyiszor leírták, és annyit mesélték róla, hogy könnyű lesz felismerni. Nem hiszem, hogy összetéveszteném valakivel.

– Bizonyára nagyon bátor ember – vélte a lovászmester. – Úgy hallom, emberei élnek-halnak érte, lelkesen követik tűzön-vízen át.

– Mit lehet tenni, ha olyan bolondok! De én sem vagyok egyedül. Tizennyolcan vagyunk összesen, erdészek és erdőkerülők, s mindnyájan értünk a puskához. Néhány pompás céllövő van köztünk. Felosztottuk az erdőt egymás közt, Rinaldo nem csúszhat ki a kezünk közül. Ha elcsípjük, megosztozunk a díjon.

– Mekkora összeget tűztek ki a fejére? – érdeklődött a marchesa,

– Több díjról van szó. Velence városa, Lucca, Génua és Firenze külön-külön nagy jutalmat ígér annak, aki a veszedelmes fickótól megszabadítja. A díjak együttesen három- vagy négyezer aranyra rúgnak. Csinos summa, és jól jönne nekünk, erdészeknek. Mi szeretjük a mesterségünket, szép foglalkozás az erdőt járni reggeltől estig, csak a fizetés szűkös. Pedig az életveszélyt is meg kellene fizetni. Bárme-

lyikünkkel megtörténhet, hogy fűbe harap idő előtt.

– Miért nem küldenek ki katonaságot ellene? – kérdezte a hölgy méltatlankodó hangon.

– Ismételten megpróbálták, asszonyom, de nem használt semmit. A fickó nemcsak bátor, de ravasz is. Kitűnő búvóhelyekről gondoskodott. De ha elég szegénylegényt gyűjtött össze, szembeszáll még a katonasággal is. Erről Lucca milíciája tudna mesélni, ha nem röstellené. Nyolcszázan voltak, és Rinaldo egy maroknyi csapattal szétverte őket: hetven milicista harapott fűbe, a többit meg soha többé nem lehet harcba vetni banditák ellen. Azt mondják, nekik már elég volt.

– Borzasztó, hogy egy ilyen kalandor mire képes! – sóhajtott a hölgy. – Fittyet hány a hatóságoknak, a rendnek, a magántulajdonnak… mindennek, ami szent!

– Az ám, rettentő vakmerő fickó – bólintott Rinaldo. – Néha egymaga indul el valami félelmetes kalandra, és cimborái csak utólag tudják meg, hogy vezérük milyen hihetetlen hőstettet vitt végbe. Egyébként kedveli a mókát. Nagyon szereti megtréfálni az embereket.

– Hogyan? Ez érdekes! – suttogta a marchesa.

– Halljunk egy példát! – fűzte hozzá a lovászmester.

– Egy példát? No jó. Tegyük fel, hogy itt állunk gyanútlanul, élénk beszélgetésbe merülve. Egyszerre itt terem Rinaldo, mintha a földből pattant volna elő, s jobb kezével a hölgyre szegzi pisztolyát, baljával meg a lovászmester urat tartja sakkban, s nyájasan mosolyogva csak ennyit mond: „Aki ellenáll, a halál fia! Kérem szépen, nyújtsák át az óráikat, láncaikat, karpereceiket és a pénzüket is. Én Rinaldini vagyok!”

S ebben a pillanatban meg is tette azt, amiről mesélt: övéből két pisztolyt rántott elő, s egyiket a marchesa, másikat a lovászmester szívének szegezte. A hölgy rémülten felsikoltott, a lovászmester pedig sápadtan hőkölt hátra. –

Ez rossz tréfa volt, erdész úr! – hebegte.

– Tréfa? Az úristenit! Ha Rinaldo tréfál, annak mindig más fizeti meg az árát!

– Az isten szerelmére! – kiáltott fel a marchesa. -Csak nem gondolja komolyan?

Rinaldo mélyen meghajolt, de pisztolyát továbbra is kettőjükre szegezte.

– Asszonyom – mondta –, az imént arra kértek, szemléltessem egy példával Rinaldo vakmerő csínyeit. Teljesítettem kívánságukat, s most arra kérem, önök is teljesítsék az enyémet. Szíveskedjenek óráikat, gyűrűiket, ékszereiket nekem szépszerivel átadni. Ami a pénzüket illeti, beérem száz zecchinóval. Még hosszú út áll önök előtt, nem akarom a kedves társaságot teljesen kifosztani. A száz arany és a többi csecsebecse ellenértéke fejében adok önöknek egy cédulát, mely menlevélül szolgál innen Firenzéig. Ha ezen az útvonalon embereim feltartóztatják önöket, csak az írásomat kell felmutatniuk, s szavamra, semmi bántódás sem érheti önöket.

A marchesa remegő kézzel húzta le gyűrűit, szedte le óráját, karpereceit, s számolta ki selyemerszényéből a száz aranyat. Rinaldo udvarias meghajlással vette át, s csak ennyit mondott:

– Így legalább megismerkedtek Rinaldinivel.

Sarkon fordult és elsietett – senki sem merte követni.

Besötétedett. Rinaldo emberei megjelentek a megbeszélt találkozóhelyen, és beszámoltak útjukról. Kijelentették, hogy nyitva tartották a szemüket, de semmiféle hintót sem láttak. Rinaldo rosszkedvűen elfordult tőlük, és egyszerű, szerény vacsora után lehevert egy jegenyefa alá. Becsavarta magát takarójába, és hamarosan elaludt. Emberei tüzet raktak, ettek-ittak, minden irányban őröket állítottak fel, s

maguk is nyugovóra tértek. De elalvás előtt meghallgatták Severo beszámolóját a marchesa kifosztásáról. Az emberek pompásan mulattak vezérük vakmerő csínyjén.

Hajnalban arra riadtak fel, hogy egymás után több lövés dördült el a távolban. Alighogy puskájuk után kaptak, amikor az előőrs bevonult a táborba, és jelentette:

– Be vagyunk kerítve.

– Bekerítve? – kiáltott fel Rinaldo. – Lehetetlen!

Az előőrs tagjai a völgyre és a közeli hegycsúcsokra mutattak – mindenfelől szuronyok és puskacsövek villogtak feléjük.

– Baj van, capitano! – sóhajtotta Severo. – Mit lehet tenni?

– Csak egyet. Keményen harcolni.

– Igen ám, de nagyon kevesen vagyunk.

– Segítségül kell hívnunk a közelben szerteszórt osztagokat – mondta Rinaldo. – Itt csak tizenketten vagyunk, de harminc társunk a régi táborhelyünkön maradt. Fújjátok meg a vészkürtöket, és töltsétek meg puskáitok mindkét csövét.

A vészkürtök hangja felverte a völgy csendjét. A visszhang öblösen verődött vissza a hegyek oldala felől. De csakhamar újabb hang hallatszott – egy kisebb kürt vékony hangja. Néhány perc múlva felbukkant Altaverde öt harcosa élén.

– Bajtársak! – kiáltotta Altaverde. – Katonák és népfölkelők vonultak fel ellenünk. Minden oldalról közrefogtak minket. Két emberünk, Nero és Rispero, akiket felderítésre küldtem ki, az ellenség fogságába került.

– Mindent, csak ezt nem! – dünnyögte Rinaldo sötéten.

Nemsokára újabb kürtjel ütötte meg fülüket. A hang egyre közelebbről szólt. Végre megpillantották Alsettót, aki osztagával együtt még idejekorán útnak indult, és sikerült a parancsnokhoz csatlakoznia. Most már negyvenkilencen

voltak, és egyhangú lelkesedéssel kiáltották:

– Capitano! Rohamozzuk meg őket! Add ki a parancsot!

– Meglesz – felelte Rinaldo –, de ne veszítsük el a fejünket. Előbb meg kell tudnom, hol vonulnak a milicisták. Ott fogunk támadni, ahol könnyebb lesz keresztültörni.

Néhány perc leforgása alatt megkapta a szükséges felvilágosítást, és elrendelte, hogy balra vonuljanak. Félszáz embere élén rohant le a völgybe.

Néhány száz lépés után egy papírlapot vett észre a földön. Altaverde is meglátta, lehajolt érte, felszedte, és tüstént átnyújtotta a kapitányának. Rinaldo kibontotta az összehajtogatott papirost, és elolvasta. Ez volt rajta:

„A kormány nevében! Ezennel bűnbocsánatot ígérünk mindenkinek, aki Rinaldini bandájából a katonasághoz csatlakozik, és önként megadja magát. Aki azonkívül Rinaldini fejét is magával hozza, ötszáz zecchino jutalomban részesül.”

Rinaldo zsebre vágta a papirost, és harsány hangon felkiáltott:

– Bajtársak! Ez a papiros büntetlenséget ígér nektek, ha átpártoltok a katonasághoz, és kiszolgáltatjátok magatokat az ellenség kényének-kedvének.

– Rajta van a nagyherceg aláírása? – kérdezte Alsetto.

– Csipiszt – felelte Rinaldo. – Nincs rajta semmiféle aláírás, se keltezés, som a hely neve, ahol ez az irat készült.

– Hülyéknek néznek minket! – kiáltotta Altaverde. – Mutass nekem egyetlen olyan tökfilkót, aki bedől az ilyen üres és csalfa ígéreteknek! Ezt egy olyan fickó írta, aki még most is retteg attól, hogy összemérje erejét velünk. Ha lépre mennénk, megkötöznének, és a szemünkbe röhögnének. Az ördög sem tudna arról, hogy ezen a papírlapon mit ígértek.

Huszonnégy órán belül felkötnének minket, amit meg is érdemelnénk. Tépd el azt a rongy írást, capitano, vagy add ide, hadd csináljak belőle fojtást a puskámba. Hadd segítsen golyómat a hazug ígérgető szívébe röpíteni.

– Bajtársak! – kiáltotta Rinaldo. – Az én véleményem az, hogy át tudunk törni a milicisták sorain, és el tudjuk érni az Egyházi Állam határait, ahol már biztonságban leszünk.

– Akkor hát rajta! Ne vesztegessük az időt! Lerohantak a völgybe, és átvágtak rajta anélkül, hogy ellenállásba ütköztek volna. Gyorsan, de óvatosan lopakodtak fel a völgy túlsó oldalán, az erdő felé, mely a határ mentén húzódott. Már-már elérték az országhatárt, amikor erős katonai osztaggal kerültek szembe. Váratlan támadással visszaszorították és szétszórták, de akkor kiderült, hogy ez csak az elővéd. Mögötte egy egész század bukkant fel, és rögtön támadásra indult Rinaldo csapata ellen.

– Bajtársak – kiáltotta Rinaldo –, most rajtatok múlik minden! Az erdő alig százlépésnyire van innen, és az erdőn túl ott a határ! Ha elfognak minket, kínpad és bitófa vár ránk. Akkor inkább karddal a kezünkben essünk el, ahogy férfiakhoz méltó. De ne is gondoljatok a halálra. Keresztülvágjuk magunkat!

Ezzel elsütötte a pisztolyát, jelt adva a rohamra és a kézitusa megkezdésére. Olyan dühös szenvedéllyel támadtak, hogy a katonák eleinte visszahőköltek. Már-már megfutamodtak, amikor egy fiatal tiszt állt az élükre, lehordta őket gyávaságukért, és legderekabb embereivel ellentámadásra indult.

Szörnyű mészárlás következett. Alsetto elesett és vele együtt három cimborája. Altaverde, Cintio, Severo halálmegvető bátorsággal küzdött Rinaldo oldalán, testükkel igyekeztek vezérüket megvédeni, de az sem kímélte életét. Puskagolyók záporoztak, kardok villogtak sűrűn, és csaptak

össze csörömpölve. Az egyik katona kardja kettéhasította Severo fejét, tizenkét társát pedig golyók terítették le. Rinaldo lankadatlanul vívott maroknyivá olvadt csapata élén. A harc hevében valahogy elszakadt legényeitől, s már-már elérte a hercegség határát. Itt két dragonyos állta útját. Az egyiket pisztolyával döntötte ki a nyeregből, mire a másik elvágtatott.

Rinaldo kimerülten ért el az erdő szélére. Bemászott a sűrű bozótba, ahol kalapáló szívvel, lihegve leroskadt a fűbe. A következő pillanatban elsötétült előtte a világ – elvesztette eszméletét.

Mire felocsúdott, a nap már magasan járt az égen, s az első érzése az volt, hogy tikkasztó szomjúság gyötri. Erőlködve feltápászkodott, s tántorgó léptekkel elindult, mélyebben az erdő sűrűjébe. Végül egy forrásra bukkant. Levetette magát a földre, és mohón szürcsölte az üdítő vizet. Átkutatta zsebeit, s szerencséjére talált egy darab kiszáradt kétszersültet. Elragadtatással harapott bele, és olyan gyönyörűséggel ropogtatta el, mint valami csemegét – hiába, ahogy mondani szokták, az éhség a legjobb szakács. Újra ivott a forrásból, aztán szinte elégedetten nyúlt el a fűben, egy bokor mögött. De az a darabka kétszersült nem csillapította éhségét sokáig. Gyomra újra korogni kezdett. Megvizsgálta fegyverét, megtöltötte kulacsát forrásvízzel, és elindult az erdőbe abban a reményben, hogy valami ehető vadra akad. Még nem bandukolt sokat, amikor valami neszt hallott. Leselkedve elbújt egy vén tölgy törzse mögé. Az ösvényen egy paraszt közelgett, kosárral a vállán. Rinaldo elébe ment és megszólította:

– Adjon isten, jó ember! Nincs valami ennivalód?

A paraszt rámeresztette szemét, és csak vonakodva válaszolt. Azt mondta, van a kosarában néhány sajt meg né-

hány szál kolbász – a városba viszi eladni. Rinaldo rögtön kijelentette, hogy ő is vásárol belőle, és jól megfizeti. Alaposan megtömte vadásztarisznyáját sajttal és kolbásszal, s alkudozás nélkül rögtön megfizette a parasztnak, amit kért. Amikor a paraszt látta, hogy bőkezű vevővel van dolga, még egy cipó kenyeret is átengedett neki, bár – mint megjegyezte – csak két cipót hozott magával, és nem eladásra, hanem a saját használatára. Rinaldo örömmel kapott a cipón, és fizetett, mint egy gróf.

– Mi újság? – kérdezte, miközben a cipót is begyömöszölte valahogy a táskájába. – Mit mesélnek a falúban?

– Ma reggel – felelte a paraszt – sok vér folyt arrafelé, a határon.

– Hogyhogy?

– A toscanai katonák rajtaütöttek Rinaldini bandáján.

– Igazán? És mi történt?

– Lekaszabolták a gazfickót! Igaz, hogy úgy harcolt, mint a megveszekedett ördög, de végül legényeivel együtt őt is lemészárolták, s azt a néhányat, aki életben maradt, elfogták.

– Nagyszerű! Legfőbb ideje, hogy ellátták a zsiványok baját – vélte az idegen vadász, nyugodtan tapogatva tömött tarisznyáját. – A foglyokat persze akasztófára húzzák! Nem is érdemelnek mást. No, isten veled, atyafi. Az én utam arra vezet, ahonnan te jöttél.

A paraszt megemelte süvegét, és folytatta útját. Mihelyt eltűnt szem elől, Rinaldo letelepedett egy fa alá, és jóízűen megebédelt.

Bőséges falatozás és rövid, üdítő alvás után Rinaldo újra felkerekedett, és még mélyebben behatolt az erdőbe. Több mint két órát gyalogolt már, amikor egy tisztásra ért. A fák ritkulni kezdtek, és az erdőt csakhamar kerek völgyecske váltotta fel. A völgy közepén lankásan emelkedő dombot

pillantott meg, a dombtetőn meg egy régi kastély romjait.

Körülnézett. Sehol egyetlen élő lélek. Olyan csend vette körül, mintha egy elvarázsolt tájra tévedt volna. Szellő se rezdült, még madarak csipogását sem hallotta. S mégis, amint tovább vizsgálódott, a magas fűben emberi léptek nyomát vélte felfedezni.

Kíváncsiságtól űzve sietett fel a domboldalon, az omladozó falak közelébe. Maga sem tudta, vajon egy ajtón vagy ablakon át jutott a romok belsejébe. Fűvel benőtt, nagy, négyszögletes udvaron találta magát, melyet egykor szép, faragott kőoszlopok vettek körül. Letelepedett egy kidőlt oszlopra, nem annyira pihenni, inkább gondolkodni. Töprengéséből váratlan nesz riasztotta fel: egy őz suhant el mellette, és tűnt el a romok közt. Rinaldo felállt, és elindult egy lépcsőn, mely a kastély emeletére vezetett.

Egy nagy, üres terembe ért. Hiába hallgatózott – kongó csend vette körül, még mélyebb csend, mint az imént odalenn. Az egyik sarokban nyílást fedezett fel: széles folyosó torkollt a terembe. Elindult a folyosón: lába alatt recsegett a korhadt padló. Több szoba nyílt erre a folyosóra: nehéz tölgyfa ajtók, nagy, ódivatú, kovácsoltvas kilincsek. Rinaldo benyitott néhány szobába, mind üres volt. Egy ajtón kopogtatott, persze nem válaszolt senki. Végül egy csapóajtóra bukkant, s felemelte: az ajtó csigalépcsőt takart. Rinaldo óvatosan leereszkedett rajta, és odajutott, ahonnan elindult – a kastély udvarára.

Már erősen alkonyodott. Ideje volt meghálásra alkalmas helyet keresni. Semmi kedvet sem érzett ahhoz, hogy a dohos falak közt töltse az éjszakát. Inkább visszatért az erdőbe, és egy hatalmas tölgy terebélyes ágai alatt hevert le. Mire a csillagok megjelentek az égboltozaton, már mélyen aludt.

Korán ébredt. Feltápászkodott kemény fekhelyéről, és újra nyakába vette az erdőt. Vizet keresett – egy forrást, ahol reggelijét elfogyaszthatja. Csakhamar talált is egyet. Miután éhségét és szomjúságát lecsillapította, friss vízzel töltötte meg kulacsát, és ment tovább. De előbb bicskájával jeleket vágott a fákba, hogy az elhagyatott kastélyt (ki tudja, talán még szüksége lehet rá) újra megtalálja.

Déltájban elérte az erdőséget kettévágó országutat. Néhány lépésnyire elrejtőzött egy bokor mögé.

Még negyedórát sem üldögélt leshelyén, amikor emberi hangokat hallott a távolból és egy kis kolomp csilingelését; öszvéreik nyakába szoktak ilyen bádogcsengőket akasztani Toscana parasztjai.

A hangok gyorsan közeledtek, és nemsokára feltűnt az országúton egy kis cigánykaraván, mely éppen Rinaldo orra előtt fordult be az erdőbe, nyilván a forrást keresve. A karaván három férfiból, két öregasszonyból, két fiatal lányból és négy purdéból állt, nem is szólva a jól megrakott öszvérről, melynek nyakában csüngött a kolomp, s két mérges hangú kutyáról.

A cigányok, úgy látszik, jól ismerték a tájat, mert a legrövidebb ösvényen igyekeztek a forrás felé, ahol Rinaldo reggel a kulacsát megtöltötte. A kutyák tüstént megszimatolták közelségét, és vad ugatással törtettek fel a bokrok közt. Az egyik cigány a vállához emelte puskáját, a másik kettő kést rántott.

Rinaldo felemelkedett, néhány rúgással távol tartotta magától a kutyákat, és kilépett a bokrok közül.

– Hé! Ki vagy? – rivallt rá az egyik cigány.

– Hívd vissza a kutyáidat, vagy beléjük eresztek néhány golyót – felelte Rinaldo.

A cigányok visszahívták a kutyákat, az asszonyok meg odakötötték őket az egyik fához. Rinaldo közelebb lépett és kijelentette:

– Azt hiszem, semmi okunk félni egymástól,

– Ki vagy te? – kérdezte a cigány újra.

– Egy ember, aki nem fél senkitől – felelte Rinaldo.

– Úgy? Akkor már tudom, mit gondoljak rólad.

– Gondolj, amit akarsz, nem érdekel. De ha van pálinkád, adhatsz egy kortyot

– Adok, ha megfizeted.

– Én is úgy gondoltam. Tölts.

– Az ördögbe, fickó! Ha szemem nem csal, olyan ember vagy, aki rossz fát tett a tűzre, és nem szeretne a törvénnyel találkozni.

– Ne papolj már annyit. Tölts, ha mondom.

– Jól van, no! Lefogadom, hogy Rinaldo bandájához tartozol.

– Annyi közöm van Rinaldóhoz, mint neked.

– Ne mondd, mert nekem sok közöm van hozzá. Szívesen zsebre vágnám a sok zecchinót,* amit a fejére kitűztek.

– Hát azzal elkéstél, öregem.

– Elkéstem? Miért? Még nem húzták fel.

– Nem is fogják soha. Mert elesett az utolsó ütközetben, amit csapata élén a toscanai katonák ellen vívott.

– Honnan tudod?

– Onnan, hogy magam is ott voltam. Tulajdon szememmel láttam, amint összeesett.

– Az áldóját! Akkor jól sejtettem!

– Mit?

– Hogy te is a bandához tartoztál.

– Megbarmultál? Nem tanácsolom, hogy megismételd ezt a hülyeséget! Mit gondolsz, kivel beszélsz? Én a határövezet főerdésze vagyok, s embereimmel együtt Rinaldo ellen harcoltam a milicistákkal együtt. Forró napunk volt, mondhatom, s nem tűröm, hogy egy ilyen semmirekellő,

---

* Zecchino (ejtsd: cekkino) – toscanai aranypénz

mint te, felbosszantson!

– Jól van, főerdész úr, bocsánat, instálom. Az ember csak kimondhatja, ha eszébe jut valami.

– Elég az okoskodásból! Ide azzal a pálinkával! Ez az első. A második meg: szeretném látni az úti leveleteket. Most megszigorították az ellenőrzést. Parancsot kaptunk, hogy igazoltassunk minden gyanús csavargót

Az egyik cigányasszony odalépett hozzá, és teli pohárkát nyújtott felé.

– A legfinomabb kisüsti! – mondta mézesmázos hangon. – A főerdész úrnak természetesen ingyen.

– Nem kértem tőled ajándékot – felelte Rinaldo, és felhajtotta a pálinkát. – Tölts újra, vén szipirtyó.

– A legnagyobb örömmel, főerdész úr!

– Ezek a te lányaid, vén madárijesztő?

– Csak a kisebbik. A másik rokon lány, szegény árva, mi neveljük fel. Védőszentje után Rozáliának keresztelték. Tizenhét éves, és derék, dolgos teremtés. Tölthetek még egy pohárkával?

– Nem bánom.

– Rozália! Egy kis rizskalácsot a főerdész úrnak!

A leányzó tüstént engedelmeskedett. Valahonnan egy tányérkát szedett elő, azon nyújtotta a kalácsot az idegen úrnak.

– Parancsoljon, főerdész úr! A kedves egészségére.

– Köszönöm, kislány. De mondd csak – igaz, hogy megkereszteltek?

– Szent igaz, uram.

– Hát kételkedik benne, főerdész úr? – szólt közbe az öregasszony. – A macevatai plébános tartotta a keresztvíz alá, annak rendje és módja szerint. Írást is adott róla.

– No jó. Mennyivel tartozom?

– Hová gondol, főerdész úr? Csak nem fogadunk el pénzt azért a kis pálinkáért? Nem vagyunk mi olyanok! Jó

szívvel kínáltuk, és egészségére váljék!

Rinaldo tiltakozva rázta a fejét.

– Mondtam már, hogy nem fogadok el tőletek ajándékot. Mindjárt fizetek. Addig szedjétek elő a passzusaitokat. Mit rejtegettek abban a kosárban? A szentségit, hisz ezek nagy viaszgyertyák! Biztosan loptátok! Hol csórtátok, melyik templomban?

– Mit beszél, uram, az isten szerelmére? Feltételezni rólunk ilyesmit! Összekuporgatott filléreinken vettük, és Sienába visszük, ott ajánljuk fel a Szent Szűz oltárára!

– Ezekből a gyertyákból kettőt megveszek. Kenyeret is vásárolok tőletek. Számítsatok össze mindent, kifizetem! És elő a passzusokkal! Ha nincs ellenetekre, az egész üveg pálinkát megvenném.

– Ahogy parancsolja, uram – hajlongott a vén boszorka.

– No és Rozália? Megvásárolom a lányt is, ha átengeditek nekem, és hajlandó velem jönni.

– Milyen minőségben, uram? – érdeklődött Rozália.

– Mint a gazdasszonyom, természetesen. Szükségem van egy ügyes lányra, aki gondoskodni tudna rólam.

– Jó bérért szívesen elmegyek az úrhoz – jelentette ki habozás nélkül a szép Rozália.

– Veled majd később megalkuszunk – felelte Rinaldo. – No, mit szóltok hozzá? Átengeditek nekem a lányt?

– Három dukátért lemondunk róla – felelte az öregasszony.

– Annyit nem ér meg – vélte Rinaldo. – Elég lesz érte két dukát is!

– Jól van, vigyed. De egy kikötéssel – ne firtasd már azokat az istenverte passzusokat.

– Hát akkor menjetek isten hírével! De vigyázzatok, nehogy a milícia karjaiba szaladjatok. Kerüljétek el őket messziről. Szerencsére most éppen az erdő másik felét fésülik át.

– Akkor iszkolunk, 9 igyekszünk minél előbb kijutni az erdőből – mondta a legöregebb cigány,

– Jó is lesz. No, itt a két arany a lányért, öt ezüstpaoli* meg azért, amit fogyasztottam.

– Isten veletek – búcsúzott Rozália. – Szépen köszönök mindent.

– Viselkedj rendesen, Rozi, s ne hozz ránk szégyent. Hogy hívják azt a helyet, ahová a lányt viszi, főerdész úr? Mégiscsak tudnunk kell, hol érdeklődhetünk utána, ha újra erre járunk.

– A hely neve Sarsiglia – felelte Rinaldo –, engem meg úgy hívnak… jegyezzétek meg jól… Benvenuto Tromiglia! Minden ember ismer engem ezen a környéken.

Az öreg cigány mélyen meghajolt.

– Köszönöm, uram, az isten áldja meg. Sok szerencsét, Rozi!

– Sok szerencsét nektek is – felelte Rozália, de eszébe se jutott búcsúkönnyeket ejteni.

A cigányok megitatták öszvérüket, és elindultak. Rozália már összeszedte cókmókját, s kis batyujával a vállán Rinaldóhoz csatlakozott. A napbarnította arcú, szép, fiatal férfi néhány percig mozdulatlanul állt, mintha gondolataiba merült volna. De amikor a kis cigánykaraván végképp eltűnt a szeme elől, vidáman elindult a tegnap felfedezett kastély romjai felé.

Rozália egylépésnyi távolságban követte.

Rozália haja koromfekete volt, arca halványbarna és szabályos, szeme sötétbarna és csillogó. Szeme majdnem a duplájára nőtt, amikor csodálkozásában kimeresztette a kastély romjai előtt, ahova Rinaldo vezette.

---

* Paoli: kisebb értékű ezüstpénz az Egyházi Államokban

– Milyen nagyszerű hely! – kiáltott fel elragadtatva. – Sok-sok cigány elférne itt! Pompás tanya lenne mindannyiuk számára!

Rinaldo mosolygott. Lehevert a fűbe, és Rozália is lekuporodott mellé.

– Szívesen jöttél velem? – kérdezte Rinaldo.

– Boldog vagyok, hogy eljöhettem – felelte a lány. – Ne gondold, hogy olyan jó volt nekem a csórók közt. Az öreg *dajori*[*] hiába mondogatta nekem, hogy *csajori*[**] így meg csajori úgy, ha megparancsolt valamit, és nem tettem meg elég gyorsan, a hajamat csupálta, és úgy hátba vágott, hogy kiment belőlem a szusz! Még a rajkókat is nekem kellett kiszolgálni, hogy a devla vigye el őket! Már régen elhatároztam, hogy egy éjjel megszökök tőlük, de nem volt elég bátorságom. Most meg jószerivel el tudtam jönni tőlük! Akármennyit kell dolgoznom rád, jobb lesz nekem, sokkal jobb.

– Hogy jobb lesz-e? Ki tudja?

– Házvezetőnő leszek! Az majdnem olyan, mint egy hercegné!

– Ide hallgass, Rozália. Nem akarlak megtéveszteni. Én nem vagyok az, akinek tartasz. Se főerdész, se alerdész.

– Szent egek! Hát akkor micsoda?

– Mást még utolérheted a dajoridat, ha utána szaladsz. Nem tartalak vissza. Visszaadom a szabadságodat, tehetsz, amit akarsz. És tudja isten, miért, még azt a könnyelműséget is elkövetem, hogy elárulom az igazi nevemet. Én Rinaldo Rinaldini vagyok.

– Magasságos Úristen és minden szentjei!

– No, szedd a lábad, és szaladj az öszvér után. Elengedlek, érted? A két aranyat se kérem vissza. Eriggy már, mire

---

[*] Dajori cigány nyelven öreg mamát jelent

[**] Csajori annyi, mint kislány

vársz még?

– Nem, nem! – kiáltotta Rozália. – Csak azért ijedtem meg, mert ilyen híres ember vagy, és… és… most már mindegy! Nem félek tőled, nem akarok elszaladni. Nálad maradok!

– Jól van, maradhatsz. Majd gondoskodom rólad, amíg módomban áll. Ha nem hagy cserben a szerencsecsillagom, neked is jó dolgod lesz. Megszerzek neked mindent, amit csak meg lehet szerezni. De add a kezed, és ígérd meg ünnepélyesen, hogy sohasem árulsz el.

Rozália kinyújtotta erős kis kezét.

– Soha! Soha! – kiáltotta szenvedélyesen. – Követlek jóban-rosszban, és hűséges cseléded leszek. Nem félek tőled. Ügy érzem, mintha már nagyon régóta ismernélek.

– Valahogy ugyanazt érzem én is. Azért voltam bizalommal irántad. Nyisd ki a füled, Rozália, hadd mondom el az egészet, ha már elkezdtem. Ahogy itt látsz, nem vagyok már a híres rablóvezér, hanem üldözött földönfutó. Erős toscanai hadsereg kerített be minket. Harcoltunk az utolsó csepp vérünkig, de mindegyikünkre tíz ellenfél jutott. Magam sem tudom, hogyan sikerült megmenekülnöm – talán szerencsecsillagom utolsó sugara volt az! Most már egyedül állok a világon, senkim sincs rajtad kívül.

– De én kitartok melletted! – fogadkozott a lány.

– Ha te nem kotyogod el valakinek, én nem fogom elárulni, hogy életben maradtam – bólintott Rinaldo. – Hadd higgye egész Itália, hogy Rinaldo Rinaldini fűbe harapott. Most az a tervem, hogy meghúzódom itt, a romok közt néhány napra, amíg a katonák és a milicisták tovább nem vonulnak. Azután, ha látom, hogy tiszta a levegő, felkeresek néhány helyet, ahol aranyat és egyéb kincseket ástam el az utolsó időkben. Ha sikerül csak három ilyen helyecskét észrevétlenül feltárni, fütyülök a világra. Akkor valamelyik kis kikötőben hajóra szállunk, elhagyjuk Itáliát, és egy más

országban vígan éljük világunkat, lesz mit aprítani a tejbe. Vígan élünk majd kettecskén, gond nélkül és békességben.

– Remek terv! – lelkesedett Rozália.

– No, ha jónak tartod, igyekszünk ügyesen megvalósítani.

Így aztán újabb szövetséget kötöttek, és azt jó reggelivel ünnepelték meg.

Ezután Rinaldo bevezette új pajtását, gondozónőjét, vagy akár titoknokát is a romkastély belsejébe. Megmutatta neki az oszlopokkal övezett egykori díszudvart, majd meggyújtotta az előrelátó módon megszerzett két nagy viaszgyertyát, és a lépcsőn felkapaszkodva tüzetesebben megvizsgálta a végtelen hosszúnak tetsző körbefutó folyosót. Itt egy újabb csapóajtót fedezett fel: alatta megint csigalépcsőt talált, de ez nem az udvarra vitt, hanem felfelé vezetett. Egy toronyszobába jutottak, melynek oldalán szűk rés nyílt. Valaha ajtó lehetett ez is. Keresztülhatoltak rajta, és egy kamrába jutottak, ahol szörnyű bűz csapta meg az orrukat. A padlót emberi csontok és vérfoltok borították.

– El inneni – kiáltotta Rinaldo. – Ez gyilkosok tanyája lehetett valaha.

A szörnyű felfedezés nyugtalanná tette: egészen elment a kedve attól, hogy a romok közt bujkáljon.

– Tudod, Rozália – mondta –, azt hittem, csak pókokkal és denevérekkel kell megosztanom szállásomat, s azoktól nem félek. De itt sokkal csúnyább társaság tanyázott. Mindig utáltam a gyáva gyilkosokat!

Rozália megborzadt. Rinaldo gyorsan letuszkolta a csigalépcsőn, majd a széles lépcsőn is, ki a szabadba. Ki tudja, talán most is gyilkosok menedékhelye ez a romkastély, gondolta. Jobb lesz az erdőben tölteni néhány éjszakát. Még nem hagyták el a díszudvart, amikor puska dörrent valahol nem messze, s egy golyó süvített el a fülük mellett. Rinaldo tüstént lekapta válláról puskáját, s leadott egy lö-

vést a bokrokra, ahonnan a golyó jött.

Ekkor éktelen káromkodás ütötte meg fülét. A bokorból egy hatalmas termetű, állig felfegyverzett haramia ugrott elő, és mennydörgő hangon kiáltotta:

– Hogy mertél rám lőni, te szerencsétlen! Hát nem tudod, hogy Batistello áll előtted, akitől az egész környék retteg? Én és a legényeim azt teszünk, ami jólesik nekünk. Jaj annak, aki ujjat mer húzni velünk!

– Végre, hogy szemtől szembe látlak, Batistello – kiáltotta Rinaldo. – Már sok mindent hallottam rólad, de szépet ugyancsak keveset. Vigyázz, mert végre az emberedre akadtál. Én Rinaldo Rinaldini vagyok.

– Rinaldo Rinaldini? Felforr a vérem, ha az átkozott nevedet hallom! Vedd tudomásul, hogy féltékeny vagyok rád, és addig nem nyugszom, amíg pokolra nem küldtelek. Túl sokat emlegetik már a nevedet. Kettőnk közül az egyiknek meg kell most halnia. Húzd ki már a kardodat, hadd lássam, tudod-e forgatni!

– No, majd mindjárt kitapasztalod. De előbb parancsold ki legényeidet a sűrűből. Nem akarom, hogy hátba támadjanak. Remélem, tisztességes párviadalra gondolsz.

– Hogy én? Hisz egyedül vagyok itt! Senki sincs mellettem. Inkább te szólj az embereidnek, hogy álljanak elő. Amíg megvívunk, szemmel akarom tartani őket

– Nem láthatod őket. Félóránnyira vannak innen.

– Nahát akkor ránts kardot! Eleget szájaltunk! – kiáltotta Batistello.

Rinaldo lerakta puskáját és vadásztáskáját. Rozália szorongó szívvel nézte, és szemébe könnyek szöktek. Rinaldo nem vette észre. Kardot rántott, és nekirontott Batistellónak, aki már vívóállásban várta, s hideg nyugalommal készült fel a viadalra. Már az első összecsapás is igen kemény volt, a kardpengék csattogtak és szikráztak. Egyik támadás a másikat követte, de mindkét fél kivédte az

ütéseket. Rinaldo egyre hevesebben támadott, míg Batistello megőrizte nyugalmát, a titkos terve végrehajtására alkalmas pillanatot lesve. Ez a hideg nyugalom végképp kihozta Rinaldót a sodrából. Elöntötte a düh, és minden óvatosságot félretéve lendült újabb támadásra. Batistello jobbjával kivédte a hatalmas ütést, s ugyanabban a pillanatban bal kezével észrevétlenül kis pisztolyt rántott elő az övéből, és elsütötte. A golyó Rinaldo füle mellett süvített el, de nem sebezte meg.

– Gazember! – ordította Rinaldo felbőszülve, s maga is előrántotta pisztolyát.

Rinaldo jó kardvívó, de még jobb céllövő volt. Golyója most is talált – a bandita szívét fúrta keresztül. Batistello összerogyott. Rozália hangosan felsikoltott.

A párbaj véget ért. Batistellónak annyi ereje sem volt, hogy káromkodjék egyet – lelke anélkül is egyenesen a pokolra szállt. Rinaldo egy percig utálkozva nézte alattomos ellenfele holttestét, aztán felnyalábolta, és bedobta a bozótba, a bokor mögé, ahonnan a bandita az imént egy golyót küldött felé.

A bokor alján egy batyu hevert. Rinaldo felkapta, és átadta Rozáliának. Aztán újra lehajolt, és a bandita ujjáról

lehúzott egy szép nagy aranygyűrűt. Megforgatta kezében, majd a saját ujjára húzta. De az igazi zsákmány még hátravolt. Rinaldo csak most vette észre a bandita övére akasztott vaskos pénzes zacskót. Lehajolt és megtapogatta; aranypénzzel volt tömve.

– Jó lesz nekünk! – dünnyögte Rinaldo. – De most aztán uzsgyi! Tűnjünk el innen, mielőtt ennek a semmirekellőnek a cimborái ideérkeznének.

Jól kiléptek. Másfél órát gyalogoltak az erdőben, hol szűk ösvényeken, hol meg utat törve maguknak a sűrű bozóton keresztül. Egyszerre csak azt vették észre, hogy a terep emelkedik. Egy dombtetőre értek, melynek közepén kedves tisztás terült el. Kristálytiszta vizű forrás fakadt itt, melyből kis csermely vált ki, s futott le ezüstös csobogással a domb túlsó lejtőjén. Keresve sem találhattak volna kellemesebb pihenőhelyet. Leheveredtek a fűbe, és megbeszélték a történteket.

Rinaldo megszámolta a zsákmányolt pénzes zacskó tartalmát. Kétszáz dukát volt benne, néhány nagyobb, ritka aranyérmén kívül, mely inkább ékszernek volt felhasználható. Rinaldo az egyiket mindjárt Rozáliának ajándékozta. A batyu tartalma nem volt olyan értékes, de annál különösebb. Rozália egy barátcsuhát talált benne, felragasztható álszakállat és afféle farsangi álarcosbálba való műorrot, mely alkalmas volt arra, hogy teljesen megváltoztassa az ember arcát. Rinaldo felpróbálta, aztán gondosan eltette a zsebébe. A batyuban azonkívül tiszta fehérnemű is volt, aminek mindketten jó hasznát vehették.

A bandita az életükre tört, de a kaland végül is Rinaldo javára szolgált. Szerencsecsillaga, úgy látszik, nem lett egészen hűtlen hozzá.

HARMADIK FEJEZET

LESZÁMOLÁS A KASTÉLYBAN

A fiatal pár hajnalban útnak indult. Amikor kiértek az ilyenkor többnyire néptelen országútra, meglepetésükre egy parasztlegényt pillantottak meg, aki szembejött velük, s mihelyt meglátta őket, szinte futólépésben sietett feléjük. Rozália visszahúzódott az erdőbe, Rinaldo pedig – minden eshetőségre készen – előhúzta pisztolyát. A parasztlegény, amint húszlépésnyire megközelítette, ujjongva felkiáltott:

– Hurrá! Éljen a mi elveszett és megtalált kapitányunk!

Rinaldót annyira megtévesztette a parasztgúnya, hogy csak most, a hangjáról ismert rá a derék Cintióra. Egymás nyakába borultak. Rinaldo többször hátba vágta hadnagyát örömében. Rozália félénken elősompolygott a fák mögül, és csodálkozva meresztgette szemét.

– Boldog vagyok, hogy látlak, kedves Cintio! Hát megmenekültél! Meséld el, hogy történt, mint történt!

– Csak annyit mondhatok, hogy buta szerencsém volt. Negyvenkilencünk közül csak hárman maradtunk életben, Altaverde, a Steffano gyerek meg én. Mi is megsebesültünk – én még a legkönnyebben –, de sikerült átvergődnünk a hegyeken. Matteo jobban járt az osztagával. A Capriliszorosban katonák támadták meg, és erősen szorongatták. Az ellenséges túlerő láttára elhatározta, hogy visszavonul a Gyöngy-magaslatra, a határ közelébe. Ott akadtunk rá, és beszámoltunk neki a szerencsétlen ütközetről, melyet cso-

dával határos módon éltünk túl. Matteo megértette, hogy nem lehet tétovázni. Megtámadta a milicistákat, akik utunkat állták. Nyolc embert vesztettünk, de a többinek sikerült bejutnia ebbe a sűrű erdőbe, ahol – hála annak a magasságos Úristennek – még téged is megtaláltunk!

– És most itt táboroztok?

– Itt hát. Jó hely ez, legalább egyelőre.

– Vezess el a fiúkhoz. Egy még jobb helyet ismerek, oda fogunk átköltözni.

– Nagyszerű! – örvendezett Cintio. – Ez a leányzó kicsoda?

– Hozzám tartozik.

– Akkor hát kézcsók és baráti üdvözlet!

Negyedórai séta után elérkeztek arra a tisztásra, ahol Matteo és legényei tábort ütöttek. Rinaldót hatalmas örömrivalgással fogadták, és kérdésekkel halmozták el. Erre kénytelen-kelletlen elmondta nekik párviadalát Batistellóval.

– Jól tetted, hogy lepuffantottad az álnok gazfickót! – mondta Matteo. – Kár lett volna megkegyelmezned neki.

Rinaldo most leírta a romkastélyt, ahol járt. Már akkor is arra gondolt, milyen jó búvóhely lenne ez akár az egész serege számára. Rögtön tábort bontottak, és Rinaldo vezetésével elindultak a romkastély felé. Habozás nélkül birtokba vették, és bekvártélyozták magukat a legszebb termekbe. Elemózsiával bőségesen el voltak látva, s mindjárt sütni-főzni kezdtek.

Estefelé az őrszemek veszélyt jeleztek. A legények fegyvert ragadtak, és felkészültek támadóik fogadására. Az ellenséges csoport mindössze tíz emberből állt - valamennyien Batistello bandájához tartoztak. Kézitusára került a sor, és a jövevények maradtak alul – akkor is kikaptak volna, ha ők lettek volna túlerőben. Hat emberük fűbe harapott, a másik négy megadta magát. Rövid tárgya-

lás után hűséget esküdtek Rinaldónak, aki felvette őket a csapatába. Most aztán nyugodtan nekiláthattak a lakomázásnak, mely késő éjszakáig tartott,

Néhány napi vigalom és pihenés után Rinaldo kijelentette:

– Legfőbb ideje, hogy megtudjuk, él-e még valaki a mieink közül rajtunk kívül. Az is fontos, hogy megtudjuk, mi újság Firenze környékén. Elhatároztam, hogy magam indulok felderítésre, így hát holnap reggel egy időre búcsút veszek tőletek. Remélem, hamarosan visszajövök. Közben Altaverde veszi át a parancsnokságot, segítőtársul pedig melléadom Cintiót és Matteót,

Alvezére és hadnagyai nehezén nyugodtak bele elhatározásába. Hosszasan fejtegették, hogy ez a vállalkozás mennyi veszéllyel jár: sokkal jobb lenne, ha mást küldene maga helyett, és nem kockáztatná a saját életét, de nem sikerült szándékától eltéríteniük. Rinaldo másnap úri öltözékben nyeregbe pattant, s a szépen megkefélt, pompás hátaslovat illő távolságban egy öszvér követte: ezen meg Rozália ült fiúruhában, mint a lovas signor inasa.

A két utas egyenesen az Oriolo-hegy felé kocogott, s olvasóink bizonyára sejtik, miért. Rinaldo mindenáron Donatóval kívánt beszélni.

Közben a katonák visszatértek kaszárnyáikba. Feladatuknak sikeresen eleget tettek: Rinaldo bandáját az utolsó szálig megsemmisítették (legalábbis azt hitték). Annyira biztosak voltak a dolgukban, hogy a határt már őrizetlenül hagyták.

Már délelőtt tikkasztó meleg volt, amikor Rinaldo és „inasa” Donato kunyhójához ért. Az öreg a remetelak ajtaja előtt ült, s amint a paták dobogását meghallotta, fel akart állni, hogy megnézze, ki közeleg. De mire feltápászkodott, Rinaldo már ott állt előtte. Az öreg nem ismerte meg mind-

járt, mert Rinaldo festékkel és más praktikákkal teljesen megváltoztatta az arcát – ebben mindig nagy mester volt. A remete azért sejthetett valamit, mert gyanakodva nézegette az idegen arcot.

– Isten áldása rád! – köszöntötte Rinaldo.

– Reád is, uram! – felelte Donato.

– Kedves, becsületes, öreg barátom! Örülök, hogy újra láthatlak.

– Ismersz engem? – csodálkozott az öreg.

– Te is engem – felelte Rinaldo. – Még mindig nem tudod, kivel beszélsz?

– Ah, persze! Hát te élsz, Rinaldini? Igazán életben vagy?

– Amint látod.

– Pedig azt hallottam, meghaltál. Ezt mondja mindenki.

– Annál jobb! De mint látod, kutya bajom.

– Mi keresnivalód van itt?

– Semmi. Csak el akarok búcsúzni tőled, mielőtt elhagyom Itáliát.

– Kivándorolsz? És mihez akarsz kezdeni egy idegen országban?

– Nem akarok mást, csak csendben, békességben élni, másokon erőmhöz képest segíteni, és ahol tudok, jót tenni.

– Nem is akarsz új bandát szervezni?

– Eszem ágában sincs. A tisztesség útjára térek. Ha megengeded, egy éjszakára még szállást kérek tőled, s reggel utazom tovább.

– Szívesen látlak.

A lovat és az öszvért lenyergelték, a táskákat bevitték Donato szobájába, és a két vendég kényelembe helyezkedett. Vacsorát nem kértek az öregtől, enni- és innivalót hoztak magukkal bőségesen. Rozália, aki így, férfiruhában a Rosetto névre hallgatott, elkészítette a vacsorát a konyhában, és asztalt terített a szobában.

– Nos, kedves barátom – kezdte Rinaldo a beszélgetést –, valószínű, hogy sokáig nem látlak, talán örökre eltűnök ebből az országból. Kérlek, légy szíves, mondd meg nekem, hol van Aurélia.

– Messze innen. Édesapja elvitte magával.

– Ki az édesapja?

– A barátom. Az az úriember, akivel magad is beszéltél a legutóbb, amikor itt voltál. Szóval Della Rocella herceg, a máltai lovag.

– És a hölgy, akit a kép apácaruhában ábrázol, talán Aurélia édesanyja?

– Úgy van – bólintott Donato, és meg is magyarázta –: leánya születése után kolostorba vonult, mivel szerelmese s gyermekének apja, mint a Johannita-rend tagja, szerzetesi fogadalmat tett, tehát nem nősülhetett. Leányát most azért vitte el, hogy férjhez adja.

– Férjhez adja? – nyögött fel Rinaldo. – Biztosan tudod, Donato?

– Hogyne tudnám! Nincs titkuk előttem.

– Rokonuk vagy talán?

– A herceg az unokaöcsém – felelte Donato.

Sokáig hallgattak. Rinaldo végre megkérdezte:

– Mit gondolsz, boldog lesz-e Aurélia?

– Remélem, igen – felelte Donato. – Inkább miattad aggódom. Vajon hogy boldogulsz majd idegen földön? Nem félsz az árulóktól, besúgóktól? Lehet, hogy ellenségeid oda is követnek. Nem félsz tőlük?

– Nem félek senkitől, csak önmagamtól! – felelte Rinaldo büszkén, de egy kicsit bánatosan is.

– Igazad van – bólintott az öreg. – A legveszedelmesebb ellenséget önmagunkban hordozzuk. Próbálj megbirkózni vele!

Pirkadatkor Rinaldo elhagyta a remetelakot. Búcsúzóul menlevelet állított ki Donato számára, mely biztosította, hogy az ő legényei kezétől nem lesz bántódása. Ezután felkereste az egyik titkos rejtekhelyet, ahol annak idején előrelátó módon egy zacskó aranypénzt ásott el. Szerencsésen megtalálta, s éppen újra nyeregbe akart, szállni, amikor egy kapucinus barát közelgett felé. A barát megállt, és feltűnően nézegette a lovast. Szinte egyszerre kiáltottak fel, amint egymásra ismertek;

– Amadeo!

– Kapitányom!

Amadeo ebben az álruhában barangolta be a környéket szétszórt, bujkáló bajtársait keresve.

Nagyon megörültek egymásnak. Összecsókolóztak., aztán egy alkalmas helyen letelepedtek reggelizni, ami szemmel láthatóan nagyon ráférte már az éhező kapucinus barátra.

Amadeo beszámolt Rinaldónak mindenről, ami vele az utóbbi időkben történt. Rinaldo elővette írószerszámait, és rövid levelet írt Altaverdének. A levelet Amadeóra bízta, és megmagyarázta neki, hogy Altaverdét és társait hol találhatja meg.

A levélben ezt írta:

„A körülmények arra kényszerítenek, hogy továbbmenjek, és hosszú ideig nem találkozhatom veletek. Ha úgy látjátok, hogy a romkastély nem nyújt többé biztos menedéket, vagy megunjátok ott a rostokolást, térjetek vissza az Appenninek barlangjaiba, ahol jelenleg megint tiszta a levegő. Igyekezzetek újabb bajtársakat regrutálni, hogy soraitokat feltöltsétek, de alaposan vizsgáljátok meg, kit fogadtok be magatok közé. Egyáltalán, legyetek kissé óvatosabbak. Én most egy nagy akcióra készülök, s ha elérkezik az ideje, értesítelek. Mindenekelőtt azt ajánlom, hogy tartsatok össze, amit nem győzök eléggé a lelketekre kötni.

Az összetartás megsokszorozza erőtöket. Legközelebbi feladatnak azt tűzöm ki, hogy semmisítsétek meg Batistello bandájának maradványait az utolsó szálig.”

Amadeo elvitte a levelet a megadott útvonalon Altaverde alvezérnek. Rinaldo Benedettón át Sarsinába poroszkált, hogy onnan Cesenába menjen. Útközben Niccolóval és Sebastianóval találkozott, akik megmenekültek a basini erdőből, és szerencsésen, elérték a határt. Rinaldo Niccolót is Altaverdéhez irányította, Sebastianót pedig magával vitte kocsisnak. Ugyanis Sarsinában négy öszvért és egy kocsit vásárolt, mivel poggyásza (hála a szerencsésen megtalált és kiásott kincsnek) egyre jobban gyarapodott. A poggyászt az öszvérek cipelték, a kocsiban meg Rozália ült, s mellette Rinaldo, aki most már Dalbrogo grófnak nevezte és tituláltatta magát

Éppen távozni készült Cesenából, amikor nagy álmélkodására a máltai lovagot pillantotta meg, aki éppen szembejött vele az utcán. Lehetetlen volt kitárni előle. Rinaldo gyorsan legyőzte zavarát, megragadta a herceg jobbját, és a fülébe súgta:

– Hercegem, a hatalmában vagyok. Megadom magam az ön kényének-kedvének!

– Istenem! – kiáltott fel a herceg csodálkozva. – ön az? Csakugyan? Csak nem támadt fel halottaiból?

– Nem, nem, hercegem. Élő ember áll ön előtt, öntől függ, hogy meddig élhet

– Tőlem ne tartson. Nem vagyok poroszló, se rendőrkém.

– Örök hálára kötelez. Ha az életben valaha viszonozhatom szívességét, elfogadja tőlem?

– Minden teketória nélkül. De csodálom, hogy mutatkozni mer a nyilvánosság előtt… így, egészen egyedül!

– Téved, hercegem, nem vagyok egyedül. Embereim itt is körülvesznek, százféle alakban vegyülnek el a város lakói közt, s ha a hatóság le akarna tartóztatni, nem menne simán – sok vér folyna itt, amíg kézre kerítenének.

– Hihetetlen! – ámuldozott a herceg. – Testőrséggel rendelkezik, mint egy fejedelem? Hány embere van?

– Csak ebben a városban hatvan. Csupa keménykötésű, vakmerő fickó, aki nem retten vissza semmitől.

– Őszinte csodálója vagyok önnek, signore – mondta a herceg.

– Csodál? Inkább sajnálhatna. No de hagyjuk ezt.

– Mik a legközelebbi tervei, ha szabad kérdeznem?

– Egyelőre Velencébe igyekszem, hogy onnan eljussak a tivoli hegyekbe. Kérdés, hogy sikerül-e?

– Arra nem gondol, hogy mesterségét abbahagyja?

– De igen. Embereim közül Németországba szeretnék átmenteni annyit, amennyit csak lehet. Ha sikerül eljutnom velük német földre, ott szélnek eresztem őket azzal, hogy ki-ki keressen magának valami becsületes foglalkozást. És ön hova tart, hercegem?

– Urbinóba – felelte Della Rocella.

– Lehet, hogy nekem is dolgom lesz ott – mondta Rinaldini. – Búcsúzóul még egy kérdést, hercegem, ha megengedi. Kedves leánya jól van-e? Boldog?

– Hogyan? Ön tudja?

– Mindent tudok. Donato jó barátom. Aurélia boldog?

– Azt hiszem, házassága sikeres lesz.

– Isten áldását kérem számára! De én még tartozom önnek valamivel. Embereim elhajtották az ön öszvéréit és…

– Fátyolt a múltra! Ne beszéljünk róla!

– Kérem, legalább ezt a gyűrűt fogadja el tőlem! Ha nem akarja viselni, ajándékozza Auréliának.

– Szép gyűrű! Elfogadom – emlékül. Mindig eszembe

juttatja a legérdekesebb embert, akivel valaha találkoztam.

– Köszönöm! És hadd toldjam meg ezzel a kártyával, melyen az én kézjegyem díszeleg. Embereim mindenütt tiszteletben tartják, és aki ezt a kártyát felmutatja nekik, annak haja szála sem görbülhet meg,

– Köszönettel elfogadom ezt is – mosolygott a herceg. – De ha megengedi, én is kérdezek valamit. Merő kíváncsiságból, persze. Mondja csak; hány ember van Itáliában, aki az ön parancsainak engedelmeskedik?

– Seregem meglehetősen erős – felelte Rinaldini. – Itáliában jelenleg nyolcszáz ember lesi a parancsaimat Szavojától Nápolyig. Persze számos osztagot alkotnak, s mindegyiknek élén egy-egy kipróbált hadnagyom áll. A fővezér én vagyok.

– Elég nagy felelősség terheli a lelkét,

– Nem, nem. Én csak azért felelek, amit magam rendeltem el, Az is elég. Sok szerencsét, hercegem, Isten önnel!

Visszafordult fogadójába, tüstént befogatott, és, kikocsizott a városból. De nem Velence felé indult, nem is Urbino felé, hanem visszakanyarodott az Appenninek hegyvidékére.

Ám ezúttal nem látogatta meg az öreg Donatót. Sebastianót előreküldte, s miután eladta öszvéreit, és pénzét a szokásos módon, biztos helyen elásta, gyalog folytatta útját jobbra, az Appenninek oldalán lefelé,

Útközben egy másik remetelakra bukkant, mely a jelek szerint csak rövid idő óta állt üresen, mint ahogy egy elég friss írás is mutatta, melyet a kunyhó egyetlen szobájában, az asztalon talált. Az írás így szólt:

„Utódomnak! Bárki légy is, ki ezt a levelet megtalálod és ebbe a kunyhóba költözöl, tiszta szívből kívánom, hogy

éppen olyan békésen élj itt, mint én. Fájó szívvel búcsúzom e kis laktól, ahol életem legboldogabb időszakát töltöttem.”

Rinaldo vállvonogatva dobta félre az ismeretlen remete üzenetét. De egyszerre felötlött benne egy gondolat. Mi lenne, ha maga is kipróbálná a remeteéletet? Hátha őt is boldoggá tenné – legalább egy ideig. A gyors elhatározások embere volt. Máris döntött, és magára kapta a csuhát, amit Batistello batyujában talált, és azóta is magával cipelt. Rozália tüstént terepszemlét tartott a konyhában, pincében *és* kamrában. Amit talált, erős kiegészítésre szorult. Ám ennek nem volt semmi akadálya, hiszen Rinaldo nem ásta el minden aranyát, s kétórányi járásra akadt egy falu, ahol mindent be lehetett szerezni. Rozália kezébe vette a háztartást, mely – különösen, ami a konyhát és a pincét illeti – jóval felülmúlta egy átlagos remete igényeit

Rinaldo még egy hetet sem töltött remeteségben, s máris úgy érezte, hogy valami csodálatos nyugalom tölti el. Reggeli sétája közben egy fura emberkére bukkant, aki a közeli dombtetőn ült és rajzolgatott. Rinaldo odalépett hozzá, és megkérdezte, mit csinál.

– Lerajzolom a tájat – felelte az emberke –, ha már olyan hírnévre tett szert.

– Miféle hírnévre?

– Hát nem tudja? Ez az a hely, ahol Rinaldini elesett. Látja azt a tölgyfát? Ott esett össze és adta ki bűnös lelkét. Koponyáját egy katona hasította ketté kardjával.

– Ön beszélt vele?

– Vele nem, de egy másik katonával igen, aki részt vett abban az ütközetben. Pontosan leírta nekem a helyet, ahol a nevezetes esemény történt. A jelenetet lerajzolom, rézlemezre karcolom, s a nyomatokat kiszínezem. Remé-

lem, elkapkodják majd, és szép pénzt keresek vele. Egy másik lapon magát az ütközetet komponálom meg. Ez biztosan olyan kelendő lesz, mint a forró fánk. Az első rajzon, mely csak a tájat ábrázolja, emberek nélkül, akasztófával jelölöm meg azt a helyet, ahol Rinaldini fűbe harapott. Ötletes jelkép, nem igaz?

– Kitűnő, pompás! – dicsérte Rinaldo.

– Ez a világ sora – filozofált a „művész”. – Az egyik fickó meghal, a másik pedig megél belőle. A komolyabb műalkotásokat nehéz eladni. De az ilyen népszerű témák olyan keresletnek örvendenek…

– Mint a forró fánk – vágott a szavába Rinaldo. – No, sok szerencsét kívánok, mester. Remélem, jó üzletet csinál azzal a szerencsétlen bandavezérrel.

Alapjában örült neki, hogy halála híre ennyire elterjedt. De miközben a remetelak felé baktatott, egy kis bosszúságot is érzett. Még hogy bitófával jelképezik azt a helyet, ahol „fűbe harapott”!

– Szép kis embléma, mondhatom – dünnyögte magában, s bosszúságában meggyorsította lépteit.

A viskó közelébe érve, lármát, ordítozást, sikoltozást hallott Megállt, és feszülten figyelt. Durva, fenyegető férfihangok ütötték meg a fülét, s közben Rozália sikoltozását, majd zokogását is hallotta. Egy ugrással a szobában termett.

Megdöbbentő látvány fogadta. Rozália a padra borulva, keservesen sírt, két szakállas fickó pedig késsel és tőrrel a bezárt szekrényt feszegette. Annyira elmerültek munkájukba, hogy észre se vették Rinaldo megjelenését. Intett Rozáliának, hogy maradjon csendben, aztán nekiesett a két otromba alaknak. Egyetlen ökölcsapással földre terítette az egyiket, s közben megkaparintotta a pisztolyát is, mely övéből kiállt. Erre Rozália megragadta a sarokba támasztott puskát, és a másik fickóra szegezte, aki meglepetésében

kiejtette kezéből a tőrt, mellyel a szekrény ajtaját feszegette.

Rinaldo a pisztolyt a földön kalimpáló alak tarkójához nyomta és rárivallt:

– Halál fia vagy, ha nem adod meg magad!

Rozália is nekibátorodott.

– Rakd le a fegyvereidet, vagy agyonlőlek! – kiáltotta a másik haramiára.

Mindketten engedelmeskedtek. Rinaldo, miután lefegyverezte őket, feltette a kérdést:

– Kik vagytok, és mit kerestek itt?

– Beszéljetek más hangon velünk! – kiáltotta az egyik. – Mi Rinaldini emberei vagyunk. Velünk nem tanácsos ujjat húzni.

– Mit beszélsz, te nyomorult! Még hazudni merészelsz! Sohasem voltatok Rinaldini emberei. Rinaldini nem tűr el ilyesmit! Gazfickók vagytok, akik nem is láttátok Rinaldinit soha. Térdeljetek le, és kérjetek tőlem bocsánatot! Rinaldini *én* vagyok!

Mindkettő rémülten térdre roskadt, és kegyelemért esdekelt. Az egyik olyan alázatosan könyörgött, hogy átölelte Rinaldini térdét.

– Bocsáss meg, nagy kapitány! – hebegte. – Csakugyan nem ismerünk még. De három nap óta a csapatodhoz tartozunk. Altaverde és Cintio toborzott a bandába. Tudjuk, törvényeid szerint büntetést érdemlünk. Büntess meg szigorúan, aztán bocsáss meg nekünk!

Rinaldo éppen felelni akart valamit, amikor kinyílt az ajtó, és Cintio lépett a szobába.

– Szép akasztófavirágokat szedtél össze, mondhatom! – kiáltott rá Rinaldo haragosan.

– Micsoda! A capitano! Te itt? Barátcsuhában? Ki képzelte volna ezt? – csapta össze kezét Cintio álmélkodva. – Bánom is én! Az a fő, hogy itt vagy, kapitányom! De örü-

lök, hogy látlak! Ami pedig ezeket a mihasznákat illeti, le se köpd őket! Újoncok, nem méltók arra, hogy pörölj velük!

– Ha újoncok is, kell, hogy a törvényeinket ismerjék – mondta Rinaldo.

– Felolvastuk nekik – felelte Cintio.

– És felesküdtek rá?

– Természetesen. Különben nem maradhattak volna közöttünk.

– Tudod, mi történt? A kislány egyedül volt itthon, amikor berontottak. Megpróbálták a szekrényt feltörni.

– Pedig felmutattam nekik Rinaldini kártyáját! – szólt közbe Rozália.

– Ezer ördög! Tüzes pokol! Kénköves mennykő! – vicsorgatta fogát Cintio. – Még ezt is? Nem tartjátok tiszteletben kapitányunk menlevelét? Hé, bajtársak, gyertek be! Kötözzétek a két gazfickót az első fához, és lőjétek agyon őket!

– Tulkok! Agyalágyult hülyék! Hát annyi eszetek sincs, hogy ilyesmit nem tűrünk el? No majd megtanítunk a zsiványbecsületre! – kiáltották Cintio emberei.

Megragadták a két gazembert, kivonszolták a szabadba, odakötözték egy fához, és minden teketória nélkül agyonlőtték őket.

Rinaldo haragja elpárolgott, de valahogy elment a kedve attól, hogy továbbra is remetésdit játsszon. Gyorsan csomagoltatott, és Cintióhoz csatlakozva elhagyta a remetekunyhót. Cintio felsorakoztatta húsz emberét, és elindultak a fortinai erdő felé, ahol Altaverde táborozott hatvanfőnyi csapatával. Akkor vonult ide, amidőn az Egyházi Államokban gyanús hadmozdulatokat vett észre – katonákat vontak össze a határon, nyilván azzal a szándékkal, hogy elfogják a beszivárgott szegénylegényeket.

Rinaldo a legmagasabb hegy csúcsán vonta fel sátrát,

arccal Belforte felé. Szemlét tartott maréknyi – alig több, mint nyolcvanfőnyi – serege fölött. Az így leolvadt sereget is kénytelen volt felaprózni. Szükségesnek tartotta, hogy kisebb rajokban helyezkedjenek el az egyes hegyeken, egészen Brandolinóig.

Néhány nappal később Altaverde kereste fel a végért.

– Kapitányom – mondta. – Jelentenem kell, hagy eleségünk fogytán van. Készleteink kiapadtak, a fejadagot kénytelen voltam felére leszállítani. Azonkívül a fiúk megunták a tétlenséget. Morognak, hogy unják már a semmittevést.

– Akkor bizony foglalkoztatnunk kell őket – felelte Rinaldo.

– A legtöbbnek elfogyott a pénze – folytatta Altaverde. – Egész; nap kockáznak, a persze veszítenek.

– Értem, Altaverde. Itt van kétszáz zecchino! Ezt a vitézeimnek ajándékozom, osszad ki közöttük. Munkáról is gondoskodom számukra. Ma este hívd össze őket. Beszélni akarok velük.

Az este elérkezett, és a banda tagjai összegyűltek az erre a célra kijelölt völgyben. Rinaldo teljes kapitányi díszben lépett eléjük, és felszólította őket, hegy álljanak fel körben, és hallgassák meg, Némán, komoran vették körül, s várakozóan néztek rá, puskájuk csövére támaszkodva. Rinaldo a kör közepébe lépett, és így szólt:

– Bajtársak! Hallom, hogy készleteink fogytán vannak. Intézkedni fogok, hogy készleteinket feltöltsük, és friss élelmiszereket halmozásunk fel. Ezt azonban okosan, körültekintően kell véghezvinni, amihez egy kis idő kell. Hogy közben se nélkülözzetek, kétszáz zecchinót osztok ki köztetek.

– Éljen a kapitány! – kiáltották olyan dörgő hangon, hogy a hegyek szinte beleremegtek.

Rinaldo megemelte csákóját, majd visszatette fejére, s így folytatta beszédét:

– Ezért a pénzért vásároljatok élelmet a közeli falvakban, és átmenetileg így gondoskodjatok magatokról. Ehhez elég három-négy ember, aki remetének öltözve, ügyesen elintézi a bevásárlást. Altaverde kijelöli majd az alkalmas embereket, és megbeszéli velük a dolgot. Nekem még körülbelül egy hétre van szükségem, hogy kidolgozzam a részleteit annak a nagyobb vállalkozásnak, amibe hamarosan belefogunk. Mihelyst tisztában leszek mindennel, újra összehívlak benneteket, hogy a nagy tervet megmagyarázzam. Remélem, hogy egy érdekes és hasznos kalandra lesz kilátástok. Közben Cintio tizenkét emberrel vonuljon az erdőn át a határra, s tartsa szemmel a katonai utat. Ha bort, olajat vagy gyümölcsöt szállító szekereket lát, fölösleges megmondanom, hogy mi a feladata. Ellátom pénzzel, hogy a szegény fuvarosokat kártalanítsa, megfizetve mindent, amit elvesz tőlük. De halálos fenyegetéssel rá kell venni őket, hogy a történtekről hallgassanak. A kocsijukat és öszvéreiket meg kell hagyni nekik. Ám ha egy gazdag léhűtővel találkoznak, főnemessel, prelátussal vagy hasonlóval, akkor nincs kímélet – pénzüket és értékeiket el kell kobozni. Viszont újra lelketekre kötöm, hogy a szegény vándort vagy tiszteletre méltó remetét ne bántsátok. Minden efféle fosztogatást meg fogok torolni. Tudjátok, hogy törvényeink szerint ezért halálbüntetés jár. Most pedig térjetek vissza táborozóhelyetekre, és aludjatok jól!

Ezzel eltávozott, és lelkes éljenzés követte.

Rinaldo már pirkadat előtt ébren volt. Csendben, óvatosan felkelt, és kilépett a sátor elé. Ekkor érkezett oda Niccolo, és ujjongva jelentette:

– Jó hírem van, capitano! Elfogtunk egy egész áruszállítmányt, mely a dúsgazdag mangolói apátság tulajdona volt. Ezért nem is fizettünk az elkobzott áruért semmit. Azt

mondtuk, jöjjön el hozzánk az apát úr maga, ha kártérítést akar követelni. A legmulatságosabb az egészben, hogy a transzportot egy páter kísérte. Pisztollyal kényszerítettük, hogy valamennyiünknek adja meg a feloldozást. Így hát mind bűntelenek vagyunk!

– Csak aztán meg ne igyuk a levit – mondta Rinaldo, és töprenkedve visszatért sátrába.

Nemsokára Rozália is felébredt, felkelt, gyorsan rendbe hozta magát, és pompás csokoládét főzött reggelire. Utána Rinaldo kiült a sátor elé, és szemügyre vette a tájat. A nap sugarai egyre erősebben tűztek, a köd eloszlott, és a körkép teljes szépségében kibontakozott. Rinaldo elővette hosszú távcsövét, azon kémlelte az országutakat. Sorra vette valamennyit – mind üres volt, csak az egyiken vélt valami mozgást felfedezni. Hosszasan figyelte. Mintha valami jármű haladt volna lassan azon az úton. Magához szólította Sebastianót, és megparancsolta neki, nézzen utána, mi van ott. Sebastiano tüstént elsietett.

Rinaldo figyelmét már napok óta egy szép kastély vonta magára, mely nem volt túlságosan messze attól az erdőtől, ahol táboroztak. Távcsövön is figyelte, s maga sem tudta, miért, ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy közelebbről is megismerje. Most elhatározta, hogy kielégíti kíváncsiságát. Ebből a célból különös gonddal öltözködött fel. Arannyal hímzett, zöld vadászruhába bújt, tollas kalpagot tett a fejére, vállára vette kétcsövű puskáját, és elindult a kastély felé. Nem vitt magával mást, csak egy szép agarat.

Útja egy bencés kolostor mellett vezetett el. A kolostor előtt pocakos szerzetes sétálgatott fel és alá, egy könyvet olvasgatva.

Rinaldo megemelte kalpagját. A páter barátságosan viszonozta a köszöntést. Beszélgetésbe elegyedtek.

– Főtisztelendő atyám, úgy veszem észre, álmélkodva néz rém, Megtudhatnám az okát? – kérdezte Rinaldo.

– Csak azon csodálkozom, hogy ilyen bátran sétálgat egyedül, mintha nem félne semmitől – felelte á páter.

– Mitől kellene félnem?

– Hát nem tudja? Banditák tanyáznak a közeli hegyekben.

– Igazán? Most hallom először.

– Sajnos, igaz. Saját bőrünkön tapasztaltuk alig pár órája. Elraboltak tőlünk egy szállítmány drága bort, s Bernát atyát, aki a transzportot kísérte, a csirkefogók arra kényszerítették, hogy oldozza fel őket bűnüktől. Még szerencse, hogy az ilyen kikényszerített feloldozás nem érvényes. Egyébként gondunk lesz rá, hogy elrontsuk a gazfickók örömét. Először is szabályszerűen kiátkozzuk és kiközösítjük őket, de feljelentést is teszünk ellenük. Hamarosan elindul egy század katona, és kifüstöli őket búvóhelyükről.

– Ebből vérontás lesz.

– Ha vérontás, hét legyen vérontás. Nem számít. A kifosztott áldozatok kiengesztelésére szolgál.

– Mondja csak, tisztelendő atyám: pénzért és jó szóért nem kaphatnék egy jó tízórait a kolostorban?

– Miért ne? Parancsoljon besétálni.

– Szívesebben fogyasztanám el a szabadban, hogy minél hamarabb hazatérhessek. Ha a környékén a közbiztonság ilyen gyenge lábon áll, azt hiszem, legokosabb, ha visszafordulok.

A páter bement a kapun, és nemsokára egy laikus testvér* kíséretében jött ki újra: ez a fráter kis kosárban hideg sültet, kenyeret, egy palack bort és egy poharat hozott ki, s letette a kapu melletti kőpadra.

– Bocsánat – mondta. – Uraságod itt lakik a környéken?

---

* Fráter, vagyis olyan szerzetes, aki az egyházi rend felvétele nélkül csak egyszerű fogadalmat tett, s a kolostorban külső szolgálatot teljesít

– Mint vendég – felelte Rinaldo, miközben elővette bicskáját, és nekilátott a falatozásnak. – Egy barátom kastélyában, nem messze innen.

– És a kastélyban sem tudják, hogy Rinaldini a mi vidékünkön garázdálkodik? – kérdezte a páter.

– Nem, nem! – felelte Rinaldo. – Úgy tudják, hogy a hírhedt zsiványvezér egy ütközetben elesett. Cesenában hosszadalmasan mesélgették nekem, hogy s mint történt.

– Igen, ezt mesélik. Mások meg azt mondják, hogy még életben van. Valóságos Próteusz,[**] aki ezerféle alakban jelenik meg az emberek közt.

– Találkozott már vele?

– Isten őrizz! Pedig ha összehozna vele a véletlen, megkérném, állítson ki menlevelet a kolostorunk számára. Jól megfizetném.

–. Mibe kerül egy olyan kártya?

– Száz zecchinót ajánlanék neki érte, de szívesen megtoldanám, ha kevesellné.

– Nem lenne okosabb a pénzt a katonák közt szétosztani, akik kézre kerítésére felmennek a hegyekbe? Ez növelné a buzgalmukat, s akkor talán végképp megszabadulnának a bandától.

– Nem hiszem. Az a banda olyan, mint a hétfejű sárkány. Ha lekaszabolják, másnap újra feltámad. Azt mondják, ötszáznál is több tagja van.

– Szent egek! Hogy tud Rinaldini annyi embert etetni? Miből?

– Miből? Lopásból és rablásból! Sose szabadulunk meg tőlük.

– Ha így áll a dolog, diplomatikusan kellene eljárni. Ha például a kormány amnesztiát ígérne nekik, akkor talán

---

[**] Poszeidónnak alárendelt agg tengeri isten, aki a görög monda szerint jósolni tud, és sokféle alakot képes ölteni

visszatérnének a tisztességes emberek világába, és a társadalom hasznos tagjaivá válnának.

– No még csak az kellene! – tiltakozott a páter. – Hogy ilyen népséggel éljünk együtt! Hogy asztalunknál üljenek, és ha meghalnak, tisztességes keresztények mellé temessék őket! Még mit nem? Ellene vagyok minden amnesztiának! Lógjanak csak, akasztófán van a helyük! Nem kell velük tárgyalásba bocsátkozni!

– De hisz az imént mondta, hogy ön is szívesen alkudozna velük egy menlevélre, nem? – kérdezte Rinaldo.

– Az más – felelte a páter. – Az alkudozás nem megalkuvás, csak a józan ész parancsa. Alkalmazkodni kell a mindenkori helyzethez. Megvásároljuk tőlük a menlevelet, utólag aztán kiátkozzuk őket. Az ilyen csőcselékkel úgy kell bánni, mint a pogányokkal!

– Ez nem olyan egyszerű, főtisztelendő uram. Mondjuk, hogy én vagyok Rinaldini…

– Isten kegyelme óvja meg ettől!

– De tegyük fel, hogy én vagyok. Azt hiszi, eltűrném, hogy így kukoricázzanak velem? A körmire koppintanék annak, aki megpróbálja!

– Csitt, csitt! Még jó, hogy Rinaldini nem tud erről a beszélgetésről. Azt mondják, bosszúálló fickó. Reméljük, hogy már nem él.

– Fölötte valószínű. Azt mondják, Pienzában karóra tűzték a levágott fejét.

– Bár így volna! – sóhajtott a páter. – Nem kár érte.

– Az nem olyan biztos – vitatta a vendég, bicskáját megtörölve. – Azt mondják, nagyon okos ember. Hogy több esze van, mint egy páternek.

– No, no, no! – méltatlankodott a páter. – Végtére is kecskepásztor volt fiatalkorában.

– Hát aztán? Lehet, hogy a természet nagy tehetséggel áldotta meg.

– Természet? Lárifári! Iskola nélkül? Hisz nem tanult az semmit.

– Nekem úgy is jó – legyintett Rinaldo, s a beszélgetést más irányba terelve, megkérdezte: – Mondja csak, főtisztelendő uram, nem tudja, kié az a szép kastély odaát?

– Egy idő óta új gazdája van – felelte a páter. – Egy bizonyos Rovezzo báró vásárolta meg nemrég. Azelőtt az Altieri családé volt.

– És a báró itt lakik?

– Igen, ideköltözött bájos, ifjú hitvesével. Nemrég esküdtek meg. A báróné csendes, finom keresztény úrihölgy. A báró kissé… hogy is mondjam csak… féktelen. Vad lovas, szenvedélyes vadász, az italt sem veti meg. Igaz is, most jut eszembe, signore! Nem lenne olyan kegyes magát megnevezni? Szeretném tudni, kihez van szerencsém?

– Gróf Dalbrogo vagyok.

– Dalbrogo? Dalbrogo? Dél-itáliai család?

– Ellenkezőleg. Családom az olasz Svájcból származik.

– Aha, igen! Olasz Svájc! Tudom már…

Közben egy parasztlegény lopakodott oda hozzájuk. Sebastiano volt parasztgúnyában. Szemével intett Rinaldónak, aki szemöldökét felhúzva jelezte, hogy résen van.

– Hová-hová, jó ember? – szólította meg a legényt leereszkedő hangon.

– A hegyoldalon lakom – felelte Sebastiano. – Hazafelé igyekszem.

– S nem féltek a rablóktól?

– Miért félnénk? Szegények vagyunk, tőlünk nem vehetnek el semmit. Itt a kolostor falai mögött dúsabb zsákmányra számíthatnak.

– Itt sincs sok, s az is egyházi tulajdon, fiam – mondta a páter oktató hangon.

– De elég ahhoz, hogy Isten szolgái pocakot ereszsze-

nek! – felelte a legény vigyorogva.

– Eriggy a dolgodra! – mérgelődött a páter.

– Addio! – köszönt Sebastiano, és tovább-ballagott.

A páter bosszúsan nézett utána.

– Szemtelen fickó – dünnyögte.

Ekkor megszólalt a harang, s a páter besietett. Rinaldo megkérdezte a laikus testvért, mivel tartozik a tízóraiért. Tüstént fizetett, aztán elindult egyenesen a szemközti kastély felé.

A szép kertet magas kőfal vette körül. Rinaldo egy betámasztott, de be nem zárt rácskapura bukkant és belépett

Éppen egy lugashoz ért, amikor a kerti ösvényen egy hölgyet pillantott meg, aki a ház felé sétálgatott. A közelgő léptek hallatára hátrafordult, megpillantotta Rinaldót, és felsikoltott. Rinaldo is tüstént ráismert.

– Lehetséges-e? Nem merek hinni a szememnek! A szép Aurélia itt?

– Igen, itt – a férjem kastélyában.

– Tehát csakugyan férjhez ment?

– Sajnos, igen.

– Micsoda? Könnyezik? Házassága boldogtalan? Szegény jó Donato – ha tudná!

– Ő, bárcsak ott maradhattam volna abban a remetelakban! Vagy nevelőatyám majorságában! Édesapám jót akart. Boldoggá akart tenni – de nem sikerült!

– Talán mást szeretett, Auréllá?

– Nem, nem, hová gondol? A szívem szabad volt. Tiszta lélekkel léptem az oltár elé, azzal a szándékkal, hogy férjem szerető hitvese leszek. Apám igen jelentős hozományt adott nekem. Ez volt a baj. Kiderült, hogy a báró csak a vagyonomra pályázott.

– Miből következtet erre? Mondjon el mindent. Remélem, megbízik bennem? Vagy nem?

– De igen. Hiszen apám tetszését is elnyerte.

– Igazán? Mit mondott rólam? Megmondta, ki vagyok?

– Csak annyit mondott, hogy híres ember, de a nevét nem közölte velem. Máig sem tudom.

– Nevezzen Dalbrogo grófnak. Tudja-e, hogy nemrég találkoztam az édesapjával Cesenában? Nem említette önnek?

– Már régóta nem beszéltem vele.

– Nem is tudja, hogy házassága boldogtalan?

– Ha leveleimet megkapta, akkor tudja. De ebben erősen kételkedem, hiszen egyetlen levelemre sem válaszolt. Könnyen lehet, hogy férjem a leveleimet visszatartotta.

– Felkeresem az édesapját, és elmondok neki mindent. Illetve mindazt, amit ízen neki, vagy közölni kíván vele. Mi a panasza a férje ellen?

– Férjem zsarnok. Megvetően beszél vélem. Fűvelfával megcsal. Szemem előtt ölelgeti azokat a céda nőszemélyeket, akiket házában összecsődít, és megkérdezésem nélkül vendégül lát. Szüntelenül gyötör, és szemrehányásokkal halmoz el.

– Mit vethet az ön szemére?

– Istenem! A származásomat. Hát tehetek arról, hogy házasságon kívül születtem? De hiszen ezt már akkor is tudta, amikor megkérte a kezemet!

– Asszonyom! Ön mégis szereti őt?

– Amíg nem ismertem közelebbről, rokonszenves volt nekem. De most utálom és gyűlölöm! Tegnap is kicsúfolt, kigúnyolt, úgy beszél velem, mint valami szolgálóval!

– Majd én móresre tanítom!

– Nem bírom már elviselni. Elhatároztam, hogy nem maradok ebben a házban.

– Hova akar menni?

– Az édesanyámhoz. Ő Klára-apáca. A montamarai klarisszazárda fejedelemasszonya.

– Amikor először láttam a kis Auréliát kosárral a kar-

ján, amint epret szedett, s amikor Donato csendes kis háza közelében újra alkalmam nyílt néhány szót váltani vele, azt gondoltam magamban: milyen boldog lesz az a férfi, milyen irigylésre méltó, aki Aurélia kezét elnyerheti. Nem gondoltam volna, hogy erre a nemes lelkű, bájos teremtésre a házasságban csak bánat és méltatlan szenvedés vár. De megbosszulom! Erre szavamat adom, Aurélia!

– Nem, gróf úr, nem! Nem akarom Önt is bajba sodorni.

– Engem? Bajba? Baj csak azt a sötét gazembert érheti! Kitekerem a nyakát! Összetöröm a csontjait!

– Jaj, gróf úr, csillapodjék… a harag rossz tanácsadó.

– Hol az a nyomorult, akit ön kénytelen a férjének mondani? Itt van a kastélyban? Miről ismerem meg?

– Nincs itthon. Vadászni ment a cimboráival.

– Miféle emberek azok?

– Kalandorok. Szedett-vedett népség, Itt ülnek a nyakán, esznek-isznak, dorbézolnak, ő meg csak köztük érzi jól magát. Segítenek neki a hozományomat eltékozolni. Istenem, de borzasztó! Három züllött, gonosz ember – két francia és egy szicíliai. Nemes úriembereknek adják ki magukat, de nem azok. Inkább azt hiszem, börtönből szöktek meg. Rendes emberek nem beszélnek úgy, mint ők! Milyen mocskos szájúak! Milyen ocsmány trágárságokat kell végighallgatnom!

– Majd torkukra forrasztom a szót!

– Ön, gróf úr? Egy idegen – egészen egyedül?

– Megfogadtam, hogy megfizetek azoknak, akik önt bántották! Megfizetek minden méltánytalanságért! Olyan elégtételt veszek, hogy holtuk napjáig megemlegetik. Ne legyen… Dalbrogo a nevem, ha nem így lesz! De mondja csak, asszonyom, miféle képet visel a nyakában azon a vékony aranyláncon? Kit ábrázol az a kis arckép?

– A bárót… az uramat…

– Mutassa csak – jól van, most már rá fogok ismerni! De nem érdemli meg, hogy a szíve fölött viselje! A pokolba vele! Vegye le rögtön, különben én tépem le!

– Az isten szerelmére! Agyonütne, ha észrevenné, hogy nem viselem. Az ő parancsára viseltem eddig is.

– Kezet emelne önre? Csak nem merészeli?

– Hogy meri-e? Számtalanszor megtette. Mi az neki, egy nőt megütni? Tele vagyok kék és zöld foltokkal, az ökle nyomaival!

– Elvetemült gazember! Várj csak, majd megismered az én öklömet!

– Jaj, istenem! Ott jön az uram a cimboráival! Hamarabb hazajöttek, mint gondoltam. Visszaszaladok a házba.

– Most már késő. Maradjon csak, én is maradok. Mutasson be nyugodtan a bárónak. Mint apja jó barátját, aki üdvözletet hozott tőle. Az én jelenlétemben nem fogja bántalmazni önt. Első goromba szavára leütöm, mint egy kutyát! És mielőtt a holnapi nap megvirrad, végleg megmentem és megszabadítom önt.

A báró és kísérői gyorsan közeledtek a fasoron. Rinaldo elébe ment néhány lépéssel, meglengette kalapját, és így szolt:

– Örülök, báró úr, hogy megismerkedhetem önnel. Apósa, a herceg úr, üdvözletét küldi, és azt izeni általam, hogy már a napokban meglátogatja önöket Régi jó barátja vagyok a hercegnek. Nevem gróf Dalbrogo.

– Van szerencsém! – felelte a báró hidegen, aztán gúnyos mosollyal az ajkán Auréliához fordult, és így folytatta: – Bizonyára neked is régi ismerősöd. Csodálom, hogy egy ilyen előkelő vendéget itt fogadsz a kertiben! Miért nem vezetted fel a szobádba? – Ismét Rinaldo felé fordult, és felháborítóan pimasz hangon ezt mondta: – Feleségem

nem ismeri az etikettet.* Kérem, nézze el neki, hiszen ön is tudja, hogy egy majorságban nevelkedett, parasztok között!

– Abban a majorságban jóságos lelkű, nemes érzelmű emberek vették körül. Ott nem tanult semmi rosszat.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte a báró élesen.

– Csak azt, amit mondtam – felelte Rinaldo.

– Szóval az apósom meg akar látogatni? Nem mondta, mikor?

– Azt hiszem, már holnap vagy holnapután itt lesz.

– Kellemetlen! Holnap fontos ügyben el kell utaznom. Nem halaszthatom későbbre!

– Nem tesz semmit – felelte Rinaldo. – Della Rocella herceg bizonyára megvárja önt. Azt mondta nekem, okvetlenül beszélnie kell önnel.

– Akkor várhat! Lehet, hogy két hónapba is beletelik, mire visszajövök. De ön bizonyára megvárja itt a herceget, nem?

– Sajnos nem tehetem. Fontos ügyek Rómába szólítanak, mégpedig sürgősen. Alig tudtam időt szakítani arra, hogy a herceg üzenetét átadjam. Ha ön nem érkezik meg éppen most, nem lett volna szerencsém önnel megismerkedni. Már éppen búcsúztam a báróné őméltóságától, amikor az ön megérkezését észrevettem.

– Nem engedem el ebéd nélkül. Megharagszom, ha a meghívást elutasítja – mondta a báró.

– Sajnos nem maradhatok… az idő sürget.

– Akkor hát nem tartóztatom. Remélem, a feleségem nem untatta a panaszaival? Nagyon szeszélyes természetű, s ma éppen rossz napja van.

– Csak azt vettem észre, hogy bánkódik – mondta Rinaldo.

---

* Valamikor fejedelmi udvarok viselkedési szabályai – később egyszerűen: illemszabályok

– Bánkódik? Ha valami baja van, csak az önfejűsége az oka!

– Nem értem… azelőtt mindig derűs és boldog volt.

– Igen? Úgy látszik, a férje nem kedvére való? Talán inkább önt választotta volna!

– Ne tréfáljon, báró úr…

– Tréfál a fene! Tudja, mi ez a nő? Egy liba! Azért nem érzi jól magát mellettem.

– Kérem, báró úr, uralkodjék magán! Nem szeretném, ha az apósa észrevenné, hogy leánya házassága nem harmonikus.

– Bánom is én, ha észreveszi! Legfeljebb hazaviszi a nagyra becsült mamához!

– Báró úr!

– Mi baja velem? Értse meg, hogy torkig vagyok ezzel a nővel! Ha akarja, akár magával is viheti.

– Utoljára figyelmeztetem, báró úr, vigyázzon a nyelvére!

– Nekem senki sem parancsol! – kiáltott fel a báró elvörösödve. – Ami a szívemen, nem hallgatom el. Torkig vagyok ezzel a… ezzel a…

– Ezzel a kinccsel, melyet nem érdemel meg! – vágott a szavába Rinaldo.

– Most meg én mondom, hogy vigyázzon! Ha sérteget, torkára forrasztom a szót! Ide figyeljen…

– Hallgatom, báró úr – mondta Rinaldo nyugodtan.

De a bárót már elöntötte a düh,

– Menjen a pokolba! – kiáltotta.

– Gorombáskodni tud, látom.

– Azt teszem, amit akarok. Ez az én házam, érti?

– Igen, igen. Úgy viselkedik, ahogy egy házigazdához illik.

– Engem ne leckéztessen! Ha modorom nem tetszik, fel is út, le is út. Senki sem tartóztatja!

– Jól van, megyek – felelte Rinaldo. – De még találkozunk, mégpedig hamarosan!

– Ha-ha-ha! Szerencsés utat! Kösse fel jobban a kardját, nehogy elveszítse! – kiáltották utána a báró cimborái.

Rinaldo nagy erőfeszítéssel megőrizte hidegvérét. Meghajolt Aurélia előtt, és kisietett a kertből. Nem ijedt meg attól, hogy négy emberrel áll szemben, de nem akart most itt verekedésbe keveredni. Más terve volt az ügy elintézésére.

Barátai rögtön észrevették, hogy valami történt vele. Még sohasem látták ilyen feldúlt állapotban. Rozália annyira megrémült, hogy reszketett, mint a nyárfalevél.

– Kapitányom, beszélj! – kérlelte Cintio. – Mi történt?

– Mindjárt megtudjátok. Hívd ide Altaverdét! – felelte Rinaldo.

Öt perc múlva a három férfi komoly beszélgetésbe kezdett, mely afféle haditanácskozásban folytatódott. Rinaldo már útközben hazafelé kigondolta tervét, s most minden részletét megvitatták és tisztázták. Mire beesteledett, a tábor megbolydult. Altaverde húsz ember élén elindult a hegycsúcsról a völgybe. Nemsokára Cintio is elindult, s tizenhat emberrel bal felé vonult. Rinaldo tíz embert vett maga mellé, és jobb kéz felé vágott át az erdőn. Rozália a táborban maradt, melyet Niccolo gondjaira bíztak. Niccolo őrszemeket állított ki, és egyetlen biztonsági rendszabályt sem mulasztott el.

Mire egészen beesteledett, a hátrahagyott emberek is elhagyták a tábort, a maroknyi őrség kivételével. Az utolsó osztag huszonöt emberből állt. Sebastiano vezette őket az olvasó előtt már jól ismert bencés kolostor felé, melynek közelében ügyesen elrejtőztek.

Vajon mit csinált a többi csoport?

Cintio átkelt a folyón, megszállta a hidat, s őröket állított fel a bárói kastély kertjének fala mentén. Altaverde az országutat és a faluba vezető bekötő utat szállta meg. Rinaldo egyenesen a kastély kapuja felé tartott. A kapu zárva volt. Megrántotta a csengőt. Egy szolga elhúzta a reteszt, és meg akarta kérdezni, ki van itt, de nem volt rá ideje, mert torkon ragadták, és kivonszolták a kapu elé. A kaput három legény vette birtokába. A többi Rinaldo vezetésével átvágott a kerten, és elfoglalta a kastély bejáratát. Két ember felhúzott pisztollyal a cselédség szobájába osont, és hallgatást parancsolt azzal, hogy aki kiáltani mer, a halál fia. A cselédség rémülten, reszketve engedelmeskedett, még sóhajtani sem mert

A kastély tornyában levő harang kötele egészen a folyosóig lógott le, mert szükség esetén vészharangul is szolgált. Rinaldo tőrével elvágta a kötelet – figyelme még erre is kiterjedt. Ezután három emberével az emeleti nagy ebédlőbe sietett, ahol a báró – cimboráival és cafráival együtt – éppen a vacsoránál ült. Az ajtó résnyire nyitva volt. Rinaldo hallgatózott. Amit hallott, meglepte. A díszes társaság éppen róla, vagyis Dalbrogo grófról beszélgetett. Gyávának nevezték, aki ahelyett, hogy kardot rántott volna, óvatosan elsompolygott. Milyen kár! Ha párviadalra került volna sor közte és a báró közt, a cimborák nem is titkolták, hogy hátba támadták és könnyűszerrel a másvilágra segítették volna. Rinaldo fel se fortyant, amint ezeket a piszkolódásokat hallgatta. Csak az bántotta, hogy Aurélia is ott ült az asztalnál. Kényszerítették, hogy részt vegyen a dorbézoláson, és a trágár beszélgetést végighallgassa. Most éppen rájárt a rúd. A lotyók azzal ugratták a ház asszonyát, hogy a gróf, aki ma meglátogatta, bizonyára a szeretője.

– Sajnálom, hogy futni hagytam! – mondta a jeles báró. – Ki kellett volna porolni az irháját.

– Vagy levágni a füleit, és eltenni emlékbe. Én azt tet-

tem volna – mondta a franciák egyike.

– Bárcsak meggondolná az elutazását, és visszajönne! – kiáltotta a szicíliai.

– Ámen! – kiáltotta Rinaldo, s belépett a szobába. – Kívánságod teljesült. Itt vagyok.

Ezalatt Altaverde emberei már magát a kastélyt is körülvették, s Sebastiano is közelebb nyomult. Az ebédlőterem ajtaja mögött már tizenkét ember sorakozott fel észrevételenül, részint Rinaldo, részint Altaverde osztagából. Feszülten várták a megbeszélt jeladást. Egyelőre közülük egyedül Rinaldo volt a teremben. Váratlan megjelenése az „úri” társaságot valósággal megdermesztette.

– Most következik a leszámolás! – jelentette ki Rinaldo harsány hangon, – Először a báró urat vonom felelősségre, utána meg azt a tisztelt vendéget, aki azt javasolta, hogy vágják le a füleimet. Ezt a két lovagot mindjárt elintézem.

A báró tért magához elsőnek. Felkacagott, és odakiáltott inasának, aki az asztalnál felszolgált:

– Elintéz minket! Ha-ha-ha! Hívd fel a szolgáimat! Majd ők intézik el a gróf urat! Én magam nem akarom vele a kezemet bemocskolni.

Az inas elindult az ajtó felé, de Rinaldo nyakon csípte, és akkorát lódított rajta, hogy jajgatva elterült a márványpadlón. A következő pillanatban előrántotta hatalmas pisztolyát, és az asztalon ülőkre szegezte.

– Az első, aki megmoccan, golyót kap a fejébe! - kiáltotta. – Nyomorult tányérnyalók! Ti akartatok engem hátulról ledöfni? Reszkessetek, és térdeljetek le előttem! Tudjátok, kivel Van dolgotok? Térdre, ha mondom! Éh Rinaldo Rinaldini vagyok!

Ez a szó bűvös hatású volt. Egy közelben felállított ágyú kartácstüze sem okozott volna nagyobb rémületet. Habozás nélkül térdre vetették magukat, úgy néztek fel rá, könyörögve.

Aurélia felsikoltott és elájult, Rinaldo pisztolya csövével kényszerítette a „kisasszonyokat”, hogy segítségére siessenek. Ekkor két ujját szájába dugva, éles füttyel adta meg a jelet, melyre emberei vártak, Tizenkét jól megtermett, fegyveres legény lépett be a szobába. A térdelő társaság fogvacogva bámult rájuk,

Rinaldo Auréliához lépett, aki közben felocsúdott ájulásából. A jól öltözött, daliás férfi, akit addig grófnak vélt, most lehajolt hozzá, és megcsókolta kezét.

– Rettenetes ember! – sóhajtott fel Aurélia. – Félnem kellene öntől, de nem tudok félni! Megmentőm! Köszönöm jóságát! Legyen olyan nagylelkű, amilyen bátor! Bocsásson meg ezeknek az embereknek! Engem meg vígyen el az édesanyámhoz!

– Kérését csak félig teljesíthetem – felelte Rinaldo. – Nem bocsáthatok meg mindenkinek. A báró urat, aki egy földre szállt angyalt kegyetlenül gyötört és megalázott, nem engedhetem el büntetés nélkül. Fogjátok meg, és verjétek el rajta a port! Egyetlen porcikája se maradjon kék foltok nélkül. Ha véletlenül kiveritek néhány fogát, azt se bánom. A szicíliait és az egyik franciát vesszőfutásra ítélem. A másik franciát azonban, aki a füleimre pályázott, arra ítélem, próbálja ki, hogyan ízlik a sebészi műtét, melyet nekem szánt.

Ez a francia éktelen jajveszékelésben tört ki, de hasztalan. Rinaldo intésére kivonszolták a teremből, és a folyosón minden sajnálkozás vagy tétovázás nélkül lenyisszantották a füleit. Rovezzo báró és. a két másik cimbora büntetése – a csihi-puhi és a vesszőfutás – az udvaron zajlott le (elég hangosan, mert jajgatásuk felhallatszott az emeletre, de Rinaldót csöppet sem hatotta meg).

Rinaldo most újra Aurélia elé lépett. Megkérte, vegye magához ékszereit és drágaságait, mert tüstént elhagyják a kastélyt. Befogatott a hintóba, besegítette Auréliát és a

komornáját, egyik legényét a bakra ültette, maga pedig paripájára pattant.

– Lóhalálában előre! – parancsolta a kocsisnak. Még egyszer hátrafordult, és legényeinek ezt a parancsot adta ki:

– Fosszátok ki a kastélyt, de ne gyújtsátok fel! Ami benne van, tietek mind – szabad préda!

Ezzel a hintó után nyargalt, s amikor utolérte, megkérte Auréliát, nyújtsa ki a kezét. Villámgyors mozdulattal egy gyűrűt húzott Aurélia ujjára, hódolattal megcsókolta a kezét, és érzelemtől remegő hangon ezekkel a szavakkal búcsúzott el tőle:

– Isten vele, Aurélia! Legyen boldogabb, mint én!

Megsarkantyúzta lovát, *és* elnyargalt a tábor irányába. Éppen pirkadatkor ért oda. Egy órával rá megérkeztek az emberei is, dús zsákmánnyal megrakodva.

Rinaldo sátra előtt ült, és azon töprengett, utolsó kalandja

miféle következményekkel járhat. Ekkor Rozália közeledett hozzá gitárjával a kezében. Leült Rinaldo mellé, s szokása szerint dalát a hangszeren kísérve, énekelni kezdett.

Együttlétüket később Sebastiano szakította félbe. Jelentette, hogy két emberüket San Leóban megállították, és tömlöcbe vetették. A harmadiknak sikerült egérutat nyernie, és a vészhíreket elhoznia. Azt is hallotta, hogy Rovezzo báró feljelentése nyomán katonákat fognak a banda ellen kiküldeni.

Estefelé Rinaldo kiadta a parancsot a táborbontásra, s egy óra múlva csapata már útra készen felsorakozott

Rinaldo vezetésével három napig meneteltek, amíg az Albanói-hegységbe nem értek.

Itt rostokoltak néhány napig. Végül Rinaldo elrendelte, hogy Sebastiano válasszon ki tizenhat elszánt legényt, s öltöztesse őket a legkülönfélébb álruhákba: azután induljanak el Caglin keresztül Montamara közelébe, és ott rejtőzzenek el. Altaverde azt a parancsot kapta, hogy kísérelje meg csellel vagy erőszakkal a San Leóban elfogott két bajtársuk kiszabadítását. Rinaldo maga Niccolóval és Alfonsóval lóháton indult felderítő útra, Nemesúrnak adta ki magát, aki két szolgája kíséretében utazik az országban. Cintio a táborban maradt, mint Rinaldo helyettese és a kis sereg parancsnoka. Rinaldo az ő gondjába, és figyelmébe ajánlotta Rozáliát, aki zokogva búcsúzott tőle.

– Úgy érzem, sohasem találkozunk többé! – sóhajtotta,

– Badarság! – felelte Rinaldo, de hiába igyekezett kedvesét megvigasztalni. Végül nehéz szívvel szakadt el tőle.

Minden baj nélkül eljutott Fossombrena városába. Megszállt a legjobb fogadóban, ahol egypár napig pihenni akart, időt hagyva Sebastianónak, hogy embereivel együtt befészkelje magát Montamarában.

A megérkezését követő napon betért egy jobb kocsmába, ahol városi polgárok borozgattak – néhány ügyvéd és nótárius. Rinaldo egy közeli asztalhoz telepedett le, hogy kihallgassa, miről beszélnek, Egy butélia bort rendelt, és csendesen szopogatta.

– Csúnya história – jegyezte meg az egyik polgár.

– S egyre csúnyább lesz – bólintott egy másik.

– A bárónét már másodszor idézték be kihallgatásra – újságolta az egyik nótárius. – Nem tágít első vallomásától. Azt állítja, az állítólagos Dalbrogo grófot már régebbről ismeri, de nem is sejtette, hogy nem más, mint a hírhedt Rinaldini. Ezt csak azon a bizonyos éjszakán tudta meg, és elájult rémületében, amikor megtudta. Az embernek az a benyomása, hogy szegény asszonyka őszintén beszél. Ezzel szemben Rovezzo báró – mellesleg említve a banditák rettenetesen helybenhagyták – azt állítja, hogy a felesége összeszűrte a levet a rettegett rablóvezérrel, és segítségére volt a fosztogatás kitervezésében. Apja is fittyet hányt a törvénynek, amikor elmulasztotta a hatóságokat Rinaldini nyomára vezetni, pedig ez kötelessége lett volna abban a pillanatban, mihelyt megtudta, valóban kivel van dolga. A herceget Urbinóban letartóztatták, és szigorú kihallgatásnak vetették alá.

– Az ember igazán nem tudja, mit gondoljon – vélte egy ügyvéd.

– A báró azt mondja, kára, melyet kastélya kifosztásakor szenvedett, háromezer dukátra rúg – folytatta a jegyző. – Azonkívül mind őt magát, mind a barátait súlyosan bántalmazták. Képzeljék csak, egy francia barátjának levágták a fülét! Életben maradt ugyan, de sok vért vesztett, és nagyon nyomorúságosan érzi magát.

– Hallatlan! – kiáltott fel az ügyvéd.

– Ördöngös fickók! – mondta egy polgár, inkább nevetve.

– Mondhatom, Della Rocella herceget szívből sajnálom – vélekedett az ügyvéd.

– Én is – bólintott a jegyző. – Talpig úriember, és mégsem gőgös. Nem akarom vétkét menteni, de tegyük a kezünket a szívünkre, és valljuk be: mi is meggondoltuk volna, hogy Rinaldóval ujjat húzzunk, és feljelentsük, ha történetesen mi kerülünk szembe vele.

– Én bizony lapultam volna – mondta a polgár. – A hercegnek szemére vetik, hogy nem tartotta szóval Rinaldinit, miközben egy szolgáját a rendőrségre menesztette volna. Még hogy az életemet kockáztassam! Hisz ha megneszeli a dolgot, rám süti a pisztolyát, és végem van. Akkor aztán sokra megyek vele, hogy teljesítettem polgári kötelességemet!

– Érdekes fickó lehet – csóválta fejét az ügyvéd. – Szeretném látni egyszer.

– Bocsánat, uraim – szólt át hozzájuk Rinaldo. -Én bizony láttam, szemtől szembe!

– Hogyan? – kérdezte az ügyvéd.

– Micsoda? – álmélkodott a polgár. – Uraságod valóban…

– Engedjék meg, hogy bemutatkozzam – folytatta Rinaldo. – Soligno marchese vagyok, Rómában lakom, de mivel a birtokaim Szavojában terülnek el, sokat utazom. Hat nappal ezelőtt Rinaldo banditáinak kezébe estem. Megpróbáltam ellenállást tanúsítani, de szolgáimmal együtt legyűrtek. Már felkészültünk a legrosszabbra, amikor hirtelen megjelent Rinaldini maga.

– Ne mondja, marchese! Rinaldini maga? Hogy néz ki?

– Kis, zömök, széles vállú, eres ember, arca barna, szeme kék… haja is barna, hatalmas sasorra van, és kecskeszakállt visel.

– Nem értem – mondta a jegyző. – Más leírások szerint daliás termetű, karcsú, magas alak, álla borotvált, szeme és

haja hollófekete, s egyenes, görög orra van! Ámbár ami azt illeti, a sasorr jobban illik hozzá, sőt még inkább a karvalyorr. Mennyit fecsegnek az emberek összevissza.

– No de kérem, én saját szememmel láttam, és személyesen beszéltem vele! – kiáltott fel Rinaldo sértődötten. – Pontosan Olyan, ahogy leírtam. Szigorúan vallatóra fogott, hogy hová utazom, és mi járatban vagyok. De legjobban az érdekelte, mennyi pénz van nálam, és milyen más értékeket viszek magammal. Kénytelen voltam mindent megnevezni. És ekkor következett a nagy meglepetés. Mindössze száz zecchinót követelt tőlem, és az összeg ellenében átnyújtott egy kártyát – afféle menlevelet. Tessék, nézzék meg.

– Mi a szösz! – kiáltott fel az ügyvéd, és hangosan elolvasta:

„Viaggio seguro[*]
Rinaldini”

– Az áldóját! – álmélkodott a polgár. – Szófukar fickó. Két szó, de éppen elég. Akár egy igazi úr.

– Mindenesetre örülök, hogy megszabadultam a kezei közül.

– Hát bizony, hálát adhat Istennek – vélte a polgár.

– De a hatóságok közönye mégiscsak felháborító! – méltatlankodott Rinaldo. – Igazán ideje lenne, hogy garázdálkodásának véget vessenek!

– Türelem! – csitítgatta az ügyvéd. – Biztos forrásból tudom, hogy hamarosan felszámolják az egész bandát. Katonaságot vezényelnek ki ellenük: ötszáz toscanai zsoldost és nyolcszáz főnyi pápai csapatot. Minden oldalról bekerítik Rinaldini urat, és egész biztos, hogy elfogják.

– Neki hány embere lehet? – érdeklődött a polgár.

– Hát ezt senki sem tudja – felelte a „marchese”. – Van,

---

[*] Helyesen: *viaggio sicuro* – biztos utazás

aki kétszáz banditáról beszél, mások tudni vélik, hogy ötszázan is vannak. De nem is a számuk dönti el. Azt is tekintetbe kell venni, hogy mindenre elszánt, vakmerő fickók, és tudják, mi vár rájuk, ha megadják magukat.

– Igaz, igaz – hagyták rá mindannyian.

Estefelé Rinaldo a városon kívül, egy előre megbeszélt helyen találkozott Sebastianóval. Azt a parancsot adta neki, igyekezzék Rovezzo bárót élve elfogni, és biztos kísérettel Cintióhoz küldeni. A fogadóban már előzőleg kifizette számláját, szolgáit is elküldte poggyászával együtt. Maga zarándokköpönyegbe bújt, és elmerészkedett Urbinóba, az érseki székvárosba, ahol Raffaello született. A három loggiával ékes hercegi palota előtt sétálgatott és fülelt.

Itt azt hallotta, hogy Della Rocella herceg nincs már őrizetben, mert magas összegű óvadék ellenében szabadlábra helyezték, de kihallgatása folyamatosan tart.

Másnap felkereste Nero, akit Sebastiano küldött hozzá a következő írásbeli jelentéssel:

„Az átkozott báró Rómába utazott. A fészket üresen találtuk. Sajnálom, de még egy rossz hírem van. Altaverde három emberünkkel együtt San Leóban pribékek kezére került. Tömlöcbe vetették, ugyanoda, ahol korábban elfogott bajtársaink sínylődnek. És még valami. Cintio állítólag toscanai katonasággal keveredett harcba. Máris elindultunk megsegítésére. Gyere minél előbb utánunk.”

Rinaldo tüstént útnak indította Alfonsót Cintióhoz, azzal a paranccsal, hogy kövessen el mindent Altaverde kiszabadítására. Rozáliának is írt, és lelkére kötötte, hogy haladéktalanul keresse fel Donatót, és húzódjék meg egy időre a remetelakban. Ezután megparancsolta Niccolónak és Nerónak, hogy igyekezzenek eljutni Rómába, és szaglásszák ki Rovezzo báró rejtekhelyét. Ő maga néhány napig

még Montamara környékén maradt töprengve és tétovázva. Még soha életében nem volt ilyen határozatlan – nem tudta, mitévő legyen.

NEGYEDIK FEJEZET

A TITOKZATOS KORZIKAI

Végül, még mindig álöltözetben, zarándokköpenyben, megérkezett a montamarai zárdába, ahol Aurélia menedéket talált. Meghúzta a csengőt, és azt mondta, az apátnővel óhajt beszélni.

– Most éppen kihallgatják – felelte a portán szolgálatot teljesítő apáca.

– Kihallgatják? Kik?

– Komisszáriusok… rendőrbiztosok, akik Urbinóból jöttek – felelte az apáca.

– Hát ez is lehetséges? – kérdezte Rinaldo áhítatos sóhajjal, – A derék, istenfélő hölgy! Mivel vádolják?

– Önhibáján kívül belekeveredett egy kínos ügybe a hírhedt Rinaldo Rinaldinivel kapcsolatosan. Szegény jó fejedelemasszonyunk! Most semmiképpen nem beszélhet vele. Amíg a vizsgálat folyik, senki nem teheti be a lábát a zárdába. Szigorú parancs – mondta az apáca gyorsan, mintha megbánta volna azt is, amit addig kikotyogott, s becsapta a kapu melletti kisablakot.

Rinaldo körüljárta a kolostort, és megállapította, hogy falai nemcsak vastagok, de magasak is, Szó sem lehet arról, hogy engedély nélkül behatoljon.

A három magas jegenyétől övezett, Szent Klárának szentelt kápolna mögött lehevert a fűbe, és komor gondolataival viaskodott. Megint felsorakoztatta múltja eseményeit, és a jövőjén törte a fejét. Addig töprengett, míg mély álomba nem, merült.

Amikor felébredt, legnagyobb csodálkozására egy másik zarándokot pillantott meg, aki egészen közel ült a fű-

ben, vele szemben.

– Csodálom, hogy olyan nyugodtan aludtál! Hogy tudsz ilyen helyen és ilyen helyzetben aludni?

Rinaldo riadtan nézett rá, de erőt vett magán, és egykedvűen felelte:

– Miért ne? Mitől kell egy szegény zarándoknak félnie?

– A szegény zarándoknak semmitől – felelte a másik. – De a gonosztevőnek annál inkább, még akkor is, ha egy zarándok köpenyébe bújik!

Rinaldo felugrott, alaposan szemügyre vette a másik zarándokot, aztán felkiáltott:

– Te vagy az, Cintio?

– Végre, hogy rám ismersz! – felelte kacagva. Rinaldo megdörzsölte szemét, mintha még nem ébredt volna fel egészen.

– Hogy kerülsz ide, Cintio? – kérdezte.

– Nem jószántamból – felelte Cintio. – Szomorú história!

– Miért? Mi történt?

– A csapatunkat megverték és szétugrasztották. Három oldalról fogtak közre bennünket. A helyzet reménytelen volt, mégis körömmel-foggal harcoltunk. Leterítettünk három tucat katonát, de annyian voltak, hogy meg se kotytyant nekik. Kétségbeesett küzdelem után, aki életben maradt közülünk, megfutamodott. Akkora túlerővel szemben nem szégyen.

– Hány embernek sikerült megmenekülnie?

– Legfeljebb tíznek.

– Az isten szerelmére! S hol van Rozália?

– Nem tudom.

– Nem sikerült Altaverdét kiszabadítani?

– Minekünk? Altaverdét? Nem értem.

– Hát nem kaptátok meg a levelet, amit három nappal ezelőtt Alfonsóval nektek küldöttem?

– Nem. Akkor már különben is végünk volt. Szétszóródtunk a szélrózsa minden irányába. Mi van Altaverdével?

– Tömlöcben ült San Leóban. Több bajtársunkkal együtt.

– Most már nem segíthetünk rajta. Ki-ki örülhet, ha meg tudja menteni az irháját. Kiről tudsz még?

– Nero és Niccolo útban van Róma felé.

– Te is oda igyekszel?

– Talán – felelte Rinaldo.

– Add meg a címüket, ahol megtalálom őket. Mi egypáran elhatároztuk, hogy Calabríába tartunk. Ott igyekszem egy új csapatot szervezni. Itt már semmi keresnivalónk. Calabria hegyeiben és erdőségeiben nem fenyeget semmi veszedelem.

– És ha onnan is elűznek?

– Akkor megpróbálunk eljutni Szicíliába.

– Ó, Cintio, Cintio! Nem lenne okosabb, ha végleg feladnánk a mesterségünket?

– Mihez kezdjünk? Neked is azt tanácsolom, ne okoskodj annyit, hanem igyekezzél eliszkolni. Addig tétovázol, amíg a pribékek el nem kapnak. Kár lenne a szép fejedért! De ha leütik, Cintio legalább bosszút áll érted! Minden falut felégetek, minden poroszlót leszúrok, nem adom olcsón az életemet!

– Sovány vigasz – vélte Rinaldo.

– Meg kell élni valamiből. Minden tisztességes pályát elzártak előlünk. S ha így van, bánja a fene! Nem búslakodunk – lesz, ami lesz. De te egészen elpuhultál. Az átkozott nőügyeid megbolondítottak. Ahány szoknyát látsz, ahány szép pofikát, rögtön utána veted magad, mintha nem lenne fontosabb dolgod. Te nők bolondja! Meglátod, ez a szenvedély a fejedbe fog kerülni! No de eleget papoltam. Ne haragudj, Rinaldo, az elkeseredés beszél belőlem. Nevezd meg a helyet, ahol bajtársainkat megtalálhatom. Én is Ró-

mába megyek. S ha egyszer Calabrián keresztül visz az utad, fordulj hozzám bizalommal. Olyan menlevelet adok neked, hogy hajad szála sem görbülhet meg!

Rinaldo máskor megtorolta volna a csipkelődést, de most csak legyintett.

– Jól van, menj Rómába – mondta. – Én egy ideig még itt maradok, ezen a környéken. Ha találkozom valakivel a mieink közül, utánad küldöm délre. Pár hét múlva magam is Calabriában leszek! Isten veled!

Cintio nemsokára elvált tőle, s Rinaldo Corinaldóba sietett. Itt váratlanul csapata három tagjába botlott, s ezeket haladéktalanul Cintio után küldte. Egyikük úgy vélte, hogy Rozália az erdőbe szaladt, és alighanem. megmenekült. De bizonyosat senki sem tudott.

Ami őt magát illeti, még most sem határozta el magát semmire, és tétovázva ballagott Jest felé.

Itt nagy csődület fogadta. Megkérdezte, mi van itt, s megtudta, hogy vesszőfutás lesz, egy gyanús foglyot így készülnek megbüntetni. Rinaldo közönyösen tudomásul vette, és elindult a zarándokok szállása felé. De a legtöbb utcát sűrűn ellepték a kíváncsiskodók, és Rinaldo csak ügygyel-bajjal tudott utat törni magának egy tágasabb tér felé. Ekkor haladt el az út közepén az ítélet végrehajtására kijelölt katonák szakasza.

Rinaldo vonakodva vetett egy kényszeredett pillantást a menetre, és megpillantotta köztük a szerencsétlen áldozatot. Egy nő volt – Fiorilla, az amazon. Rinaldo megremegett, amint ráismert. Fiorilla is megismerte őt, és önkéntelenül felsikoltott:

– Ó, Rinaldini!

A meggondolatlan kiáltás óriási izgalmat keltett.

– Micsoda? Rinaldini? – hangzott mindenfelől. – Fog-

játok meg!

Nagy mozgolódás, igazi ribillió támadt. Mindenki ordítozott, kérdezősködött, a szomszédját taszigálta, az őrségért kiabált. A poroszlók kivont karddal rontottak a tömeg sűrűjébe, abba az irányba, ahol Rinaldo hiába igyekezett meglapulni. Még egy perc, és elfogják, letartóztatják, tömlöcbe hurcolják. Akkor aztán mindennek vége. A halálos veszélyből csak villámgyors elhatározás menthette meg. Bámulatos arcátlansággal megragadta egy fiatalember karját, aki mellette szorongott, a fickót a poroszlók felé lökte, és éles hangon süvítette:

– Ő az! Ne hagyjátok megszökni!

A hatósági fegyveresek tüstént körülfogták a gyanúsítottat. A bámészkodók még közelebb nyomakodtak, és örvendezve kiáltották:

– Rinaldini! Rinaldini! Elcsípték végre!

Ujjongtak, ordítoztak, és a szerencsétlen fickó nem jutott szóhoz.

Eltartott egy-két percig, míg végre jobban szemügyre vették, s akkor kiderült, hogy a szerencsétlen nem más, mint egy városszerte ismert székállólegény.

– De hisz ez Giacomo, a mészárossegéd! – kiáltotta valaki most már nagy kacagás közepette

A poroszlók feldühödtek.

– Csend legyen! – kiáltották. – Itt valami csalás történt! Félrevezették a hatóságokat! Rinaldini itt bujkál közöttünk. Házkutatást kell tartani!

De hol volt már Rinaldini! Beugrott a közeli templom nyitott ajtaján, s egy gyóntatószék mögött ledobta magáról zarándokköpenyét. Orrára illesztette farsangi álorrát, s parasztgúnyájában, amelyet köpenye alatt viselt, zavartalanul kisétált a városkából.

Aquilában beszerezte mindazt, ami felszereléséhez hiányzott: azonkívül szolgálatába fogadott egy jókedvű, für-

ge, fiatal legényt, aki örömest elszegődött hozzá. Antoniónak hívták. Rinaldini most már nem cipelte maga a poggyászát, Szolgája kíséretében érkezett meg Nápolyba, ahol már új nevet vett fel, és Mandochini grófnak adta ki magát. Modora, fellépése, külseje olyan volt, hogy senkinek sem jutott eszébe gyanakodni vagy kételkedni.

A gyönyörű Nápolyban Mandochini gróf úr előkelő szállást bérelt, kilátással a kikötőre. Házigazdái előzékenyek és barátságosak voltak. Az új lakó többnyire otthon tartózkodott, sokat olvasott, még többet töprengett. Dalokat szerzett, szöveget is írt hozzá, aztán órák hosszat énekelgetett, gitárt pengetve hozzá. Így mulasztotta az időt

De lassanként ránehezedett az unalom, és sétálni kezdett. Felkereste a parkokat és más nyilvános helyeket, s leste-figyelte, az emberek miről beszélgetnek. Elég gyakran esett szó róla magáról – már tudniillik Rinaldiniről –, s a gróf úr nem riadt vissza attól, hogy beleszóljon a társalgásba, és hangot adjon saját véleményének ebben az ügyben, mely úgy látszik, mindenkit érdekelt.

Egy ismeretlen járókelő egyszer azzal az újsággal állt elő, hogy a híres Rinaldinit Ferrarában elfogták, és börtönbe vetették. Hősünk nem először hallett ilyen hírt, s már fel se vette, csak mosolyogva hallgatta.

A lebzselők közt, akikkel a parkokban megismerkedett, feltűnt neki egy széles vállú, alacsony, zömök férfi, aki összenőtt fekete szemöldöke alól átható pillantással méregetett mindenkit, mintha a veséjébe akarna látni, vagy akaratát rá akarná kényszeríteni. Kopottas egyenruhában járt, és nyugdíjba vonult zsoldoskapitánynak mondta magát. Egyébként korzikai volt, amit kiejtése is elárult Órák hosszat üldögélt a kioszk teraszán egy csésze csokoládé mellett, önmagába mélyedve, hallgatagon. Ha ismerősei köszöntek neki, meghajolt, vagy megbiccentette fejét, de a körülötte zajló beszélgetésben nem vett részt, még akkor

sem, ha idegen uralom alatt sínylődő, szabadságra és függetlenségre vágyó hazája került szóba. Ilyenkor lehorgasztotta fejét, és még jobban elmerült rejtélyes gondolataiba. Ám néha, ha valakinek sikerült a félzsoldon élő kapitányt valami vitába bevonnia, furcsán lobogó, fekete szeme olyan ijesztő, szinte delejes volt, hogy vitázó ellenfele csakhamar elhallgatott és igyekezett minél előbb eliszkolni. A zsoldoskapitányt látásból fél Nápoly ismerte, de senki sem tudta, mit gondoljon róla, és hányadán van vele. Voltak, akik azt suttogták, hogy varázsló vagy boszorkánymester, s mindenkit meg tud delejezni.

Rinaldo fejébe vette, hogy megismerkedik ezzel a különös emberrel, de mindig közbejött valami, és meghiúsította szándékát. Végül egy nap, amikor nem volt a közelében senki, Rinaldo a kioszkban letelepedett mellé, és meglehetősen tolakodó módon, ami egyébként nem volt a szokása, megszólította.

– Uram! – mondta. – Engedje meg, hogy egy megjegyzést tegyek.

– Rám vonatkozóan?

– Igenis, az ön személyével kapcsolatban.

– No és mit akar mondani?

– Csak azt, hogy ön szemet szúr mindenkinek.

– Hát aztán? – felelte a varázslónak tartott korzikai, és vállat vont.

– Nem ad semmit embertársai véleményére? – folytatta a faggatást Rinaldo.

– Őszintén szólva, nem vagyok társas lény – felelte a korzikai.

– De gyakran jár nyilvános helyekre, parkokba, vendéglőkbe, nem?

– Lehet. De társaságban is egyedül érzem magam.

– Rossz lehet.

– Miért?

– A magány unalmas.

– Én nem érzem annak.

– Akkor bizonyára filozófus. Ez ritka adomány.

– Ugyan, ugyan! Mindenki lehet filozófus, ha kedve tartja. Ez olyan dolog, mint a boldogság. Rendelkezésére áll mindenkinek, ha igazán akarja. Igazában csak az egyéntől függ, boldog-e vagy boldogtalan.

– Ez is mutatja, hogy ön nagy filozófus – mosolygott Rinaldo. – De ha már itt tartunk, árulja el nekem, vajon ön a boldog emberek közé tartozik-e?

– Határozottan boldog vagyok.

– Irigylésre méltó ember. De mivel az imént azt mondta, csak az egyéntől függ, adjon egy kis útbaigazítást…

– Mire nézve? – szakította félbe a zsoldoskapitány. – Hogy engem mi tesz boldoggá?

– Igen, talán követhetném a példáját

– Nézze csak… az emberek közt sok a félreértés, a viszály, a veszekedés. Ez is egyik oka annak, hogy legszívesebben a magányosságba vonulok vissza. Lehet, hogy különc vagyok, de önmagammal, ugyebár, nem kapok hajba. Így aztán nyugalomban, békességben élek.

– És nem unja meg saját társaságát?

– Nem vagyok egészen egyedül. Kapcsolatban állok a szellemvilággal.

– Hát ez csodálatos!

– Igen, vannak csodálatos dolgok – felelte a korzikai furcsa, félig gúnyos mosollyal. – Ha az ember nyitott szemmel jár a világban, sok mindent megtud, ami mások előtt rejtve marad.

– Mit tud például rólam? – kérdezte Rinaldini kissé feszélyezetten.

– Többet, mint gondolná – felelte a másik. – Legfeljebb ötször-hatszor láttam, de ismerem, mint a tenyeremet. Még egy jó tanácsot is tudnék önnek adni.

– No, erre kíváncsi vagyok! Mi lenne az?

– Hogy felejtse el a múltját, és javuljon meg. De bocsásson meg, most már mennem kell.

A zsoldoskapitány egy kis ezüstpénzt dobott az asztalra, és elhagyta a kioszkot, hirtelen véget vetve a beszélgetésnek. Rinaldo nagyon szerette volna tudni, hova siet, de nem merte követni.

Könnyű elképzelni, a beszélgetés mennyire megzavarta. Eddig valami arra késztette, hogy próbáljon azzal a különös emberrel megismerkedni, de most már megbánta, hogy megszólította. Ilyen az ember, gondolta magában. Ha megkíván valamit, nem nyugszik, míg el nem érte: s ha kívánsága teljesül, sóhajtozva gondol arra, bárcsak eszébe se jutott volna a kérdéses dologra törekedni.

Már-már arra gondolt, hogy elhagyja Nápolyt, amikor egy reggel a kikötői sétányon megpillantotta a titokzatos korzikait. Egy szobor alatt ült egy padon, háttal a szobor talapzatának támaszkodva, mellén összekulcsolt karokkal, s az eget bámulta. Az ember szinte azt hitte volna róla, hogy imádkozik, vagy az angyalokkal beszélget, noha Rinaldo inkább azt tartotta róla, hogy több köze van az ördögökhöz, mint az angyalokhoz.

Rinaldo szétvetett lábakkal megállt a zsoldoskapitány előtt, de mintha nyelve megbénult volna, nem merte megszólítani. Csak köhécselt, meg a torkát köszörülte, majd pedig egy akkor divatos dalocskát kezdett dúdolni. A korzikai ügyet sem vetett rá. Valami boldog, átszellemült kábulatban támaszkodott a kőtalapzatnak, mintha maga is kővé dermedt volna.

Rinaldo végül megelégelte a várakozást, s kezét a korzikai vállára téve így szólt:

– Szívből örülök, kapitány úr, hogy újra látom. Nem zavarom?

– Nem zavar. De üljön le mellém, és adja át magát en-

nek a fönséges látványnak, akárcsak én. Micsoda panoráma! A tenger! Az ég! A végtelenség! A levegő azúr tisztasága!

– Bocsásson meg, hogy ábrándozásából felriasztottam. De valami türelmetlenség hajszol, hogy beszéljek önnel.

– Nem türelmetlenség, hanem szorongás. Pedig semmi oka félni tőlem. Nem vagyok se bíró, se rendőr, se kopó. Azt hiszem, ezektől kell félnie.

– Nem téved.

– Sohasem tévedek.

– Akkor mondja meg a nevemet

– Nem szeretek kincsekkel dobálózni. Az ön neve kincs, egész vagyont ér. Bármikor eladhatom, és nagy pénzt kapnék érte. Igazam van?

– Ne kerteljen! Ha tudja, ki vagyok, mondja meg.

– Az utasok réme. Itália rettegett embere. Az erdők és hegyek királya. Egyszóval: Rinaldini.

– Honnan tudja?

– Tudom.

– Hát akkor isten önnel! – kiáltotta Rinaldo felpattanva.

– Hova siet?

– A kikötőbe. Hogy beszálljak az első hajóba, mely vitorlát bont.

– Miért akarja Nápolyt elhagyni? Miért fordítana hátat ennek a paradicsomnak, az isteni nyugalomnak, mely itt körülveszi?

– Ettől a nyugalomtól ön fosztott meg.

– Kedves barátom – mondta a korzikai nyájas hangon –, engedd meg, hogy annak nevezzelek, s hidd el, tőlem nem kell tartanod. Lényed rokonszenves nekem, és sorsod nagyon érdekel. Segítségedre leszek, hogy új életet kezdj. Tudom, ez a legfőbb vágyad, és ezt helyeslem. Amíg kitartasz nemes szándékod mellett, barátod maradok. Csak akkor leszek az ellenséged, ha elhatározásodban gyengének

bizonyulsz.

Rinaldo megdöbbenve hallgatta. Ki ez az ember? Gondolatolvasó? Ennyire a lelkébe lát? Mondani akart valamit, de ekkor dobpergés vetett véget a beszélgetésnek. Egy szakasz katona vonult el a sétányon előttük. Nyomukban egy kis tiszti társaság bukkant fel, kacagva, beszélgetve. Körülvették Rinaldót és a korzikait, akit a jelek szerint jól ismertek, és most tréfálkozni kezdtek vele. Rinaldo szíve kissé gyorsabban vert, mint máskor, de kénytelen-kelletlen maga is részt vett a társalgásban.

– Tudja-e, kapitány úr, hogy egész Nápoly önről beszél? – kérdezte az egyik hadnagy. — Mindenki azon töri a fejét, hogy miféle titokzatos dolgokat művel. Mert hogy titkai vannak, első pillantásra észre lehet venni.

– Hagyjuk csak az én titkaimat, hadnagy úr, meg szerény személyemet is – felelte a korzikai. – Tudok én szenzációsabbat. Azt rebesgetik, hogy a hírhedt Rinaldini itt bujkál Nápolyban.

Rinaldo szíve megdermedt. Ez az álnok gazember mézesmázos szavakkal biztonságba ringatta, és most mindjárt kiszolgáltatja a karhatalomnak? Hát lehetséges ez? A korzikai szavait mélységes csend követte. A tisztek zavartan néztek egymásra. Nem tudták, hogy ez a különös ember komolyan beszél-e, vagy csak ugratni akarja őket.

A zsoldoskapitány elővette burnótszelencéjét, és a legnagyobb nyugalommal körbekínálgatta. Maga is teletömte orrát tubákkal, és nagyokat prüszkölt hozzá. Azután fölállt, és kezével búcsút intve elsétált. A tisztek tűnődve néztek utána.

Közben Rinaldo visszanyerte lélekjelenlétét, s mint sok nehéz helyzetben, most is arcátlansághoz folyamodott.

– Mi a szándékuk, uraim? – fordult a tisztekhez. – Ha a korzikai igazat beszélt, sürgősen intézkedniük kell.

Egy deres hajú ezredes vállat vont.

– Téved, uram –a felelte. – Semmi közünk hozzá. Végtére is nem vagyunk rendőrök, se poroszlók. De különben is, a fickó csak ugratni akart minket. Rinaldini messze jár innen. Az egészet az a félzsoldot húzó, kótyagos kapitány találta ki.

– Ügy van, úgy van! – helyeselte a többi tiszt, s a társaság elindult a kioszk felé, hegy délelőtti aperitivóját* felhörpintse.

Rinaldónak ezután volt min törnie a fejét. Mit akart tulajdonképpen ez az átkozott korzikai? Ráuszítani a pribékeket? Vagy a hatalmát megmutatni? Értésére adni, hogy bármikor kitekerheti a nyakát? S ha módjában áll, miért nem teszi meg? Mire vár? Mit akarhat tőle?

A következő napokban tűvé tette a várost a zsoldoskapitányért, de nem találta sehol. Mintha eltűnt volna Nápolyból. Talán a föld nyelte el?

A városban Rinaldini megint beszédtémává lett. A tisztek köréből kiszivárgott, mit mondott a korzikai. Ha általában üres fecsegésnek tartották is, a rendőrség megindította a nyomozást. Sok naplopót és ácsorgót igazoltattak a kikötőben, nem egyet közülük lakat alá dugtak, de Rinaldinit nem találták még. Kávéházakban és kocsmákban sokat beszéltek róla, de ezt is megunták, és más szenzációk megtárgyalása került napirendre. Ez a világ sora. Mandochini grófot nem gyanúsította senki.

Négy hét telt el az említett jelenet óta. Rinaldo egy este egyedül üldögélt nappali szobájában, és egy új dalon törte a fejét, gitárját pengetve. Egyszerre csak kopogtak az ajtón, és egy fiatal lány lépett be.

---

* Aperitivo (franciául aperitif): étvágygerjesztő likőr vagy pálinka

– Mandochini gróf urat keresem – mondta.

– Én vagyok az – felelte Rinaldo.

– Levelet hoztam a gróf úrnak – folytatta a lány. Illatos levélkét nyújtott át, s leült egy székre, bár senki sem kínálta meg vele. Rinaldo kibontotta a levelet, és elolvasta. Pár szó volt az egész, és így szólt:

„Ön nem méltatta figyelemre azt, aki ezeket a sorokat írja, de az illető annál jobban megnézte önt, s szeretne önnel személyesen is megismerkedni. Remélem, nem nőgyűlölő. A levél átadójától megtudhatja, hol találkozhatik velem.”

– Ismered a hölgyet, aki ezt a levelet írta? – kérdezte a lánytól Rinaldo.

– Hogyne ismerném. A szobalánya vagyok.

– És milyen az úrnőd?

– Szép és fiatal.

– Hogy hívják?

– A nevét nem mondhatom meg. De ha érdekli, megtudhatja tőle magától.

– Hol és mikor?

– A reggeli misén, a San Lorenzo-templomban. Zöld ruhát visel majd fekete fátyollal, nyakában hosszú aranylánc és kereszt. Egészen biztos, hogy felismeri, ha elmegy.

– Ott leszek – bólintott Rinaldo.

A lány elment, és Rinaldo gondolkodóba esett. Akármilyen szoknyabolond volt is, úgy érezte, okosabb lenne, ha kerülné az újabb szerelmi kalandokat és bonyodalmakat. Lefeküdt aludni, és korán ébredt, de nem ment el a San Lorenzóba.

Este a szobalány újra beállított.

– Nem tartotta meg ígéretét – mondta. – Miért nem volt ott?

– Újabban kissé gyanakodó lettem – felelte Rinaldo. – Semmi kedvem ismeretlen hölgyekkel találkozni. Előbb tudnom kell a nevét.

– Gróf úr, gondolja meg – mondta a szobalány. – A hölgy holnap reggel megint ott lesz. Jó éjszakát!

Ezzel magára hagyta, s Rinaldo bosszúsan legyintett.

– Azért se megyek el! – mondta, s másnap kitartott elhatározása mellett.

De a szobalány a harmadik este is megjelent. Ezúttal újabb levelet hozott, mely így szólt:

„Utoljára kérem, ne mulassza el az alkalmat, hogy megismerkedjék velem. Ha gavallér és igazi úriember, nem követi el azt a bárdolatlanságot, hogy egy hölgy kérését elutasítja. Holnap újra ott leszek a templomban. Nagy udvariatlanság lenne, ha most sem jönne el.

Aurélia”

Mihelyt az aláírást elolvasta, Rinaldo szívéhez szorította a levelet, s a küldöncnek három aranyat nyomott a markába határtalan örömében.

– Ott leszek! – kiáltotta. – Mondd meg az úrnődnek, hogy okvetlenül elmegyek a találkozóra! A pokol valamennyi ördöge sem tarthat vissza attól, hogy holnap ott legyek!

Korán felébredt, és a szokottnál gondosabban öltözködött fel. A kitűzött időben belépett a San Lorenzo-templomba, hogy viszontlássa a kedves, drága, felejthetetlen Auréliát. De nagy csalódására Aurélia nem volt ott. Végre azonban megpillantotta a szobalányt, aki intett neki, hogy kövesse. A templom előtt a lány így szólt:

– Úrnőm elnézését kéri… közbejött akadályok miatt

nem tudott eljönni. De várja önt otthon, Legyen szíves kövessen, és én odavezetem.

Rinaldo habozás nélkül követte. A lány egy villába vezette, mely a városon kívül, szép, nagy kert közepén állt. Beléptek. Rinaldo egy földszinti terembe jutott, melynek ablakait sűrű, sötét függöny takarta. Nem is volt ideje körülnézni, mert rögtön egy kis benyíló szobába vezették, mely még sötétebb volt. A szobalány betuszkolta ebbe a kis szobába, s rácsukta az ajtót

A pamlagon Rinaldo egy női alakot vett észre. Gondolkodás nélkül letérdelt elé, megragadta kezét, és csókokkal halmozta el.

– Ő, Aurélia! – sóhajtotta. – Milyen boldog vagyok, hogy ezt a percet megérhettem!

– Boldog? – felelte egy hang. – Szívből örülök neki.

A hang idegen volt, de Rinaldo elragadtatásában még nem vette észre.

– Már azt hittem, nem látom soha többé! Ez minden reményemet felülmúlja! Drága Aurélia!

– Gróf úr, attól tartok, itt valami félreértés történt ön egy hölgyről beszél, akit régóta ismer! Pedig az én kezemet ma csókolja meg először!

– Hogyhogy? Ön nem Aurélia? Istenem!

– De igen, Aurélia vagyok, csak nem az az Aurélia, akire ön gondol.

– Nem értem. Hogy lehet ez?

– Hát úgy, hogy három nevem is van: Sabina, Aurélia és Olympia. Az első kettőt nem szeretem. Nevezzen Olympiának, ezt a nevet szoktam használni.

– Akkor miért nevezte magát levelében Auréliának?

– Mert abban a pillanatban, amikor a levelet aláírtam, sóvárogva gondoltam arra, milyen szívesen cserélnék azzal az Auréliával, akit ön annyira szeret.

– Sajnos, az én Auréliám kolostorban senyved, és kü-

lönben is, semmi jogom arra, hogy szerelmem viszonzását várjam tőle. Ön honnan tud róla?

– Én sok mindent tudok. De ne beszéljünk a múltról, amikor a jelen olyan csábító!

– Asszonyom, szavai meglepnek. Hiszen ma beszél velem először.

– Az se lenne éppen akadály. Meglátni, és egy pillanat alatt beleszeretni, már ilyesmi is előfordult. De az én esetem mégis más. Én már jó ideje figyelemmel kísérem önt messziről, s bevallom, egyre jobban tetszik nekem, *gróf úr!*

Az utolsó két szót olyan különös nyomatékkal ejtette ki, hogy Rinaldo gyanút fogott. Szeretett volna az ismeretlen nő szemébe nézni, de még az arcát sem tudta kivenni a sűrűn elfüggönyözött szoba homályában. Ki ez az asszony? Mit tud róla? Gúnyolódik vele? Kedve lett volna felugrani, és kisietni a házból. De uralkodott magán, s így folytatta a különös társalgást:

– Asszonyom, az ön hangja dallamos és igéző. Szeretném látni az arcát.

– Nem lehet. Arcomat csak akkor láthatja, ha szeret. De ha nem viszonozza érzelmeimet, kérem, mondjon le arról, hogy arcomba tekintsen.

Ennyi kísértésnek Rinaldo már nem tudott ellenállni.

Ráhajolt Olympia kezére.

Olympia szótlanul meghúzott egy zsinórt, és a függönyök szétnyíltak. Nápoly felejthetetlen ege mosolygott be az ablakon. Rinaldo alaposan szemügyre vette új szerelmét, és arcán megelégedett mosoly suhant át. Minidig hódolója volt a női szépségnek, és most sem érte csalódás. Olympia igazi déli szépség volt: éjfekete haja, ragyogó fekete szeme, telt ajka szenvedélyes természetre vallott. Kitárta két erős karját, hogy újra magához ölelje Rinaldót.

Ekkor hirtelen kinyílt az ajtó, és a korzikai zsoldos--kapitány rontott a szobába.

– Bestia! – kiáltotta. – Megcsaltál!

Olympia mindkét kezével eltakarta arcát. A korzikai vad mozdulattal elrántotta Olympia kezét piruló arcáról.

– Nem tagadod! – sziszegte az arcába. – Nem is mentegeted magad! Igazad van, nem használna semmit. De hogy éppen ezzel az emberrel! Egészen elvesztetted az eszed, Olympia?

Rinaldo felállt, készen arra, hogy megverekedjék a korzikaival, de az ügyet sem vetett rá – egyszerűen keresztülnézett rajta, mintha levegő volna.

Olympia letérdelt a korzikai előtt.

– Bocsáss meg! – könyörgött. – Csak most az egyszer bocsáss meg!

– Engem már nem érdekelsz! – felelte a zömök férfi, vállat vonva. – Lemondok rólad, tehetsz, amit akarsz. De a gyűrűmet visszaadod!

Olympia szó nélkül lehúzott ujjáról égy drága smaragdgyűrűt, és átnyújtotta á korzikainak, aki saját ujjára húzta, és így folytatta:

– Ez a ház az enyém. Itt semmi keresnivalód többé. Még ma elköltözöl innen! Megértetted?

– Minden úgy lesz, ahogy parancsolod – felélte Olympia alázatosan, és felállt.

Csodás termetű nő volt, magas, erős, de karcsú. Egész lénye meghazudtolta azt a szolgai alázatosságot, ahogy a korzikaival beszélt Ez megvetően végignézett rajta, és köszönés nélkül elhagyta a szobát.

Amikor az ajtó becsukódott. Rinaldo karjai közé kapta Olympiát. Azt hitte, sír, és vigasztalásra szorul. De a szép arcon nyoma sem volt a felindulásnak.

– Mindenekelőtt kárpótollak a gyűrűért – mondta Rinaldo, és egy nehéz gyűrűt húzott le az ujjáról, sokkal értékesebbet, mint az, amelyet a kapitány elvitt. – Ez a tied. Ám viszonzásul mondd meg őszintén, mi közöd ahhoz az

emberhez, őt is szereted?

– Nem szeretem, de a hatalmában vagyok – felelte Olympia.

– Nem értem. Miért? Hogyan? Megbabonázott azzal a szúrós szemével?

– Az se lenne csoda, mert valóban delejes tekintete van. Jaj annak, akit megver a szemével. De nem azért félek tőle. Van egy titkom, amit neked sem mondhatok el. Ő nyomára jutott ennek a titoknak, mint ahogy nyomára jön mindennek. Azóta zsarnokoskodik rajtam. Rettegek tőle!

– Ne rettegj, nem fog elárulni. Biztosan tudom, meggyőződtem róla, hogy nem áruló. De ha megtudnám, hogy visszaél mások titkával, tőröm megtalálja a szívét!

– Ezekről a dolgokról majd később beszélünk. Most menj, drágám, mert nagyon sok elintézni való dolgom van.

– Mikor látlak megint?

– Pillanatnyilag nem tudom megmondani. Majd a szobalányom felkeres. Isten veled!

Rinaldo szédülő fejjel támolygott vissza a lakásába. Azt hitte, a zsoldoskapitány mindjárt beállít hozzá, és felelősségre vonja. De a korzikai nem jött el. Sem aznap, sem másnap, s a harmadik napon sem mutatkozott. Kereste a városban is, de nem találta sehol, s Olympia sem adott életjelt magáról.

A negyedik napon Rinaldo elgondolkodva ballagott a kikötő felé. Ekkor ágyúdörgés jelezte egy hajó megérkezését. Utasok szálltak partra, hordókat, bálákat, mindenféle árut raktak ki. Rinaldo elvegyült az utasok, matrózok és bámészkodók tömegében. Egyszerre csak érezte, hogy valaki hátulról átöleli. Megfordult, s megpillantotta Rozáliát férfiruhában. Ujjongva borultak egymás nyakába.

Rozália szemében örömkönnyek csillogtak. Percekig

nem tudott szólni, míg végre felsóhajtott:

– Hála istennek! Megtaláltalak!

Hogy a feltűnést elkerülje, Rinaldo tüstént elvitte Rozáliát a maga lakásába. Két nagy ládáját egy fuvaros kocsin hozta utána.

Amikor a ládák megjöttek, Rinaldo kulcsra zárta az ajtót. Rozália rövid pihenés után elmondta, mi történt vele:

– Azon a borzalmas napon, amikor körülfogtak minket, és minden oldalról megtámadtak, szerencsém volt, és sikerült megmenekülnöm. A hegyeken át eljutottam Arezzóba, ahol egy jóságos szívű öreg néni befogadott a házába, és ellátott mindennel. A gond és az ijedtség levert a lábamról. Amikor meggyógyultam, Livornóba siettem, s ott hajóra szálltam, remélve, hogy valahol délen rád találok. És hála a Szent Szűznek, mihelyt Nápolyban partra szálltam, meglláttalak… úgy álltál ott, mintha engem várnál! De beszéljünk a két ládáról is. Nemcsak az én poggyászom van benne – mikor volt nekem annyi holmim! Hanem sorra felkerestem az Appenninekben azokat a helyeket, ahol kincseidet elástad, és sokat megtaláltam belőlük. Boldog vagyok, hogy elhozhattam neked.

Rinaldo újra megölelte a kedves, hűséges teremtést, és megköszönte neki, hogy annyi baj és gond közepette is vele törődött. Eszébe se jutott arra gondolni, hogy ő maga sohasem volt ilyen hűséges, hanem elég gyakran megfeledkezett Rozáliáról. Pedig – a maga módján – őt is szerette.

– Most megint gazdag vagyok, és ezt neked köszönhetem! – kiáltott fel boldogan. – Meglátod, édesein, meghálálom neked. Kettőnket semmi sem szakíthat el többé egymástól!

Az utazás kifárasztotta Rozáliát. Visszavonult a másik szobába, lefeküdt, és mély álomba merült. A nappaliban Rinaldo letelepedett egy kényelmes karosszékbe, és a jövő terveit szövögette, vagy legalábbis – ábrándozott.

Nemsokára kopogás nélkül beállított a kis szobalány, aki már többször járt ebben a házban. Megint levelet hozott úrnőjétől, aki ezt írta:

„Várlak új otthonomban. E levél átadója elvezet oda. Gyere gyorsan

Olympia”

Rinaldo lábujjhegyen elhagyta a házat, és a szobalány elvezette Olympia új szállására, mely nem volt olyan fényűző, mint az előbbi, de szegényes sem. Olympia kitárt karokkal sietett elébe, de Rinaldo elhárította ölelését.

– Haragszol rám? – kérdezte Olympia. – Már nem szeretsz?

– Négy napig nem hallottam felőled semmit – felelte szemrehányó hangon Rinaldo. – Úgy látszik, egész jól megvoltál nélkülem is!

– Nem állt módomban hamarabb jelentkezni.

– Miért? Mi tartott vissza attól, hogy néhány szót írj vagy üzenj?

– Sok minden. Te nem érted meg az én helyzetemet. Nem is olyan könnyű megérteni. Hosszadalmas magyarázatra szorul… majd egyszer sor kerül arra is.

Beszélgetésüket a szobalány szakította félbe. Azért jött be, hogy megterítse az asztalt.

– Remélem, a gróf úr megtisztel azzal, hogy nálam vacsorázik – mondta Olympia kissé éles hangon.

– Szívesen – felelte Rinaldo mosolyogva, de valójában kissé kényszeredetten.

Leültek, és nekiláttak a vacsorának. Néhány percig szótlanul étkeztek. Olympia bort töltött, felemelte poharát, és így szólt:

– A kibékülésünkre!

– Előbb szeretném tudni, mit csináltál négy napig – fe-

lelte Rinaldo konokul.

– Nem tartozom neked számadással – felelte Olympia –, de ha akarod, kielégíthetem kíváncsiságodat.

– Halljuk!

– Először is lakást kellett keresnem. S amikor végre megfelelőt találtam, rendbe kellett hoznom. Mindez sok vesződséggel járt, a költségekről nem is beszélve.

– Eddig a korzikai pénzéből éltél?

– Szeretném, ha nem beszélnénk erről.

– Te nem vagy nápolyi? – kérdezte Rinaldo.

– Nem. Előkelő génuai családból származom. Ha elmondanám neked életem történetét, talán el se hinnéd.

Rinaldo további kérdésekkel szerette volna faggatni, de ekkor halk kocogás hallatszott az ablakon. Rinaldo felugrott az asztal mellől, s az ablakhoz lépve kinyitotta. Egy férfi állt odakünn. Homlokát, szemét és orrát álarc takarta. Egy összehajtogatott papirost nyújtott át Rinaldónak, aztán szó nélkül, köszönés nélkül elsietett. Rinaldo kibontotta a papírlapot. Mindössze három szó írás volt rajta:

„Veszély fenyeget. Vigyázz!”

Rinaldo zsebébe dugta a levelet, felcsatolta kardját, és megszorította Olympia kezét.

– Az istenért, mi történt? – rémüldözött a hölgy.

– Semmi különös. Sürgős dolgom akadt. A viszontlátásra holnap! – felelte Rinaldo, és elrohant.

Alig érkezett meg a lakására, amikor újra felbukkant az álarcos figura. Bejött a szobába, és vagy fél percig szótlanul állt ott. Végre Rinaldo törte meg a csendet.

– Ki vagy, és mit akarsz tőlem? – kérdezte bosszúsan.

– Mindjárt megmondom – felelte az álarcos –, de előbb

kínálj meg egy pohár borral. Elepedek a szomjúságtól!

Ezzel levette álarcát. Rinaldo már a hangjáról is ráismert, most meg örvendezve ölelte meg látogatóját, aki nem volt más, mint egykori legénye, Lodovico.

– Hogy kerülsz ide, kedves cimborám? – kiáltott fel lelkendezve.

– Előbb a bort! – makacskodott Lodovico.

Rinaldo egy kancsó bort hozott be. Lodovico két pohárral hajtott fel egymás után, aztán mosolyogva fordult Rinaldóhoz.

– Tikkadt voltam, mint a sivatag vándora – mondta. – De most már tudok beszélni.

– Mesélj hát, mesélj!

– Szomorú mese lesz – mondta Lodovico. – Amikor utoljára harcoltál velünk, nagyon ránk járt a rúd. A katonák nagy túlerővel támadtak, nem bírtunk velük. Szörnyű mészárlás volt, még most is borsódzik a hátam, ha rágondolok! Sebekkel borítva kidőltem a sorból, de sikerült elvánszorognom. Nem akarom részletezni, mennyit kínlódtam, míg egyik városból a másikba vándorolva elvergődtem ide, Nápolyba. Már az első napon egy földimbe botlottam, akinek szintén oka volt bujkálni, akárcsak nekem. De itt már jó dolga volt, nem szenvedett hiányt semmiben. Nyomorúságomat látva azt mondta, kövessem példáját, akkor nem kell tovább éheznem. Elvitt egy tavernába, ahol megismerkedtem a cimboráival. Csupa vakmerő fickó volt – olyan, aki még az ördög lábáról is lelopja a sarkantyúját, ha van neki! Valami titkos társaság tagjai, az ad nekik munkát, és gondoskodik róluk. Esznek-isznak, kutya bajuk sincs, de vak engedelmességgel tartoznak. Ha jön a parancs, nincs pofázás, meg kell tenni, amit mondanak, bármi legyen is az. Megtetszettem nekik, azt mondták, közénk való vagy, pajtás, s elintézték, hogy felvegyenek a társaságba. Azóta nem szenvedek szükséget semmiben, de néha olyan felada-

tokat kapok, hogy a gyomrom émelyeg tőle, pedig nem vagyok kényes természetű. Erről nem beszélhetek többet, nincs is kedvem fecsegni.

– Ne feszegessük ezt, Lodovico. Inkább azt mondd el, hogyan találtál meg?

– Véletlenül, capitano. Egy nap az utcán bandukolok, és meglátlak! Nem akartam hinni a szememnek! Hát lehetséges ez, kérdeztem magamban, hogy kerül a mi kapitányunk ide? Tőled kellett volna megkérdeznem, de nem voltál egyedül, én meg nem akartam feltűnést kelteni. A rendőrkopóknak éles szemük van, **a** magamfajta fickónak lapulnia kell. Végül elhatároztam, hogy a nyomodba szegődök, s kilesem az alkalmas pillanatot, amikor megszólíthatlak. De azt a kutyafáját – mire buta fejemmel idáig jutottam, eltűntél a szemem elől. Kedvem lett volna magamat felpofozni! Azóta szüntelenül téged leslek az utcán és mindenfelé, hátha újra szemem elé kerülsz, gondoltam. De minden hiába. Már kételkedni kezdtem benne, hogy csakugyan téged láttalak-e. Vagy ha te voltál, ki tudja, hol jársz már, talán már búcsút mondtál Nápolynak. El se tudod képzelni, mennyire bosszankodtam. Ma este meg egész váratlanul meglátlak az utcán – méghozzá egy lánnyal, akit ismerek!

– Egy lánnyal, akit ismersz? Ki az?

– Szobalány egy hölgynél, akit szintén ismerek, de csak hallomásból. Ez az a signora, akinél vacsoráztál. Egy dologban hasonlít a szobalányára. Mind a ketten nagyon szeretik a férfiakat.

– Lodovico!

– Ez nem tetszik neked, capitano? Pedig tudom, mit beszélek, s szeretnélek megóvni a nagyobb kellemetlenségektől, ha még nem késő. Ügy látom, már téged is behálózott.

– Engem is? Hát még kit?

– Hosszú volna a névsor, ne haragudj.

– Csak nem akarod azt mondani, hogy olyan kacér teremtés, aki mindenkivel kikezd?

– Ha még szerelemből tenné! De azt hiszem, rejtett célja van a férfiakkal, akiket elszédít. Azt rebesgetik róla, hogy egy titkos társaság ügynöke. Ugyanazé a társaságé, mint mi, csak magasabb fokon. Miránk a piszkos munkát bízzák, s nem avatnak be semmibe. Signora Olympia többet tud, bár az ő munkája sem nevezhető a legtisztábbnak. Elég az hozzá, hogy jó lesz óvakodni tőle. Amikor meglátlalak a szobalánya társaságában, azt mondtam magamban: „Ezt nem hagyhatod, Lodovico. Kötelességed a kapitányodat figyelmeztetni.” Megírtam hát a cédulát, és utánad lopakodva átadtam neked. Most már mindent tudsz – vagy ha nem is mindent, de a legfontosabbat igen.

– Nem értem, miféle veszély fenyegethet.

– Hallottad már Della Torre herceg nevét?

– Nem.

– Nápoly, sőt egész Dél-Itália leghatalmasabb embere. Egyik vezetője annak a titkos társaságnak, melyre céloztam. Mondhatnám, a kenyéradó gazdám.

– Hát aztán? Mi közöm hozzá?

– Neki van köze signora Olympiához! Hogy mi, azt nem tudom. Lehet, hogy csak megbízásokat ad neki, éppen úgy, mint nekünk… kényes megbízásokat, persze. De az is lehet, hogy szereti a signorát, és féltékeny rá. Akkor pedig nem szeretnék a bőrödben lenni, capitano!

– Nem képzelődöl, Lodovico?

– Nem én. Nagyon kinyílt a csipám, amióta ebbe az itteni bandába tartozom. Sok mindenfélét suttognak, én meg nyitva tartom a fülem. Hagyd azt a signorát, capitano! A magam érdekében is kérlek. Nem szeretném, ha arra terülne a sor, hegy engem válasszanak ki a te eltüntetésedre. Nem érted, capitano? Hogy eltegyelek láb alól! Nem mintha megtenném. Ebben az esetben megtagadnám az enge-

delmességet. Persze nem nyíltan, az túl veszélyes lenne. Hanem eltűnnék. Inkább beállnék kéregetőnek, utcai koldusnak, semhogy neked ártsak, capitano! Mondd csak… sok pénzedbe van már az a nő?

– Hova gondolsz? Hisz csak öt napja ismerem.

– Akkor igen kevéssé ismered. Azt hiszem, öt év is kevés ahhoz, hogy az ember egy ilyen bestiát kiismerjen Van itt egy zsoldoskapitány… azt is jól átejtette.

– Ismerem azt az embert! Mit tudsz róla?

– Az én mostani társaimmal cimborál Most a szerviták kolostorában ütötte fel a tanyáját, s ott mindenféle kísérleteket végez. Varázsol, mérgeket kotyvaszt – egyszóval, sötét alak!

– Lodovico! Szíved még mindig hozzánk húz? A régi bajtársaidhoz?

– Micsoda kérdés! Természetesen!

– Akkor ide figyelj. Bizalmasan közlöm veled: seregem maradéka Calabriában gyülekezik. Cintio a helyettes parancsnok távollétemben.

– Hű, az áldóját! Akkor nekem is ott a helyem. Bárcsak el tudnék jutni Calabriába!

– Kapsz tőlem pénzt az útra. Ellátlak vele bőségesen.

– Nagyszerű, kapitányom! Akkor az itteni bandából kiválogatok még tíz-tizenöt fickót, aki torkig van Nápollyal, és szívesen velem jönne még délebbre. Nem élet az, ami itt kijut nekünk. Ha nem is vagyunk bérgyilkosok, de bagóért a legundokabb parancsot is teljesítenünk kell, s amellett örökösen lapulni, bujkálni, hisz a város tele van rendőrkopókkal. Ha elcsípnek, biztos az akasztófa – hiába hivatkoznánk Della Torre hercegre. Eszébe se jutna kihúzni minket a pácból. Egy szó, mint száz – felcsapok újra rendes, tisztességes betyárnak, és indulok Cintióhoz Calabriába!

– Helyes! És vigyél csak magaddal annyi embert, ahányat csak tudsz. Cintiónak szüksége van regrutákra. S még

valamit, Lodovico. Súgd meg bizalmasan: nem lehetne azt a zsoldoskapitányt is Calabriába továbbítani – szépszerivel vagy más módon?

– Nehéz ügy, capitano. Magas pártfogói vannak. De majd gondolkozom rajta. Annál is inkább, mert a tisztelt úr nagyon is a bögyömben van. Szívesen megtanítanám móresre.

Közben Rozália felébredt. Rinaldo mozgolódást hallott a másik szobából, benyitott, és kihívta a lányt. Lodovico nagy szemeket meresztett, amikor megpillantotta, aztán nagyot kurjantott örömében.

– Hű az áldóját! Fenegyerek vagy, capitano, ha nem sértelek meg vele! – s Rinaldóhoz hajolva a fülébe súgta: – Minek neked Olympia?

Rinaldo mosolygott, s egy maroknyi aranypénzt adott át hű emberének. Lodovico gondosan eltette a pénzt, felhajtott még egy utolsó pohár bort (mert beszélgetés közben jó néhányszor töltött magának), aztán elbúcsúzott Rinaldótól és Rozáliától.

– A viszontlátásra! – mondta. – Mielőtt elindulok Calabriába, még egyszer eljövök.

Ha nem is tántorogva, de kissé bizonytalan léptekkel távozott.

Másnap reggel Rozália leült Rinaldo mellé, és megpróbált a lelkére beszélni

– Édes jó Rinaldóm – mondta könyörgő hangon –, ha igazán szeretsz, ha csak félannyira, mint én téged, hallgasd meg kérésemet. Szakíts a Lodovico-féle emberekkel, ne újítsd fel a barátságot velük! És ami még fontosabb: hagyjuk itt Nápolyt! Utazzunk el innen, de nem Calabriába, hanem külföldre, egy idegen országba, ahol senki sem ismer, ahol nem bukkannak fel lépten-nyomon régi cimbo-

rák, és ahol nem élünk szüntelenül a bitófa árnyékában. Nem akarok becstelen módon meghalni, hiszen nem követtem el semmit – egyetlen bűnöm az, hogy szerettelek és szeretlek! Add vissza a nyugalmamat, édesem! Ígérd meg, hogy új életet kezdünk!

Szemét elöntötték a könnyek. Rinaldo meghatottan nézte, szívére ölelte a kedves teremtést, s határozottan kijelentette:

– Ismerem a te hűséges, nemes szívedet, s tudom, hogy mivel tartozom neked. Kívánságod teljesülni fog. Amit kérsz tőlem, azt már régen elhatároztam magamban, s hamarosan meg is lesz. Ha találok megfelelő hajót, egy héten belül elvitorlázunk Spanyolországba. De ha ezt az utazást valami okból el kell halasztanom, akkor is megyünk – egyelőre Szicíliába. Nápolynak feltétlenül hátat fordítunk. Úgy érzem, itt ég a lábam alatt a föld, legalább annyira utálom Nápolyt, mint te. S Lodovico társaságát sem kívánom. Ezt nem mondhatom meg neki nyíltan, mert egyelőre még szükségem van rá, de már nem sokáig. Nyugodj meg, kedvesem, és szeress tovább is úgy, mint eddig!

A szép szavak azonban nem tartották vissza attól, hogy még a délelőtt folyamán magara hagyja Rozáliát.

– Sürgős dolgom van – dünnyögte, s kardját felcsatolva elment hazulról.

Útja egyenesen Olympia lakásába vezetett.

ÖTÖDIK FEJEZET

OLYMPIA

Rinaldo Olympia új lakását zárva találta. Ez megerősítette azt, amit Lodovico a hölgyről mesélt. Távolléte mindenesetre gyanús volt, és sokféle következtetésre adott alkalmat. „Talán van egy harmadik lakása is?” – töprengett Rinaldo, miközben a kikötői sétány felé ballagott.

– Az ördögbe is! – dünnyögte végül bosszúsan. – Mi közöm hozzá? És ha tíz lakása van? Hisz eltökélt szándékom, hogy Nápolyt végképpen elhagyom. Bánom is én, mit csinál ez a nő… most már úgyis tudom, miféle!

Közben elhaladt a San Lorenzo-templom mellett, s mintha valami sejtelem ösztökélte volna, hirtelen visszafordult, és bement a templomba.

Az első ájtatoskodó, akin szeme megakadt – Olympia volt. Éppen befejezte fohászát, becsukta kis imakönyvét, és felállt, hogy a templomot elhagyja. Egy büszke tartású úr csatlakozott hozzá, segített neki meghinteni magát szenteltvízzel, s együtt léptek ki a kapun.

Rinaldo távolról követte őket egy kis palotáig, ahova bementek. Hirtelen eszeveszett féltékenység lett úrrá Rinaldón. Gondolkodás nélkül megnyomta a kilincset, és belépett a palota kapuján. Egy kis előcsarnokba ért. Szemközt vele magas, faragott ajtó nyílt – néhány lépcső vezetett fel addig a díszes ajtóig. Mellette egy kisebb ajtó volt, s

azon éppen abban a percben jött ki Olympia szobalánya. Megpillantotta Rinaldót, és elsápadt.

– Te is itt vagy? – kiáltott rá Rinaldo. – No, akkor helyben vagyunk. Mondd csak, hány ilyen fényűző lakástok van még ezen kívül?

A szobalány zavarában nem tudott szólni, s gyorsan visszahúzódott a kis ajtó mögé, Rinaldo pedig habozás nélkül belépett a másik nagy, díszes, faragott ajtón.

Pazarul berendezett szalonban találta magát. Olympia egy pamlagon ült: mellette az a büszke tartású úr, aki a templomból idáig kísérte.

Olympia arca lángba borult, amikor Rinaldót meglátta. Lovagja meglepetten nézett hol rá, hol meg a váratlan vendégre – az ismeretlen fiatal férfira, aki vakmerően és arcátlanul betolakodott ide. Rinaldo csak most eszmélt rá, hogy milyen hebehurgya módon cselekedett, de a szánom-bánom már késő volt, gondolkodásra sem maradt idő. Igyekezett

visszanyerni hidegvérét

– Bocsánat – mondta nyugodt hangon, meghajolt a hölgy előtt, sarkon fordult, s már indult kifelé az ajtón. De még át se lépte a küszöböt, amikor Olympia lovagja felpattant a helyéről, és szigorú hangon utána kiáltott:

– Megálljon, uram! Szabad egy szóra?

Rinaldo visszafordult, és kihívó hangon megkérdezte:

– Parancsol, uram?

– Mi keresnivalója van itt?

– Amit kerestem, megtaláltam – felelte hetykén Rinaldo.

– Azt kérdeztem, mit keres itt? Világos választ kérek.

– Kérdezze meg a signorát

– Ki ez az úr? – fordult a lovag Olympiához.

– A korzikai kapitány ismerőse – felelte Olympia. – Valószínűleg ő küldte hozzám. Talán a pártfogásomat szeretné kérni.

– No, ez furcsa – jegyezte meg a gőgös úr, akiről az olvasó már bizonyára kitalálta, hogy nem volt más, mint Della Torre herceg.

Olympia elvesztette magára erőltetett nyugalmát, s kimerülten hátradőlt a pamlagon.

– Csak nem akar elájulni, kedvesem? – kérdezte a herceg gúnyosan.

– Mehetek már, vagy maradjak? – szólalt meg Rinaldo.

– Tegyen, amit akar! – felelte a herceg megvető vállrándítással.

– Akkor maradok – jelentette ki Rinaldo, egy széket húzott a pamlag elé, és leült.

Hosszú hallgatás következett.

Nemsokára bejött Olympia szobalánya, csodálkozva megállt, s torkán akadt a szó. Kimeresztette szemét, aztán megfordult, és kisietett a szobából.

Erre a herceg is felugrott, fejébe nyomta kalapját, és

szó nélkül elrohant, magára hagyva Rinaldót Olympiával.

– Istenem! Mit tettél! – kiáltotta Olympia szemrehányó hangon.

– Mit tettél *te?* – felelte Rinaldo. – Megtévesztettél, megcsaltál, hazudtál nekem! Sajnos, többet tudok rólad, mint gondolnád. Signora, engedje meg, hogy emlékezetébe idézzem azt a kis jelenetet, amikor a korzikai kapitány szakított önnel, és visszakérte a gyűrűjét. Követem példáját – én is visszakérem a gyűrűt, amit akkor önnek adtam.

– Az egészen más volt – felelte Olympia. – öt nem szerettem, de téged szeretlek.

– Szavak, üres szavak! – kiáltott fel Rinaldo keserűen. – A gyűrű, amit önnek adtam, szerelmem záloga volt. Kénytelen vagyok visszakérni. Nem az értéke miatt. Megtérítem az értékét önnek pénzben, akár tízszeresen is. De nem akarom, hogy a gyűrűmet az ujján viselje.

– Nyomorult! Pénzt kínálsz nekem! Hát jó – legyen! De nem úgy, ahogy te képzeled. Mit gondolsz, mi ér többet – a pénzed vagy a fejed? Mert én most már nem a gyűrűnek, hanem a fejednek az ellenértékét követelem tőled! Kezemben van, gróf úr! Egy szavamba kerül, és vége van. Ezt a szót csak akkor nem mondom ki, ha ezer dukátot fizet le nekem. Mégpedig huszonnégy órán belül, mert sürgősen el kell hagynom Nápolyi. Ne nézz rám olyan felháborodással! Pénzre van szükségem! Ha nem kapom meg tőled, kifizeti más, de neked az többe fog kerülni. Érted, drágám? A szobalányom holnap elmegy hozzád az ezer aranyért. Most pedig itt a gyűrűd! És isten veled!

– Ha azt hiszi, asszonyom, hogy…

– Ne húzzuk az időt gróf úr! Minden szó hasztalan és fölösleges. Ha tétovázik, igazi nevén fogom szólítani.

– Jól van, megkapja a pénzt. De ismerje el, hogy engem csak eszközül használt fel céljai érdekében.

– Erről sem érdemes beszélni. Ha azt mondanám, hogy

minden látszat ellenére szívből szerettem, úgysem hinné el. Váljunk el békességben. Ön kifizeti a pénzt, szerencsés utat kíván nekem, a pont. Köztünk vége mindennek. Ha van esze, követi a példámat, és eltűnik Nápolyból. A hercegnek hosszú keze van, s Nápolyban hatalma korlátlan. Azonkívül önnek a korzikaitól is tartania kell. Még ha nem is haragszik önre, tartalék tőkéjének tekinti, afféle cserépmalacnak, amit az ember bármikor feltörhet, ha pénzre van szüksége. Eddig csak azért nem jelentette fel, mert a fejére kitűzött díjat későbbre tartogatja. Hát most megelőztem. A kincset előbb én dézsmálom meg. Ne nehezteljen rám – szorult helyzetben vagyok, nem tudok magamon másképpen segíteni. Mikor küldhetem a lányt a pénzért?

– Amikor jólesik, signora. S kellemes utazást kívánok önnek!

– Én is önnek, az Appenninek erdőségeinek koronázatlan királya! Rettegett bandita, akivel ezernyi katona sem bírt, de egy gyenge asszony térdre kényszerített! Vérzik a szívem, hogy egypár mocskos aranyért fel kell áldoznom ezt a szép idillt! De még mindig jobb így, mint hogyha végig kellene néznem, amint megbilincselve indítják útnak Toscana felé! Ó, az az átkozott pénz! Banditává tette önt, engem meg árulóvá!

– Hagyjuk az erkölcsi prédikációt! Nem illik sem hozzám, sem önhöz.

– Ahogy kívánja. De mielőtt elválunk, még néhány szót a viselkedésemről, melyet ön bizonyára aljasnak és elvetemültnek tart. Hogy mi fűz a korzikaihoz, s miként kerültem a hatalmába, azt már nem fogom önnek részletesen elmesélni. De hogy ön valóban kicsoda, azt tőle tudtam meg. Mivel ismertem a korzikai szándékait, meg akartam önt menteni. Hogy miért? Mert szerettem, és – nevessen csak! – még most is szeretem. S az ön érdekében igyekeztem a herceg jóindulatát elnyerni. Később bemutattam volna önt

neki. De ön felborította a tervemet így hát nincs mit tenni. De ne vessünk egymás szemére semmit!

– Befejezte, signora? – kérdezte Rinaldo türelmetlenül. – Vagy van még valami mondanivalója?

– Semmi. És önnek?

– Nekem csak annyi, hogy megint tanultam valamit. Egy kis emberismeretre tettem szert.

– Igyekezzék hasznára fordítani. S ha véletlenül újra találkoznánk, egyezzünk meg abban…

– Hogy nem ismerjük egymást! – vágott a szavába Rinaldo, és magára hagyta.

A kis palotából egyenesen a kikötőbe sietett

Útközben egészen váratlanul abba az emberbe botlott, akiről éppen az imént olyan sok szó esett, s akit hosszú idő óta hiába keresett. A korzikai intett neki, hogy jöjjön utána. Rinaldo kedvetlenül és vonakodva követte egy kis térig, ahol éppen egyetlen ember sem tartózkodott.

– Hallgasson meg – kezdte a zsoldoskapitány. – A régi dolgokról ne beszéljünk. Ami történt, megtörtént, nem lehet rajta változtatni. Most másról van szó. Égető szükségem van pénzre. Nem fordulhatok máshoz, csak önhöz, mert tudom, hogy sok pénze van, s bizonyos okból nem fogja megtagadni tőlem. Kétezer dukátot kérek öntől kölcsön, s a kamat – a hallgatásom! Az egész kissé hasonlít ahhoz, amit zsarolásnak szoktak nevezni, de higgye el, nem az. Egyébként, ha ön elég ügyes ahhoz, hogy kihasználja signora Olympia kegyeit – mint ahogy ő is hasznára tudja fordítani Della Torre herceg kegyeit –, akkor ez a kétezer arany busásan megtérül önnek.

– Mindent értek – felelte Rinaldo. – Azzal is tisztában vagyok, hogy ön a sorsomhoz, a végzetemhez tartozik, s nem kapálózok ellene. Minden további nélkül megkapja a

kétezer dukátot, s kérem, ne tekintse kölcsönnek, inkább baráti ajándéknak. Nem kell visszafizetnie. De mivel pillanatnyilag ennyi készpénzt nem tartok otthon, türelmét kell kérnem egy kis időre, amíg néhány értékes ékszert eladok. Holnapután reggel megkapja a pénzt.

– Kedves barátom – mondta a korzikai –, nagyon köszönöm, csak az a baj, hogy a dolog nekem nagyon sürgős. Hálás lennék, ha már holnap el tudná intézni.

– Megpróbálom – felelte Rinaldo. – Legyen szerencsém holnap este nálam, a lakásomon. Remélem, addig megszerzem a pénzt.

Ezzel néma meghajlással elbúcsúzott a zsoldoskapitánytól, és folytatta útját a kikötő felé.

A kikötőben egy szép génuai vitorlás állt útra készen. Rinaldo érdeklődött, és megtudta, hogy a hajó néhány óra múlva felszedi horgonyát, s Máltába vitorlázik.

Rinaldo beszélt a kapitánnyal, és közölte vele, hogy szeretne másodmagával ezzel a hajóval elutazni.

– Örömmel elvinném, signore – felelte a hajóskapitány –, de engedje meg, hogy közöljek önnel valamit, amiről bizonyára nincs tudomása, hiszen magam is csak az imént értesültem róla. Egy órával ezelőtt rendeletet adtak ki, melynek értelmében semmiféle hajó nem vehet fedélzetére olyan utast, aki nem tud a a rendőrségtől kiállított távozási engedélyt felmutatni. Szigorú tilalom, melynek megszegőit a rakomány elkobzásával büntetik. Egészen különös, szokatlan rendelkezés, s nem tudom, mi lehet az oka. Talán valami gyanús személy tartózkodik a városban, s annak a távozását akarják megakadályozni.

– Igen, valószínűleg erről van szó – mondta Rinaldo nyugodt hangon, bár szíve a torkában kalapált. – Akkor előbb a rendőrségre kell mennem a kiutazási engedélyért.

Képzelhető, milyen nyugtalan és izgatott állapotban érkezett haza. A nappaliban Lodovico várt rá. Az asztalnál

ült, Rozáliával élénk beszélgetésbe merülve.

Rinaldo elújságolta, amit a kikötőben megtudott. Rozália reszketve hallgatta. Lodovico komoran maga elé bámult. A beszámoló után hosszas hallgatás következett.

Amikor visszanyerte hidegvérét, Rinaldo vendégéhez fordult

– Lodovico! – kezdte. – Tudom, becsületes fickó vagy. Rád bízom a leányt és ezt a két útiládát. Gondoskodj a biztonságukról. Én szép csendben elhagyom Nápolyt, ti meg utánam jöttök. Cosenza az a hely, ahol találkozunk. Bármelyikünk érkezik oda előbb, okvetlenül megvárja a másikat. Addig egy tapodtat sem mozdul el a városból, amíg a másik meg nem jön. Mint sejtitek, elárultak, s a tartózkodási helyemet is megtudták. Tehát sürgősen el kell tűnnöm innen. Nektek is tanácsos minél előbb elindulnotok. Remélem, sikerül észrevétlenül elhagynotok a várost. S remélem, hogy nekem is sikerül.

Tüstént zarándokruhába öltözött, melynek bélésébe annyi drágakövet rejtett el, amennyit csak lehetett Gyors búcsúzkodás után haladéktalanul elhagyta a házat

Mielőtt elment, Lodovico esküvel fogadta, hogy utasításait hűségesen teljesíti. Rozália nem szólt semmit, csak zokogott.

Rinaldót nem tartóztatta fel senki. Akadálytalanul kijutott a városból, és elindult Salerno felé. Erősen kilépett, s pihenés nélkül folytatta útját Clarimonte városkáig, ahol akarata ellenére kimerülten leroskadt az országút szélére, és kénytelen volt legalább fél óráig vesztegelni, mert már nem bírt járni. Azután nagy nehezen elvergődött a legközelebbi fogadóig – egy piszkos, nyomorúságos viskóba, ahol szobát bérelt, s testben és lélekben megtörten elnyúlt egy szalmazsákon. Lába csupa gennyes seb volt, s szívét balsejtelmek

szorongatták. Bárcsak meghalna, gondolta, de ott még nem tartott, hogy önkezével vessen véget életének.

Egy derék, jószívű orvos, akit a szolgálólány hívott oda, megvizsgálta. Kipróbált kenőccsel enyhítette lábfájását, és vigasztaló szavakkal, barátságos beszélgetéssel igyekezett lelkét felderíteni, ami csak félig sikerült.

Rinaldo másnap reggel újra útra kelt, s most a Mormando-hegység felé tartott, abban a reményben, hogy a hegyeken átvágva hamarabb eljut Cosenzába.

Több kolostor és remetelak mellett haladt el, s az utóbbiakról eszébe jutott jóságos barátja, az öreg Donato. A kolostorok Auréliára emlékeztették, a vad táj pedig ifjúsága színterére, az Appenninekre.

Déltájban annyira elbágyasztotta a tűző nap, hogy leheveredett egy nyárfa alá, egy kis forrás mellé. A hihetetlenül kék égre bámult, melynek derűs színe sem tudta megvigasztalni. Miközben komor töprengésbe merült, egyszerre csak váratlan zörejre riadt fel. Körülnézett, s néhány férfit pillantott meg, kiknek marcona külseje egykori bajtársait idézte fel emlékezetébe.

– Ki vagy te? – kérdezte az egyik.

– Mint látod, jámbor zarándok – felelte Rinaldo.

– Hová igyekszel?

– Cosenzába, az érseki székhelyre, a Szent Szűz csodatevő képmásánál fohászkodni.

– Okosabbat nem tudtál kieszelni?

– Beteg vagyok, és olyan gyenge, hogy alig bírok a lábamon megállni. Cosenzában remélek segítségre találni.

– Majd mi megkönnyítjük utadat. Add ide az erszényedet, azzal is kevesebbet kell majd cipelned.

– Kik vagytok ti?

– Eszes emberek, akik kitalálták, hogyan lehet könnyen és jól élni.

– Nálam nagyon kevés pénz van.

– Kevés? Mi meg az ellenkezőjét hisszük.

– Kérdezek tőletek valamit! Hallottátok már a híres Rinaldini nevét?

– Hogyne hallottuk volna.

– Hát az betyár ugyan, de rendes ember. Sohasem tűrte el, hogy egy szegény zarándokot kifosszanak. És barátja, Cintio…

– Miféle Cintio? Hiszen a mi kapitányunkat is Cintiónak hívják.

– Igazán? Hol van? Vezessetek hozzá. Jól ismerem, és ő is engem. Egyszer nagy szívességet tettem neki, és megesküdött, hogy mihelyt alkalom nyílik rá, viszonozni fogja. Most szaván fogom.

A két útonálló tűnődve bámult egymásra. Rinaldo felkelt, és megragadta botját, indulásra készen.

– Megállj! – rivallt rá az egyik haramia. – Egy lépést se, mert keresztüllőlek! – s ráfogta pisztolyát

– Követelem, hogy vezessetek a kapitányotokhoz! – makacskodott Rinaldo.

– Pofa be! – hangzott a válasz. – Ide az erszényedet, vagy golyót röpítek a kobakodba! Választhatsz.

– Hát akkor lőj, ha mersz! De tudd meg, kivel van dolgod: én Rinaldini vagyok!

A két bandita abban a pillanatban lerakta fegyverét Rinaldo lába elé, s olyan alázatosan nézett rá, mint egy kutya.

– Indíts! – parancsolta Rinaldo. – Beszélnem kell Cintióval! Ne féljetek, nem fogok rátok panaszkodni. Sőt, megajándékozlak. Tíz aranyat kaptok tőlem fejenként.

– Hurrá! Éljen Rinaldini! – kiáltották a banditák, s kalapjukat feldobták a levegőbe örömükben. Még kezet is csókoltak Rinaldónak, aztán elindultak vele a táboruk felé. Amikor látták, hogy Rinaldo milyen rossz bőrben van, s milyen nehezen emeli lábait, kezüket összefonva maguk

közé ültették, úgy vitték a karjukon Cintióhoz.

Cintio tanyája egy tágas barlang volt, melynek bejáratánál ütötte fel sátrát. Most tábori ágyán heverészett, és történetesen éppen Rinaldóra gondolt, amikor meglátta a közelgő furcsa háromságot. Emberei lerakták elébe a rokkant zarándokot, és egyikük ezt jelentette:

– Kapitányunk, nézd csak, kit hoztunk neked! Beteg, alig tud járni. Szerencsére velünk találkozott. A rendőrporoszlók nem cipelték volna olyan gyengéden, mint mi. Nézz rá, és mondd meg, ki az?

Cintio ránézett, s nem ismerte meg, de valami sejtelem motoszkált benne, s annyira megdöbbentette, hogy nyelve megbénult egy percre.

– Nem ismersz meg? – kérdezte Rinaldo, s hangjában csalódás remegett. – Ilyen hamar elfelejtettél? Vagy annyira megváltoztam volna?

– Rinaldini! – kiáltott fel Cintio örvendezve. – Álom ez vagy valóság? Már nem reméltem, hogy valaha is viszontlátlak, szeretett, hős vezérem!

Közben összecsődültek körülöttük a haramiák, s mintha egy torokból hangzott volna a lelkes felkiáltás:

– Éljen a nagy Rinaldini! Éljen hűséges barátja és alvezére, Cintio!

Amikor végre sor került a nyugodt, négyszemközti beszélgetésre, Rinaldo elmesélte Cintiónak legutóbbi kalandját, élményeit és csalódásait. Cintio az elbeszélést egyetlen szóval sem szakította félbe. De amikor kapitánya befejezte, megcsóválta fejét, és így szólt:

– Látod, látod, Rinaldini! Most már elhiszed nekem, hogy semmi keresnivalónk a tisztességes emberek közt?

– Igen, most már meggyőződtem róla. Megpróbáltam egy nagyvárosban bujkálni, de nem sikerült.

– Akkor kerüljük a városokat, a sok emberi hangyabolyt, s éljünk itt nyugodtan, erdők hűsében, völgyek ölén! Calabriában nincs gondunk semmire. Ezt az országot Isten mintha nekünk teremtette volna. Ennivalót s mindazt, ami kell, játszva megszerezzük. Nyolcvan emberem van, s ha kell, háromszor annyi is lehet. Átadom neked a parancsnoki tisztet.

– Nem, Cintio, tartsd meg magadnak. A csapatot te szervezted meg, a vezérség téged illet. Én megmaradok remetének, és meghúzódok egy félreeső barlangban. .

– Észnél vagy, Rinaldo? És ha valaki felismer? Abból, amit elbeszéltél nekem, látom, hogy van egy veszedelmes ellenséged, az a szicíliai zsoldoskapitány. Fejébe vette, hogy kiszipolyoz téged, és a te aranyaidból akar mulatozni. A védtelen remete kiteszi magát minden véletlennek. A hatóságok kiközösítettek, és díjakat tűztek ki a fejedre. Nyolcvan hűséges emberem élén nem érhet semmi baj, hajad szála sem görbülhet meg. Neved máshol utolér, és romlásba dönt. Itt a neved dicsőség. Csak bajtársaid élén lelhetsz nyugalomra, biztonságra, tekintélyre. Nincs más választásod!

– Jól van, Cintio. Adj egy kis időt, hogy tisztázzam magamban a dolgokat. Itt van egy zsákocska arany. Oszd ki az embereid közt. Engem meg hagyj békén, míg magamhoz nem térek, és nem leszek megint a régi Rinaldini.

Cintio emberei barangolás közben felfedeztek egy elhagyatott régi kastélyt, és birtokba vették. Cintio a legjobb szobát Rinaldónak engedte át. Lassanként rávette barátját, hogy verje ki fejéből a remeteséget. Rinaldo állapota szemlátomást javult, testileg és lelkileg újra megerősödött.

Nemsokára bejelentette Cintiónak, hogy Cosenzába kell mennie, ahol Rozália és Lodovico várja, hiszen lelkük-

re kötötte, hogy el ne mozduljanak onnan, amíg nem találkoznak vele. Cintio hallani sem akart arról, hogy Rinaldót elengedje. Inkább felajánlotta, hogy ő maga megy el helyette, s megkérte Rinaldót, írjon egy levelet Rozáliának, a többit meg bízza rá. Rinaldo nem tudott ellene szegülni barátja érvelésének, s nagy nehezen belenyugodott, hogy úgy történjék minden, ahogy ő akarja. Átvette a csapat parancsnokságát, és Cintio útra kelt. Rinaldo türelmetlenül számolta a napokat, és sóvárogva leste Cintio visszaérkezését.

A nyolcadik napon emberei Rinaldo elé vezették Rozáliát, aki a két kincsesládával baj nélkül megérkezett. Vele együtt megjött Lodovico is, de – láncra verve! Cintio nem jött velük. Egyik emberével levelet küldött maga helyett. Rinaldo türelmetlen mozdulattal feltépte a levelet, és elolvasta:

„Rinaldo! Végképp átadom neked csapatom vezetését. Majd ha találkozunk, elmondom, hol jártam és mit csináltam. Ládádból száz dukátot kölcsönvettem. Ahhoz, amit tervbe vettem, szükségem lehet erre a pénzre. Hiánytalanul visszafizetem, remélem, rövidesen. Ne aggódj miattam, és ne nyugtalankodj. Hogy miért kellett Lodovicót láncra vernem, kérdezd meg tőle magától. Aztán majd eldöntheted, mi történjen vele. Isten oltalmazzon!

Cintio”

Rozália még Rinaldo nyakába borulva sírt és kacagott örömében, amikor a capitano elrendelte, hogy vezessék elébe Lodovicót.

– Miért viseled ezeket a bilincseket? – kérdezte.

– Árulásért – felelte Lodovico. – Aljas fickó vagyok, és bevallottam bűnömet Cintiónak. Azt mondta, az ítéletet

terád bízza. Hallgasd meg hát te is a vallomásomat. A korzikai kapitánynak én árultam el a nevedet – tőlem tudta meg, ki vagy. Nem pénzért tettem, részegségemben fecsegtem. Különben nem találta volna ki soha: akármilyen ravasz kópé, ő se tud mindent. Amikor kijózanodtam, rettenetesen megbántam, amit elkövettem, és megpróbáltam jóvátenni. Tudod, milyen hűségesen szolgáltalak. Rozáliát életem kockáztatásával szöktettem meg Nápolyból a poggyászával együtt. Parancsodat követve Cosenzába vittem őt is meg a ládákat is. A vagyonodat megőriztem, kincseidhez egy ujjal sem nyúltam. Rettentő búskomorság vett rajtam erőt. Gyötört a lelkiismeret. Cintio faggatott, mi bajom, s végül elmondtam neki. Azt is, mennyire fáj, hogy minden bajodat nekem köszönheted. Erre Cintio vasra veretett. Fölösleges volt, nem akartam megszökni. Enélkül is eljöttem volna hozzád, azzal a kéréssel, hogy büntess meg. Büntess meg szigorúan, könyörtelenül. Várom az ítéletet. Mi lesz a büntetésem?

– Megbocsátok neked.

– Nem lehet, capitano! Ne légy ilyen elnéző! Akasztass fel! Korbácsoltass félholtra! Az árulónak nem jár kegyelem!

– Sikerült elmenekülnöm Nápolyból. Biztonságban vagyok. Rozália itt van mellettem, kincseimet is megmentetted. Hibát követtél el, de nem vagy becstelen. Nem bántalak. Sőt, ha akarod, mellettem maradhatsz. Tudom, nem fogsz többé elárulni.

– Soha! Soha! Szégyellem magam, Rinaldo, de nézd csak, potyognak a könnyeim! Legalább pofozz meg! Verd ki a fél szememet, hogy legalább a másikkal a szemedbe tudjak nézni!

– Ha mindenáron bűnhődni akarsz, meglesz. De nem most. Majd később szabom ki a büntetésedet. Négy hét múlva juttasd eszembe. Addig talán kitalálok valamit. Most

pedig térj vissza bajtársaid körébe. Ha újra üt a veszély órája, számítok a vitézségedre!

– Életem a tied, capitano!

– Most pedig magam szedem le rólad bilincseidet. Hadd lássa mindenki, hogy nem tartalak bűnösnek.

– Ezt sohasem felejtem el, capitano! Nyeljen el a föld, ha elfelejtem!

Rozália örömét leírni, ecsetelni – erre csak nagy művész merne vállalkozni! Megint szeretett Rinaldójának élhetett, ápolhatta, gondozhatta, s ez napról napra jobban meglátszott rajta. Arca megtelt, szeme újra fényes volt, s lelkébe békesség költözött. Rinaldo mindig szerette a természetet – most egészen átengedte magát a szép tájak, a szép fák szemléletének, melyben annyi gyönyörűséget talált

De ez a nagy nyugalom nem volt ínyére a bandának. Nem szokták meg a lebzselést, s szívből unták, *még* akkor is, ha nem szenvedtek hiányt semmiben. Egyikük odalépett Rinaldo elé, és társai nevében kipanaszkodta magát.

– Te, a nagy Rinaldini, úgy élsz, mint egy pásztor, akit egy pásztorlányka csókjai teljesen kielégítenek. Ha a kapitányunk vagy, gondoskodj róla, hogy puskánk csöve és késünk éle ne rozsdásodjék be!

– Értem, mi bánt – felelte Rinaldo. – De eszem ágában sincs kiküldeni titeket az országútra, hogy kiürítsétek egy-két szegény vándor lapos zsebeit! Ezentúl csak akkor fogunk munkába, ha hozzánk méltó munka akad. Legyetek egy kis türelemmel, majd bebizonyítom nektek, hogy még mindig a régi Rinaldini vagyok!

Ez az ember, aki társai szószólója volt – Albonicornónak hívták – nem érte be Rinaldo válaszával.

– Jól van, capitano – mondta –, de ne tartson sokáig! Semmi kedvünk ölbe tett kézzel rostokolni. Már a gitáro-

zást is meguntuk, nem is szólva, hogy a torkunk rettenetesen kiszáradt.

– Hát akkor szerezzetek néhány hordó bort valamelyik kolostor pincéjéből – mosolygott Rinaldo. – S ha verekedésre kerül a sor, nyugodt lehetsz, magam is ott leszek.

– Nem szeretek csuhásokkal verekedni – húzta el a Száját Albonicorno. – Akkor már inkább az ördöggel csatázok! Ajánlj valami jobbat!

– No, majd holnap körülnézek a környéken. Talán eszembe jut valami. Vagy ha nem, véletlenül ráakadok valamire. Eddig még mindig kezemre játszott a véletlen.

Másnap reggel Rinaldo, ígéretéhez híven, lement a völgybe, és egy Fiscaldo nevű városka felé ballagott, ahol éppen búcsú volt – a városka védőszentjét ünnepelték. Az egész környék lakossága itt gyűlt össze, énekeltek, táncoltak, ettek-ittak, mulattak. Bódékat állítottak fel, ahol sok mindenfélét lehetett vásárolni, s emelvényeket, ahol szerzetesek megszentelt rózsakoszorúkat, amuletteket, keresztecskéket árusítottak. A szegény calabriai nép különösen ezeket az emelvényeket vette körül, s megtakarított gyér garasaikat ilyen jámbor cikkekre költötték.

– Rengeteg pénzt visznek ma haza ezek a kóklerek – dünnyögte Rinaldo. – Majd gondom lesz rá, hogy ne vigyék haza!

Visszafordult. Félúton a tábor felé Lodovico várt rá, akit addig magával vitt, s ott leültetett egy árnyékos fa alá, azzal az utasítással, hogy várja meg. Most üzenetet küldött vele Albonicornónak, s részletes utasítást a többieknek. Közölte velük, mit kell tenniük, ha egy kis könnyű keresethez akarnak jutni.

A tervet este megpróbálták végrehajtani. De nem úgy sikerült, ahogy elképzelték.

A városka főterén egy Madonna-szobor állt. Ott csődültek össze a legszegényebbek: ők is szerettek volna a Madonnának valamit felajánlani, de mivel egy gyertyára, egy csokor virágra sem volt pénzük, hát szerenádot adtak neki. Rinaldo elvegyült köztük, a dal végén lelkesen megtapsolta a jámbor muzsikusokat, s pénzt osztott ki köztük – mint mondotta, jutalmul azért, hogy a Szent Szűz tiszteletére ilyen szép kis ünnepséget rendeztek. A zenészek és énekesek megköszönték az ajándékot, aztán siettek az emelvényekhez megszentelt semmiségeket vásárolni, vagy a perselyekbe adakozni. Rinaldo pénze így a papokhoz jutott. Nem baj, gondolta, még ma este visszakerül hozzám kamatostul.

A téren egy kis úri társaság is sétálgatott – néhány dáma, aki selyemálarcot öltve vegyült el a nép közé, s piperkőc lovagjaik. Rinaldo messziről figyelte őket. Amint közelebb somfordált hozzájuk, észrevette, hogy a dámák egyike őt figyeli. Szándékosan elszakadt a többiektől, s mintegy véletlenül elsétált Rinaldo mellett. Amikor a közelébe ért, ezt suttogta:

– Üdvözlöm, Mandochini gróf!

Rinaldo megszeppent, s ugyancsak suttogva kérdezte:

– Kihez van szerencsém?

– Egy régi ismerőséhez – felelte a hölgy, s már sietett is vissza a társaságához.

Rinaldo megállt, s addig követte a hölgyet tekintetével, amíg el nem tűnt a tömegben.

– Kellemetlen meglepetés – mondta magában Rinaldo, s egy fa mögé lépve, megvizsgálta pisztolyait. Ekkor egy kéz nehezedett vállára. Meghökkenve hátrafordult: Cintio állt mögötte.

– Te is itt vagy? – kérdezte Rinaldo.

– Rajtam kívül még mások is, akik közelebbről érdekelnek – felelte Cintio.

– Már magam is tapasztaltam – bólintott Rinaldo. – Egy álarcos hölgy az imént Mandochini grófnak szólított. Nápolyban ezt a nevet használtam.

– Én még sokkal izgalmasabbat tudnék mesélni – mondta Cintio rejtélyesen.

– Halljuk! Ki vele!

– Cosenzában nyomára akadtam annak a díszes párocskának, akivel te Nápolyban összevesztél. Gondoltam, nem árt, ha követem őket. Képzeld csak, éppen ide jöttek. Remélem, hamarosan nyakon csípjük őket – a korzikai kapitányt és minden hájjal megkent szeretőjét, a szépséges signora Olympiát!

– Nem tudom elhinni.

– Pedig itt vannak mind a ketten. Egy nemesúr körül sündörögnek, akit alkalmasint egyesült erővel ki akarnak fosztani. Én ebben nem zavarnám meg őket. De aztán nyakukra tenném a kezemet, s a zsákmányukra is.

Ekkor a banda egyik tagja, Bramante közeledett hozzájuk, és jelentette:

– Capitano! Ott a fák mögött ólálkodtam és hallgatóztam. Az egyik úr, az álarcos hölgyek társaságában a Rinaldini nevet emlegette. Erre a társaságból valaki katonákért szaladt, egy másik meg a milícia itt sétálgató tisztjének magyarázgatott valamit. Sietve megkerestelek, capitano, hogy tudomásodra hozzam ezt.

– Látod, hogy igazam van? – mondta Cintio Rinaldónak. – Nem tanácsos nekünk városokban mutatkozni. Forró a talaj a lábunk alatt. Bramante, indulj előre a San Sepolchro-dombra. Ott a remetelak mögött a jegenyésben találkozunk. Ha találkozol valakivel a mieink közül, mondd meg neki is, hogy irány a jegenyés.

Bramante elsietett. Cintio karon fogta Rinaldót, és lehúzta a vízvezeték kiszáradt csatornájába. A csatornán át akadály nélkül kijutottak Fiscaldóból a szabadba.

A jegenyésben Bramantén kívül három emberük várt rájuk. Még fel se értek a dombtetőre, amikor dobpergést hallottak Fiscaldo felől. Ugyanakkor félreverték a harangokat a városka templomában. Ez csak az előjel volt. Az igazi haddelhadd csak ezután következett. Nemsokára az egész völgy megbolydult. Rinaldo és társai meggyorsították lépteiket, átvágtak a dombtetőn, és szinte futva érkeztek meg táborukba. Itt a banda örömujjongva fogadta őket. Büszkén mutogatták a zsákmányt: a fiscaldói papoktól két nehéz perselyt raboltak el, színültig tele ezüsttel és aprópénzzel.

Rinaldónak nem volt ideje ilyen semmiségekkel törődni. Kiadta a parancsot a táborbontásra. Csomagoltak, és felszedték sátraikat. A hegyek felé indultak, de San Paolóban három embert hagytak hátra, hogy figyeljék a fejleményeket, s valamivel tovább még hat felderítőt. Így érkeztek meg San Lucito magaslataira. A hegyhez vezető hágókat erős őrséggel szállták meg. Az égbe nyúló félelmetes sziklák közt ütötték fel sátraikat a köves talajon. A hegyszorosban szűken voltak, de legalább biztonságban érezhették magukat.

Csak az erőltetett menetnek és a fáradtságnak köszönhették, hogy ilyen kényelmetlen helyen is jól aludtak. Cintio már hajnalpirkadáskor felébresztette a tábort.

– Húsz emberrel felderítésre indulok – mondta. – Meg kell néznem, mi van a környező völgyekben.

Amikor elvonultak, Rinaldo magához szólította Lodovicót és azt mondta neki:

– Lodovico, itt az ideje, hogy eleget tégy a büntetési feladatnak. Közös ismerőseink, a zsoldoskapitány és signora Olympia valahol Fiscaldo környékén tartózkodnak.

Most elindulsz, és addig nem jössz vissza, amíg nyomukra nem akadtál. Akkor gyorsan visszatérsz, és jelented nekem, hol fészkel a két jómadár. Szeretném a tollaikat megtépázni.

– Én is – bólintott Lodovico, és tüstént útra kelt.

Rinaldo ezután alkalmas rejtekhelyet keresett kincseinek, és java részét Rozália jelenlétében elásta. Amikor ezzel elkészült, felsorakoztatta embereit, s szemlét tartott csapata fölött, mely most ötvenhat főt számlált Nem voltak sokan, viszont számba kell venni elszántságukat, és azt is, hogy kitűnően fel voltak fegyverezve. Közölte velük a jelszót, és parancsot adott a tábor felbontására. Fél óra múlva csapata élén elindult a völgy felé.

Alig meneteltek egy mérföldet, amikor dobszót hallottak a távolból. Rinaldo megállította csapatát, és hátvédet állított fel, hogy szükség esetén biztosítsa visszavonulását a hegyekbe. Most már puskalövéseket is lehetett hallani. Rinaldo előőrsöket és felderítőket küldött ki.

A tüzelés egyre közelebbről hallatszott. A felderítők csakhamar visszajöttek, s jelentették, hogy Cintio osztaga San Lucio mellett kézitusába keveredett a felvonuló milicistákkal. Rinaldo tüstént tizenkét embert küldött ki Cintio sürgős megsegítésére, s kisvártatva maga is utánuk vonult.

Amint az ütközet színteréhez közeledett, a tűzharc hevessége fokozódott. De menekülőket még nem látott, amiből azt a reményt merítette, hogy Cintio tartani tudja magát. Látszólag veszélytelenül folytatta előnyomulását, amikor egy dombtetőről váratlanul tüzelni kezdtek rájuk. Rinaldo most vette csak észre, hogy a dombtetőt milicisták szállták meg. Gyorsított menetben kijutott az ellenséges puskatűzből, és még idejekorán érkezett a csatatérre.

Közben Cintio csapata nagyon megfogyatkozott – tizenkét emberre olvadt le. Tizenkét ember harcolt halálmegvető bátorsággal az óriási, legalább tízszeres túlerő

ellen.

Rinaldo szenvedélyes haraggal vetette bele magát a küzdelembe, s olyan elszántan támadott, hogy a milicisták sorai megbomlottak. Az ellenfél rendetlenül hátrált a váratlan támadás elől. Rinaldo lépésről lépésre követte és még jobban visszaszorította őket. Cintio fellélegzett, összegyűjtötte maroknyi csapatát, bevonta az oldalvédet, ezzel csapata létszámát harmincra növelte.

Abba az irányba rohant, ahol Rinaldót megpillantotta, de mire odaért, a segélycsapat kénytelen volt visszavonulni. A milícia ugyanis ágyúkat vontatott elő, s ezek olyan jól céloztak, hogy Rinaldónak néhány perc múlva már csak húsz harcképes embere maradt.

Amikor Cintio és Rinaldo csapatai találkoztak, egyesült erővel fordultak a milicisták ellen, s már-már megfordították a csata sorsát. Ám hirtelen vagy harminc dragonyos rohanta meg őket oldalról.

A legnagyobb baj az volt, hogy Rinaldót és néhány emberét egy szempillantás alatt elvágták társaiktól, és minden oldalról körülfogták. Rinaldo kardja villámgyorsan sújtott jobbra és balra, de az egyik összecsapásnál két darabra tört. Pisztolyainak sem vehette hasznát, mert összes golyóit kilőtte. Társai sorra elestek mellette, és teljesen magára maradt. Kénytelen volt megadni magát. Foglyul ejtése hat lovas katona életébe került.

A dragonyosok, bajtársaik halálán felbőszülve, állati kegyetlenséggel ütötték-verték a fogoly Rinaldót, ahol csak érték. Rinaldo jajszó nélkül, hangtalanul tűrte az ütlegeket. Végre két dragonyos kötőfékkel lovai közé kapta. Egy kastély felé ügettek, ő meg kénytelen volt a két ló közt szaladva, lépést tartani velük.

A kastélyba érve, belökték egy sötét pincébe, s egyelőre nem törődtek vele. Csak órák múlva adtak be neki egy köteg szalmát fekhelyül, valamint egy darab kenyeret és

egy korsó vizet.

Testi és lelki fájdalomtól elgyötörten roskadt le a nyomorult szalmára, de nem nyögött, nem sóhajtozott, sírni sem tudott. Feje tompán zúgott, és kimerültségében elaludt. Sokáig aludt, amikor egyszerre csak art álmodta, hogy Rozália ott áll mellette. Fel akart ugrani, de csak a fejét emelte fel, és már félig-meddig ébren volt. A pincében gyenge fény derengett, s egy elfátyolozott női alakot világított meg.

– Ki vagy te? – kérdezte Rinaldo.

– Inkább te felelj az én kérdésemre! – szólt egy határozott hang. – Ne félj tőlem. Mondd meg bátran az igazat!

– Mit akarsz tudni?

– Csak egyet: valóban Mandochini gróf vagy?

– Az voltam.

– Akkor Rinaldini vagy – mondta a nő, és gyorsan elhagyta a pincét.

Rinaldo sokáig törte a fejét, mit jelentsen ez? Mikor kinyílt az ajtó, egy öregember megint kenyeret és vizet hozott be, majd tüstént visszahúzódott, és bezárta az ajtót.

Rinaldo elvesztette időérzékét. A nap és az éj egybefolyt, nem tudta, egy nap vagy egy hét óta hever már bódultan a szalmán, amikor börtöne ajtaja újra kinyílt, és az elfátyolozott arcú nő megint megjelent, gyertyával a kezében.

– Nem lehet gyűlölni azt, akit valaha szerettünk – mondta. – Nem tudom elfelejteni azt, aki egykor, ha rövid ideig is, boldoggá tett.

– Jóságos ég! Ez a hang…

– Annak a hangja, akit kijátszottál! Akinek útiköltséget ígértél, de nem adtad meg. Amint látod, mégis sikerült elutaznom Nápolyból!

– Olympia!

– Végre, hogy megismersz! Örülsz a viszontlátásnak?

– Mit várhatok tőled?

– Nagylelkűséget. Megláttalak, amikor behoztak ide, és

rád ismertem. A kastélyban senki sem sejti, hogy a dragonyosok milyen nagy vadat ejtettek, különben már régen bilincsbe vertek volna. Csak egy szavamba kerül, és megtörténik.

– Hát mondd ki azt a szót! Mire vársz?

– Konok, megátalkodott, ostoba férfi!

– Mit akarsz itt?

– Találd ki!

– Engem vérig gyötörni? Kibírom! Vagy megsajnáltál? Nem kérek a szánalmadból! Vagy meg akarsz gyilkoltatni? Csak rajta! Torkig vagyok az élettel!

– Bolond! Meg akarlak menteni. De nem önzetlenül. Ne érts félre – nem kell a pénzed! De add írásban, hogy megmentettem az életedet, és adósom vagy, amíg élsz! Így írd le, ahogy mondom. Akkor magam vezetlek ki ebből a tömlöcből. A kastély előtt egy szolga vár rád vezeték lóval és megfelelő ruhákkal. A kikötőben egy génuai gálya áll útra készen… Szicíliába vitorlázik. Ezzel a hajóval Messinába utazol. Ott Cintra lovag lesz a neved, ezen a néven fogsz szerepelni. Itt az útlevél Cintra lovag nevére. Palermóban jelentkezel marchese Romano házában, és átadod neki ezt a levelet. Szíves fogadtatásban fogsz részesülni. És itt van még egy erszény is, száz arannyal.

– A pénzt nem fogadom el. Nincs szükségem rá. Van pénzem és még néhány drágakövem is.

– Annál jobb, akkor a pénzt megtartom. De az íráshoz ragaszkodom. Itt van fekete kréta és papiros. Írd meg, elég világos van hozzá.

Rinaldo megírta a hálakötelezvényt, és átnyújtotta.

– Tessék. Csak azt nem tudom, hogyan hálálhatom meg.

– Bízd csak rám. Majd egyszer bevasalom rajtad. Most Della Torre herceg kastélyában vagyunk – emlékszel rá, ugye, már volt hozzá szerencséd. Ha rájön valamire, vé-

günk van mindkettőnknek. Most még egy búcsúcsókot! Így ni – mehetünk. Kövess!

Kivezette a tömlöcből, és az udvaron át egy nyitott hátsó ajtóhoz kísérte. Itt újra megcsókolta, s Rinaldo kiosont az ajtón.

A kastélytól tízlépésnyire egy lovászra akadt, aki két lóval várt rá. Rinaldo nyeregbe pattant és elvágtatott: a lovász követte. Nemsokára kiértek a kikötőbe. Rinaldo egy aranyat nyomott a lovász kezébe, és gyorsan lecsatolta a nyeregre akasztott zsákot. A szolga visszanyargalt, Rinaldo pedig egy bokor mögött magára kapta az útiruhát, amelyet a zsákban talált.

Közben felkelt a nap. Rinaldo, az üres zsákkal a hóna alatt, lesétált a vízpartra.

A kikötői őrség tisztjének megmutatta útlevelét, s minden akadékoskodás nélkül engedélyt kapott útja folytatására.

A génuai gálya csakugyan ott állt a kikötőben. Rinaldo beszállt. Kifizette kabinját, s a hajó hamarosan felszedte horgonyát. Kedvező szél dagasztotta a vitorlákat, és vígan elhagyták a kikötőt. Csak Rinaldo volt szomorú.

– Ó, szegény Rozáliám! – sóhajtotta, amint eltávolodtak a parttól.

HATODIK FEJEZET

KÉT KÉZ ÖSSZEÉR

Megérkeztek Messinába. Rinaldo szállást keresett magának, rendbe hozta magát, tisztességesen felöltözött, aztán Romano márki házába sietett, hogy Olympia levelét átadja. A márkit otthon találta, nagy társaság közepette.

Marchese Romano elolvasta a levelet, aztán rendkívül barátságosan rázogatta Rinaldo kezét. Tüstént bemutatta vendégeinek, a sok hercegnek, grófnak, grófnőnek és bárónőnek – kisebb rangú alig akadt köztük. Valamennyien megörültek az új ismerősnek, s álmukban sem jutott volna eszükbe, hogy egy hírhedt rablóvezér furakodott be előkelő körükbe.

Cintra lovagot száz meg száz kérdéssel ostromolták, s ő könnyedén, elegánsan, sőt szellemesen felelt mindenkinek. A jóképű, jó kiállású, érdekes, fiatal férfi hamarosan magára vonta a jelenlevő dámák figyelmét. De a férfiak is rokonszenvesnek tartották, szerény és mégis önérzetes modora, kellemes hangja, társalgási készsége mindenkit elbűvölt. Tízen is érdeklődtek, hogy érzi magát Messinában, s miben lehetnének a segítségére. Marchese Romano megkérdezte, hol szállt meg, s nem nyugodott, amíg meg nem ígérte, hogy átköltözik hozzá, és házának vendége lesz.

Mennyire megváltozott Rinaldo környezete! Nemrég még a szabad ég alatt, a kemény földön vagy még keményebb sziklákon aludt, marcona haramiák, rablók és gyil-

kosok között, nem is szólva a pincetömlöc bűzös szalmájáról, melyen legutóbb hált – most pedig selyembe és bársonyba öltözött urak és hölgyek vették körül egy palota pazarul berendezett termeiben! És a legérdekesebb az, hogy az új környezetben éppen olyan otthonosan mozgott, mint a régiben, a palotában éppúgy, mint a banditák közt. Hogy mi tette erre képessé, alig van rá kielégítő magyarázat. Ilyennek született – gyors felfogása, alkalmazkodóképessége, megnyerő modora a természet adománya volt.

Mielőtt a társaság szétoszlott volna, Cintra lovag egy tucatnyi meghívást kapott. Ekkor azonban odalépett hozzá a házigazda, és félrehívta, mondván, négyszemközt szeretne beszélni vele.

Romano márki levezette Rinaldót a kert végébe, ahol egy kedves kis pavilon állt. A házikó egyetlen szobájában egymással szemben foglaltak helyet. A márki megtöltött két poharat nehéz óborral, s a maga poharát felemelve, így szólt:

– Barátságunk elmélyülésére!

Koccintottak és ittak. A márki újra töltött, és így folytatta:

– Lovag úr! Közös barátnőnk, signora Olympia, olyan meleg szavakkal ajánlotta önt jóindulatomba, hogy máris úgy tekintem, mintha régi barátság fűzne önhöz.

– Igen megtisztelő, marchese! – felelte Rinaldo.

– Ezért nem habozok önt egy bizalmas titokba beavatni. Azok az urak és hölgyek, akikkel szalonjaimban találkozott, egy szövetség tagjai, melynek célját, remélem, ön is helyeseln fogja.

– Lekötelezne, ha világosabban beszélne, marchese.

– Majd eljön annak is az ideje. Egyelőre érje be azzal, hogy politikai szövetségről van szó, mely szívén viseli

Szicília sorsát. Itt és az Egyházi Államban és a Nápolyi Királyságban számos kiváló ember úgy érzi, elérkezett az ideje a helyzet megváltoztatásának. Bizonyára sejti, miről van szó.

– Nemcsak sejtem, de tudom és egyetértek önökkel. De kötelességemnek tartom megmondani önnek, hogy én valójában…

– Tudom, mindent tudok – vágott a szavába a márki. – De a magasabb cél érdekében nem akarok tudomást venni róla. Az én számomra ön mindig Cintra lovag marad.

– Tehát tudja az igazi nevemet?

– Signora Olympia közölte velem. De azt is, hogy ön nemes lelkű, lovagias érzelmű, bátor és tehetséges ember. Szövetségünknek ilyen tagokra van szüksége. Számíthatok önre?

– Feltétlenül, marchese.

– Nekem ez egyelőre elég. A többit majd megbeszéljük. Most pedig térjünk vissza a szalonba – nem akarom a hölgyeket az ön társaságától megfosztani.

Újra karon fogta vendégét, és a kerten át visszavezette a palotába.

Ettől a naptól kezdve Rinaldo átengedte magát a társas élet, tánc, udvarlás örömeinek. Így akart szabadulni szomorú gondolataitól és mindentől, ami a lelkét nyomta.

A hölgyek közül, akikkel megismerkedett, különösen kettő nyerte meg tetszését. Az egyik Laura volt, Denongo báró magas, karcsú, kék szemű és fekete hajú lánya – híres társaságbeli szépség. A másik pedig egy fiatal, alig huszonegy éves özvegyasszony, Martagno grófnő, keresztnevén Díanora, aki nemrég elhunyt férje után hatalmas földbirtokot és több kastélyt örökölt.

A márki messinai palotájában egyik estély a másikat

követte. Egy ilyen összejövetel alkalmából, melyen Martagno grófnő és Laura bárókisasszony is jelen volt, valamint Cintra lovag is természetesen, muzsikával szórakoztak. Laura énekelt, és énekét gitárral kísérte. Szép hangja mindig magával ragadta hallgatóságát, és a siker most sem maradt el. Mindenki mosolyogva tapsolt, csak Laura nézett komoran maga elé, mintha hirtelen kirekesztette volna magát az általános jókedvből és ujjongásból. De ezt nem vette észre senki, már azért sem, mert éppen akkor kezdődött a tánc.

Rinaldo elsőnek Laurát kérte fel. A daliás férfi és a nádszáltermetű lány könnyedén siklott a tükörfényes padlón, szinte lebegett a terem közepén. Sokan követték szemükkel a szép párt, köptük Martagno grófnő is. Most mintha az ő arca borult volna el egy kissé.

A muzsikusok nemsokára egy fandangót játszottak. Ez egy váltakozó ritmusú spanyol tánc, hol gyors, hol lassú, hol érzéki, hol andalító. A társaság legjobb táncosa Martagno grófnőt kérte fel, s a fiatal özvegy a jó táncos méltó párjának bizonyult.

Rinaldo és Laura a terem egyik sarkában állt, s onnan figyelte a táncoló párokat.

– Tetszik önnek ez a tánc? – kérdezte Laura.

– Tetszik, de ha szeretnék valakit, a világért sem engedném meg, hogy rajtam kívül más férfival is táncolja ezt.

– Ebben az esetben szerencse, hogy ön nem szerelmes Dianorába – mondta Laura.

– Magam is szerencsének tartom – felelte Rinaldo.

A fandangó véget ért. A grófnő pihegve roskadt le egy pamlagra, s legyezőjével magához intette Rinaldót

– Mi a véleménye a táncomról? – kérdezte.

– Csodálatosan táncol, grófnő. Irigylem azt, aki karjai közt tarthatja.

– Ebben a szerencsében ön is részesülhet. A legköze-

lebbi táncom az öné.

Amikor sor került erre a táncra, a grófnő csak egyszer lebegett körül a termen Rinaldóval, aztán az oldalajtó felé tartott, s megkérte Rinaldót, vezesse be a kis benyíló szobába.

– Cintra lovag – mondta ott –, egy önnek szóló levelet bíztak rám. A tánc csak ürügy volt arra, hogy a levelet feltűnés nélkül átadhassam. Ezen a helyen zavartalanul elolvashatja.

Átadta a levelet, s magára hagyta Rinaldót. A levelet Olympia írta, és így szólt:

„Kedves lovagom!

Remélem, jól érzed magad, hiszen kitűnő társaságba kerültél. Írásbeli kötelezvényed álapján arra kérlek, bizonyítsd be háládat oly módon, hogy vakon követed marchese Romano tanácsait. Nem fogod megbánni. Azt hiszem, ki akar tüntetni azzal is, hogy bemutat a Frontejai Öregúrnak. Hogy az ki, idejében megtudod. Ajánlom, beszélj vele a legnagyobb tisztelettel.

Tudod, egyébként mi újság? A hírhedt Rinaldini rablóbandáját teljesen felmorzsolták. Kilenc emberét, akit élve kerítettek kézre, tegnap San Lucitóban agyonlőtték. Előbb kihallgatták őket, s egytől egyig azt vallották, hogy Rinaldini maga is meghalt, mellettük esett el az ütközetben. Mindenki örül, hogy ezt a veszedelmes bandát végképp felszámolták, ami előrelátható volt, hiszen ezernégyszáz katona vonult fel ellenük, s a maroknyi bandát minden oldalról körülzárták. Azt mondják, egy bizonyos Cintiónak még így is sikerült néhány társával a gyűrűből kitörnie. Most mindenütt keresik.

Még egy érdekes hír. Egy zsoldoskapitány, akit jól ismersz, majdnem merénylet áldozata lett. Egy bizonyos Lodovico, akit szintén ismersz, hat tőrdöféssel próbálta a

mennyországba vagy a pokolba küldeni, de a kapitány életben maradt. Most súlyosan beteg állapotban az ágyat nyomja. A merénylő elmenekült.

Isten veled! Szeretettel üdvözöl

Olympia”

Rinaldo elolvasta a levelet, és éppen zsebébe gyűrte, amikor az ebédlőben kürtszó jelezte, hogy a vacsora tálalása megkezdődik. A vendégek helyet foglaltak a virágokkal díszített, pazarul terített hosszú asztal körül. Élénk társalgás közben ettek-ittak. Az egyik vendég örömét fejezte ki afölött, hogy a hírhedt haramia, Rinaldo Rinaldini befejezte földi pályafutását, helyesebbén szólva bűnös garázdálkodását. Ez a téma mindenkit érdekelt, majdnem minden vendég hozzászólt, és kifejtette véleményét. Laura sajnálatosnak tartotta, hogy a rablóvezér fegyverrel a kezében, harcolva esett el: szerinte nem érdemelte meg ezt a szép halált; ha kerékbe törik, akkor halt volna meg érdeme szerint. Rinaldo szíve elszorult, amint ezeket a szigorú szavakat hallgatta. Ha eddig vonzódott is a szép Laurához, most száműzte szívéből. Laura után Martagno grófnő fejtette ki véleményét. Laurával ellentétben kijelentette, hogy Rinaldo nagy ember volt, igazi hős és tehetséges hadvezér: ha sorsa megengedi, hogy törvényes hadsereg élére kerüljön, babért aratott volna magának és dicsőséget hazájának. Rinaldo szívét melegség öntötte el. Ha eddig tétovázott is Laura és Dianora között, most végleg a grófnőt, a szép özvegyet választotta.

A társaság csak hajnalban oszlott szét. Rinaldo nem ment haza, hanem kisétált a városból, hogy a szabad ég alatt, a virágos, harmatos völgyben élvezze a napfelkelte szépségét. Éhes nem volt, álmosságot nem érzett, elhatározta,

hogy nagyobb sétára indul. Felkapaszkodott egy dombtetőre, és onnan nézte a gyönyörű délvidéki tájat. Közelében egy forrás csobogott: kristálytiszta vize egy kis csermelyt táplált, mely csillogón iramodott a domboldalon lefelé. A távolból boldog pásztorok sípszava hallatszott.

– Istenem! – sóhajtott Rinaldo. – Bárcsak magam is egy nyáj mögött ballagnék, szülőföldem rétjein, mint valaha régen! Bárcsak folytattam volna a pásztorok egyszerű, ártatlan, igénytelen életét, s nem vetett volna a sors ide, Szicíliába! Itt sincs maradásom! El innen, el! Most már Spanyolhonba vonz a vágy!

Annyira átérezte, amit gondolt, hogy arcán kövér könnycseppek gördültek alá.

Egy remete közelgett felé az ösvényen. Megállt előtte, és így szólt:

– Boldogtalan vagy? Ki az oka? Te magad vagy pedig a világ?

– Mind a kettő! – felelte Rinaldo.

– Tanulj meg tűrni, panasz nélkül szenvedni, minden csapást elviselni – mondta a remete. – Ez férfiúhoz méltó viselkedés. A gondviselés tudja, miért tartogat számodra köves utat virágos ösvény helyett. Lehet!; hogy minden, ami veled történik, a javadat szolgálja.

– Bár úgy lenne! – sóhajtotta Rinaldo, majd megkérdezte: – Elfogadsz alamizsnát?

– Igen – felelte a remete –, hogy legyen, amit továbbadjak a szűkölködőknek. Saját számomra nagyon kevésre van szükségem.

– Akkor fogd ezt, és használd fel legjobb belátásod szerint – mondta Rinaldo, miközben egy zacskó aranyat adott át neki.

Ezzel sarkon fordult, s lesietett a domb lankáján, vissza a városba, a lakásába.

A márki közölte Rinaldóval, hogy néhány napra elutazik. Remélte, hogy távolléte alatt sem fog unatkozni.

Úgy is történt. Rinaldót elhalmozták meghívásokkal, de nem volt kedve társaságba menni és vigadni. Többnyire egyedül sétálgatott, gondolatainak arabeszkjeit szövögetve.

Egy délután megint a város környékén barangolt, és csak alkonyatkor fordult vissza. Útja egy nagy kerttel övezett villa mellett vezetett el. Édes illat szállt felé a virágágyak felől, méhek és darazsak röpködtek zümmögve a tarka asztal felett, melyet a természet terített számukra.

A kertajtó nyitva volt. Rinaldo belépett, és elindult a villa felé, hogy közelebbről is megtekintse, aztán visszafordduljon. Egy kertészlányka jött vele szemben, saruban, magasan feltűzött szoknyában. Rinaldo megszólította.

– Kié ez a villa? – kérdezte.

– Martagno grófnőé – felelte a lány.

– A grófnő itt van?

– Reggel jött haza – mondta a lány nevetve, s továbbment a kerti ösvényen.

Rinaldo habozott – nem tudta, menjen-e vagy maradjon még. Ekkor a narancsfalugasból egy női alak lebbent ki.

– Cintra lovag! – kiáltott fel örömmel. – ön az, vagy csak a szemem káprázik?

A grófnő volt, s most már nem lehetett visszakozni. Rinaldo mélyen meghajolt, és üdvözölte a szép özvegyet.

– Örülök a látogatásának! – mondta a grófnő. – A nyaralóm nagyon eldugott helyen van. Hogy talált ide?

– Véletlenül történt, mint annyi minden az életben – felelte Rinaldo.

– Ez nem túlságosan udvarias öntől. Szóval nem is akart látni, csak a véletlen vetette ide. Ha még kétszáz lépést tesz az úton, melyen idetévedt, akkor Laura kisasszonynak kedvezett volna a szerencse, mert ő a legközeleb-

bi szomszédom, az ő villája a következő ház. Vagy talán éppen oda készült, és eltévesztette a kaput? Csak udvariasságból állítja, hogy véletlenül vetődött ide?

– Annyira véletlenül, hogy félek, alkalmatlanságot okozok önnek.

– Dehogy alkalmatlan! – tiltakozott a grófnő. – Nagyon szívesen látom!

Bevezette a narancsillattól üdítő levegőjű lugasba, ahol egy kis pad állt és egy kerti asztal. Az asztalon gitár és egy nyitott könyv – Petrarca szonettjei.

– Foglaljon helyet – mondta a grófnő.

Leültek. A pad nem volt nagy. Két ember szűkösen fért el rajta, de ez a kis kényelmetlenség egyiküket sem zavarta.

– Beszélgessünk! – indítványozta a grófnő.

– Helyes – felelte Rinaldo. – De miről?

– Ezt önre bízom.

– Talán arról, milyen bűbájosan szép ez a nap – javasolta Rinaldo. De tovább nem jutott, és a társalgás sehogy sem akart megindulni. Végre a grófnő azt mondta, sétálgassanak egy kicsit.

Körüljártak a kertben, és közömbös dolgokról váltottak egy-két szót. Így jutottak el a kert végébe, ahol egy csinos pavilon állt, jóval tágasabb, mint a lugas.

– Jaj de jó, hogy itt van! – kiáltott fel a grófnő. – Olyan rossz hangulatban voltam! Talán ön felvidít egy kicsit.

– Szabad érdeklődnöm, mi bántja?

– Semmi különös, Egy kiállhatatlan ember megkérte a kezemet. Kikosaraztam ugyan, de nem tudom lerázni a nyakamról.

– Adjon neki még egy kosarat!

– Igaza van. Ne is beszéljünk róla többet.

– Egyáltalán ne beszéljünk – mondta Rinaldo. -Néha a hallgatás többet mond minden szónál.

– Próbáljuk meg – mosolygott a grófnő.

Addig hallgattak, amíg a kezük össze nem ért az asztalon.

HETEDIK FEJEZET

A BEFALAZOTT ASSZONY

Rinaldo sűrűn megfordult a grófnő villájában. Noha kezdetben Laura jobban tetszett neki, mint Dianora, az előbbit most már teljesen száműzte szívéből. Ám csapodárságában Rozáliáról is megfeledkezett, s egyre kevesebbet szomorkodott miatta. Tovább is szerette – a „maga módján” –, de már ritkán gondolt a távollevőre. A márki hazaérkezett utazásából, és sokat mesélgetett a Frontejai Öregúrról, akinek be akarta mutatni Rinaldót.

– Ki ez a signore tulajdonképpen? – kérdezte Rinaldo.

– Talán korunk legbölcsebb embere – felelte marchese Romano. – Tudós, filozófus, nagy hazafi, a mi titkos társaságunk feje.

– Én azt hittem, Della Torre herceg a vezér – jegyezte meg Rinaldo.

– Igen, ő is az, de a Frontejai öregúr még nála is főbb – hangzott a válasz.

Rinaldo nem kérdezősködött tovább. Már sejtette, hogy a titkos társaság hazafiak szervezete, mely fel akarja szabadítani Szicíliát a nápolyi király, szóval az idegen uralom alól. Megértette, hogy Della Torre herceg a mozgalom kardja, a titokzatos Frontejai öregúr pedig a mozgalom esze, irányítója, szellemi vezetője.

Ez volt az a ritka eset, amikor a Kard önként meghódolt

a Szellem előtt.

Aznap este a márki és egész társasága vacsorára volt hivatalos Martagno grófnő villájába. A kerti pavilonban terítettek, mely elég tágas volt a vendégek fogadására. Vacsora után a kertben telepedtek le, a jó előre felállított padokon és székeken, s éppen hozzá akartak látni a társasjátékhoz, amikor két szolga egy idegen urat vezetett be, aki a grófnővel kívánt beszélni. Ám amikor megpillantotta Rinaldót, kardot rántott, és dühtől vörösen rákiáltott:

– Te gazember! Te orgyilkos! Most elintézlek!

– Ez nekem szól? – kérdezte Rinaldo csodálkozva, de nyomban kardot rántott ő is.

– Még kérdezed? – kiáltotta az idegen. – Védekezz, ha tudsz!

Rinaldo csak most ismert rá a korzikai zsoldoskapitányra. De gondolkodásra nem volt idő. A pengék összecsaptak. Ebben a pillanatban a bokrok sűrűjében pisztoly dördült el, s a korzikai összeesett.

Nagy kavarodás támadt Mindenki kiabált, hadonászott, a férfiak fegyvert ragadtak, a szolgák átkutatták a bokrokat, de nem találták meg a merénylőt. A grófnőnek volt annyi lélekjelenléte, hogy karon fogta Rinaldót, a kert másik végébe vezette, betuszkolta a lugasba, aztán magára hagyta.

Rinaldo nem tudta, mit tegyen: még azt sem tudta, mit gondoljon a történtekről. Legalább egy óra hosszat várakozott a sötét lugasban. Végül ruhasuhogást hallott. A grófnő visszajött.

– Meghalt a kapitány? – kérdezte Rinaldo.

– Nem. Él, de súlyosan megsérült. Most a villában ápolják, seborvost is hívtak. Nem akarom ismerni ennek az esetnek a hátterét – amit sejtek, az is éppen elég. De téged meg akarlak menteni. Van egy kastélyom, messze innen, egy eldugott helyen a Remata-hegyekben. Ott senki sem keres téged, és biztonságban érezheted magad. Egyelőre

menekülj oda. Levelet írtam a kulcsárnak, tedd el, s add majd át neki. Azt írom benne, hogy rokonomat, Tegnano bárót fogadja szívesen, s gondoskodjék róla, mintha a saját gazdája lenne. Tehát ne felejtsd el, hogy mától kezdve Tegnano báró a neved! A ház mögött felnyergelt ló vár rád. Haladéktalanul kelj útra! Isten oltalmazzon! Majd igyekszem hírt adni magamról, s mihelyt megtehetem, személyesen is felkereslek. Milyen borzasztó ez! – tette hozzá, és szemét elöntötték a könnyek.

Forrón megcsókolta Rinaldót, majd gyorsan kibontakozott karjaiból, és a kerítés oldalkapujához vezette. A kapun kívül egy ló állt egy cölöphöz kötve. Rinaldo nyeregbe pattant és elvágtatott. Az útirányt a grófnő már pontosan közölte vele.

Szép éjszaka volt. Telihold és fényes csillagok. De amint a dombtetőre ért, ahol egy bozóton kellett átvágnia, a bokrok árnyékából egy alak vált ki. Rinaldo megállította lovát, és megkérdezte:

– Ki vagy?

– Mandochini gróf régi ismerőse – felelte az árnyalak. – Az igazi nevedet még a néma éjszakára sem merném rábízni.

– Lodovico! – kiáltott fel Rinaldo, legényét hangjáról felismerve. – Hogy kerülsz te ide?

Lodovico beszámolója így hangzott:

– Calabriában alaposan helybenhagytam a korzikait, de úgy látszik, hét élete van. Vagy talán végzete akasztófát tartogat számára, s ezért hat tőrdöféstől se gebedt meg. Amikor megtudtam, hogy felépült a nyomorult, hajóra szálltam, s mint vándor fegyverkovács – annak adtam ki magamat – Messinába vitorláztam. Itt kétszer is láttalak, de mindig olyan előkelő társaságban, hogy nem szólíthattalak meg. Képzelheted, hogy evett a fene! Pénzem is fogytán volt, s nem tudtam, mihez kezdjek. Ma a kikötőben ácso-

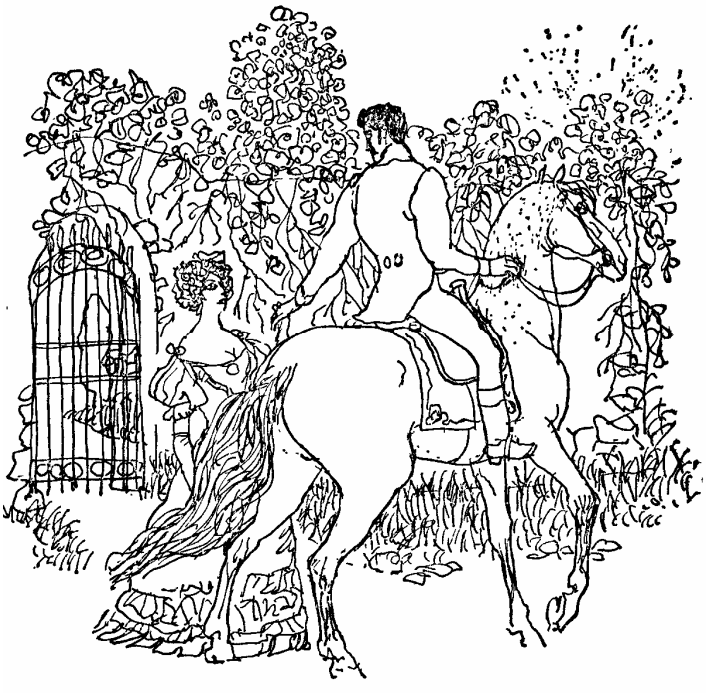

rogtam, s egyszerre csak kit pillantottam meg? Azt az átkozott kapitányt. Élsz még, kutya? – gondoltam. – No, majd gondom lesz rád! Hej, ha a saját kapitányommal beszélhetnék és tanácsot kérhetnék tőle, tettem hozzá magamban sóvárogva. Erre tűvé tettem a várost, abban a reményben, hogy megtalállak. A korzikai miatt nem volt gondom, tudtam, nem egy napra jött ide, hanem valami nagyobb gonoszságban sántikál. Hát amint lófrálok, csavargok, meglátlak messziről, és nyomodba szegődöm. Nem mertelek most se megszólítani, gondoltam, előbb körülnézek egy kicsit. De te már befordultál a kertkapun, és sietsz a villa felé, ahonnan isteni illatok szállnak felém – nem a virágokról beszélek, hanem a sültek meg a kalácsok illatáról. Ez is valami, gondoltam, míg a gyomrom korgott, és számban összefutott a nyál. No de most már nem mozdulok el innen, gondoltam, amíg a capitanóval nem beszélhetek.

Elbújtam a bokrok mögé. Alig lapultam ott egy órácskát, amikor észreveszem, hogy közeleg valaki. Dörzsölöm a szemem, nem hiszek neki, pedig ő volt – az átkozott korzikai. Leselkedek, hallgatózok, látom, hogy kardot húztok, és egymásnak estek. Erre – piff-paff – elsütöm a pisztolyomat, és a fickó ott hentereg a fűben! Eltaláltam, annyi szent, de hogy meggebedt-e végre, azt nem tudom. No de aztán uzsgyi! Rohanok ki a kertből, de nem messzire. Elbújok egy áloé mögött, és lesem a további fejleményeket. A kert elcsendesül, és egy szolga lovat vezet ki, s odaköti a kisajtó mellé. Ez bizonyára jelent valamit, gondolom, s még jobban hegyezem a fülem, meresztem a szemem. Látom, ahogy felugrasz a nyeregbe, és elvágtatsz. Uzsgyi, utánad! Nem volt gyerekjáték, de utolértelek. Most aztán tőled függ – ha akarod, melletted maradok, ha meg utadban vagyok, adsz egypár aranyat, és megyek a fenébe!

– Persze hogy mellettem maradsz, derék cimbora! – kiáltott fel Rinaldo. – A legközelebbi faluban lovat szerzek neked, s akkor együtt ügetünk oda, ahol nyugalom és pihenés vár ránk.

– *Gratias!* – köszönte meg Lodovico. – Bárcsak reggel lenne már, s harapni lehetne valamit, hisz olyan éhes vagyok, mint egy farkas! No de mégiscsak ketten vagyunk. Kettesben minden könnyebb, mint egyedül. Most próbáljon valaki az életedre törni, capitano! Átharapom a torkát!

Így locsogott Lodovico, amíg meg nem pirkadt; nem sokkal később egy faluba értek, ahol volt kocsma. Ettekittak, aztán Rinaldo egy öszvért vásárolt Lodovicónak. Rögtön nyeregbe szálltak, és egymás mellett kocogtak tovább.

A hatodik napon minden baj és kaland nélkül megérkeztek rendeltetési helyükre. A kastély mélyen a hegyek közt, a

legmagasabb csúcson épült. Mély futóárok és vastag fal vette körül, csak felvonóhídon keresztül lehetett bejutni az udvarra. A kulcsár, kissé mogorva, öreg fickó, aki valamikor udvarmester volt a grófnő apja házában, elolvasta a levelet, és kijelentette:

– A méltóságos grófnő parancsára az egész kastély a báró úr rendelkezésére áll.

Lodovico bevezette az állatokat az istállóba, Rinaldo pedig birtokába vett néhány szép, tágas, ódivatú bútorokkal berendezett szobát.

A kastélyban nem lakott más, csak a kulcsár, feleségével és kislányával, továbbá egy szolgáló, végül egy hadastyán – egy öreg, rokkant katona, aki valamikor a grófnő apjának keze alatt szolgált Spanyolországban, s kegyelemkenyéren élt itt a kastélyban. Most a lakók száma Rinaldóval és Lodovicóval gyarapodott.

Az éléskamrák nem dicsekedhettek bőséges készletekkel. Rinaldo első dolga volt ezen segíteni. Giorgiót, a hadastyánt, Lodovicót és a szolgálót beküldte a legközelebbi faluba bevásárolni. Jól felpakolt szamárral tértek haza, s a kulcsárné nagy örömére telerakták a konyhaszekrényeket meg az éléskamrák polcait. Az udvart baromfival népesítették be. A borospince kitűnő állapotban volt. A kulcsár átadta Rinaldónak a lepecsételt borítékban őrzött kulcsokat. Hamarosan megélénkült a kastély, s az eltompult, elkényelmesedett, unatkozó őslakók szemlátomást felvidultak és mozgékonnyá váltak.

Rinaldo a kastély mellett kiemelkedő régi erőd várbástyáján üldögélt, és onnan szemlélte a környéket, nagy sétákat tett, vagy a könyvtárszobában régi krónikákat olvasgatott. Sokat beszélgetett a kulcsárral s Giorgióval – az előbbi régi mondákat, az utóbbi pedig régi hadjáratok emlékeit elevenítette fel.

Egy ízben, amikor megint együtt ültek és beszélgettek,

a kulcsár megjegyezte:

– Sok érdekes dolog van ezen a környéken, de magában a kastélyban is.

– Kísértetek? – kérdezte Rinaldo mosolyogva.

– Nem tréfa – felelte a kulcsár. – A nagyteremben, melynek ajtaján azok a hatalmas lakatok lógnak, hitemre, furcsa dolgok mennek végbe.

– Ott bizony szellemek sétálgatnak – bólintott az öreg katona – vagy hazajáró lelkek.

– Inkább talán egerek és patkányok – vélte Lodovico.

– Nem, nem! – tiltakozott a kulcsár. — Nem lehet mindent mókával elütni.

– Látott talán valamit? – kérdezte Lodovico.

– Én nem, de kérdezzék meg az unokámat, Lisbertát

Lisberta már nagyobbacska leány volt, és értelmesen mondta el, amit tudott:

– Tavaly úgy volt, hogy a grófnő itt fog nyaralni, de meggondolta magát, és nem jött el. Mindenesetre nagytakarítást csaptunk. Nekem meghagyták, hogy söpörjem ki a nagytermet, ahonnan egy lépcső vezet le, nem tudom, hova, mert a lépcső alján ajtó van, s azt nem lehet kinyitni – belülről van bezárva.

– Az ám! – mondta a kulcsár. – Még magam sem jártam az ajtón túl soha.

– Csak tovább, Lisberta! – mondta Rinaldo, és a kislány így folytatta:

– Szépen kisöpörtem a nagytermet, s az ablak felé fordulva éppen egy fali gyertyatartót igyekeztem a pókhálótól megtisztítani, amikor lépteket hallottam a hátam mögött. Gondoltam, nagypapa jött be, s nem törődtem vele. De amikor a léptek közeledtek, mégiscsak hátrafordultam, s mit látok? Egy hórihorgas, ösztövér, szakállas ember állt a lépcső legfelsőbb fokán. Többet nem tudok, mert elájultam, s mire felocsúdtam, a szakállas alak eltűnt. De hogy ott

volt, arra esküt teszek, akár az oltár előtt is!

– Különös! – mondta Rinaldo.

– Hát nem? – helyeselt a rokkant katona.

– Mivel időnk van bőségesen, majd holnap kissé megvizsgáljuk a terepet – ígérte Rinaldo.

– De engem hagyjon ki a játékból – kérte a kulcsár. – Az ilyesmire nem vagyok alkalmas.

– Majd elintézzük mi ketten Lodovicóval. Ha csak Giorgio nem akar velünk jönni, ahogy öreg katonához illik.

– Nem akarok kimaradni ebből a hadjáratból sem – jelentette ki Giorgio.

– Mire való ez, báró úr? – aggodalmaskodott Lisberta. – Sose lehet tudni, hogy üt ki a dolog.

– Bízd csak rám – nevetett Rinaldo. – Értek hozzá egy keveset. Tudom, hogy kell a szellemek varázsát megtörni.

– Csak ne járjon úgy, mint Bonifác testvér a kapucinusoknál. A kísértetek után kapdosott, aztán alaposan elpáholták.

– Markos kísértetek voltak, úgy látszik – csúfolódott Lodovico.

– Nem olyan nevetséges! – mondta Lisberta. – A kapucinus barát három hónapig nyomta az ágyat! De él még, meg lehet kérdezni, így volt-e

– Egy kis verekedéstől nem félünk – vélte Lodovico. – Ahol ütlegeket osztogatnak, mi is odasózunk.

– Isten őrizz, hogy arra kerüljön sor! – rémüldözött Lisberta.

– Annyira aggódsz értem? – kérdezte Rinaldo.

– A báró úrért nem – felelte a lány. – Inkább Giorgio miatt. Féltem rozoga csontjait.

– Az én csontjaimat ne féltsd – mondta a hadastyán megbántva. – Ha Barcelona alatt nem kapok egy golyót a csípőmbe, még ma is táncolnék! Hozzá jött az a kardvágás Bellegarde-nál! A jobb vállamat érte, és máig sem gyógyult

be, ahogy kellene! Azok a felcserek a harctéren nem sokat érnek! Ha időváltozás van, úgy fáj, hogy csillagokat látok! De a kísértetek ellen mégis kivonulok. Kardom makulátlanul ragyog!

– Sokra megy a kardjával! – mondta Lisberta. – Inkább egy megszentelt gyertyát adok a kezébe. Félretettem egyet az utolsó búcsújárásból.

Rinaldo másnap reggel nekilátott a kísértet felkutatásának.

A nagyterem ajtajáról levették az óriási függőlakatokat, elhúzták a reteszeket, s benyitottak. Néhány denevér, a fénytől megriadva, nekirepült a kulcsárnak, aki rémületében összeesett. Lodovico agyoncsapta a denevéreket, s kitárta a terem ablakait. A kulcsár feltápászkodott, motyogott valamit, és kisompolygott. Lisberta meggyújtott három gyertyát, s az urakat a Szent Szűz, Szent Antal és Szent Márkus oltalmába ajánlotta, aztán maga is kisietett a teremből, de előbb még megígérte, hogy imádkozni fog mindhármukért.

A nagyterem falait régi kárpitok borították, néhány családi arckép meg néhány szarvasagancs. Bútor alig volt benne. Egyik fala közepén nyílt a titokzatos lépcső bejárata. Lementek harminchat fokot, s egy ajtó elé értek, mely a túlsó oldalról volt bereteszelve.

– Elég korhadtnak látszik – jegyezte meg Rinaldo.

Úgy is volt. Alig kellett a feszítővasat megnyomni, az ajtó darabokra tört, de mögötte a reteszek és závárok épségben maradtak. A boltíves helyiség tompa visszhangot adott. A reteszek és záróvasak közt bemásztak, és egy boltíves folyosóra jutottak, mely körülbelül embermagasságnyi volt, szélessége meg feleannyi.

Húsz lépés után újabb lépcsőfokok következtek, melyek még mélyebbre vezettek. További húsz lépés után

megint lépcsők. A folyosó egyre alacsonyabb és szűkebb lett. Végül egy kerek helyiségbe értek. Ennek a túlsó oldalán a folyosó folytatódott, de nehéz vasajtó zárta el.

– Ez a kastély föld alatti traktusa – mondta Rinaldo. – Háborús időkben búvóhelyül szolgál. Csak egyet nem értek. Miért van az, hogy az ajtókat mind belülről reteszelték el?

Éppen nekiláttak, hogy a zárt ajtót kifeszítsék vagy betörjék, amikor nyöszörgő jajgatást hallottak.

– Jaj nekem! Jaj nekem! – sóhajtotta egy gyenge, cérnavékony hang, melynek hallatára Giorgio tüstént összecsuklott, egész testében remegett, és fogai hangosan vacogtak. Rinaldo megparancsolta Lodovicónak, hogy az agg csatárt vonszolja vissza, ki a napvilágra. De Lodovico csak a nagyteremig jutott el vele, ott Giorgio már görcsökben fetrengett. Lodovico kiáltására bejött a kulcsár és a felesége. Giorgiót kivitték, ágyba fektették, Lodovico eret vágott rajta, a kulcsárné pedig izgalmában és zavarában gyomorcseppeket adott be neki. Óriási ribillió volt. Giorgio a jelek szerint már a végét járta.

A kulcsár, aki még alig tért magához a denevérek okozta ijedelméből, felváltva imádkozott és káromkodott. Lisberta és a nagyanyja rázendített egy bűnbánati zsoltárra. Lodovico egy flaskó bort kerített valahonnan, is leszopta az utolsó cseppig.

Közben Rinaldo a kerek helyiség vasajtaját döngette.

– Kinyitni! – kiáltotta. – Bárki legyen ott, nyissa ki!

– Ki meri a föld alatti lények nyugalmát zavarni? – hangzott a kísérteties válasz.

– Aki attól se riad vissza, hogy az ajtót kifeszítse! – felelte Rinaldo.

– Ide csak az léphet be, akinek Martagno gróf úr megengedi – hangzott az ajtó mögül.

– Martagno gróf már nem engedhet meg és nem tilthat

meg semmit, mert már nem él.

– Meghalt? – kérdezte a hang megdöbbenéssel. – Mikor?

– Már két éve – felelte Rinaldo.

Hosszas csend következett. Rinaldo megelégelte, s beillesztette a feszítőrudat az ajtó résébe. Hatalmas erejével belefeküdt, s a vasajtó felpattant. Ugyanabban a pillanatban egy sötét alak suhant tova a félhomályban. Rinaldo utána vetette magát, de megbotlott: a gyertya kihullott a kezéből, és elaludt.

– Jóságos istenem, segíts! Most megölnek! – sóhajtotta az iménti cérnavékony női hang.

Rinaldo hátán végigfutott a hideg. De erőt vett magán, és megkérdezte:

– Ki beszél ott? Tőlem ne félj!

– Ha nem a bakóm vagy, hanem a megmentőm, tudd meg, hogy egy szerencsétlen asszony könyörög a szánalmadért. De ha maga a kőszívű Martagno gróf lennél, akkor is megsajnálnál, ha látnád, mennyire leromlottam! Vezess ki innen, vezess ki az édes napfénybe, mely után már annyi éve sóvárgok!

– Nem tudja, hogy Martagno gróf már nem él?

– Meghalt? Hála a mindenható Úristennek! Akkor az én szenvedéseim is véget érnek!

– Úgy van. Megmentlek!

Rinaldo most léptek zaját hallotta: valaki a nevét kiáltotta. Lodovico közelgett, égő gyertyával a kezében, ami éppen kapóra jött. Világánál megkereste saját gyertyáját, és meggyújtotta rajta. Intett Lodovicónak, hogy maradjon csendben, s harsány hangon megkérdezte:

– Hol vagy, te boldogtalan?

– Itt! Itt! – felelte a hang. – Befalaztak egy szűk tömlöcbe! Itt oldalt! Egy kerek lyuk van rajta, azon adnak be vizet és kenyeret.

Rinaldo a hang irányába világított, s ekkor megpillantott egy sovány, beesett, krétafehér arcot a falba vágott nyílás mögött. Szeme csukva volt. Ez a szörnyű látvány valósággal megrázta Rinaldót, Lodovicót pedig kővé dermesztette egy pillanatra.

– Ah! – sóhajtotta a rab nő hátrahúzódva. – Szemem már egy gyertya fényét sem bírja elviselni.

Rinaldo felküldte Lodovicót egy csákányért, de lelkére kötötte, hogy arról, amit most látott, egy szó említést se tegyen senkinek. Aztán a sápadt nőhöz fordult.

– Fokozatosan próbálj hozzászokni a fényhez, mert nemsokára felviszünk a napvilágra.

– Végre! Végre! Térden állva mondok hálát az Úristennek, és áldását kérem rád!

Lodovico megjött a csákánnyal: egyúttal egy üveg bort, friss gyümölcsöt és egy kis süteményt is hozott a befalazott asszonynak.

– Ezt igazán jól tetted! – dicsérte meg Rinaldo.

Az asszony forró köszönettel vette át a sokféle jót, s miközben evett-ivott, két megszabadítója csákánnyal kibontotta a kerek lyukat, s akkora rést vágott a falon, hogy a rab kiléphetett rajta. Első dolga az volt, hogy csakugyan letérdelt Rinaldo elé, és úgy mondott neki köszönetet

Teremtő Atyám, micsoda látvány volt! Sápadt, beesett arc, csontvázzá aszott test, ruha helyett rongyokba burkolva! A két férfira támaszkodva felvánszorgott a nagyterembe, ahol eltakarta szemét kezeivel. Ez még nem volt szabad levegő, de így is alig bírta elviselni. Leroskadt a padlóra, és kínosan pihegett. Rinaldo bevitte egy kisebb szobába, és ágyba fektette. Tüstént elaludt. Rinaldo magára hagyta, de rázárta az ajtót

Lodovicót elküldte a legközelebbi községbe, hogy ott a

szerencsétlen asszonynak ruhát és fehérneműt vásároljon. Azután bevezette a kulcsárt abba a szobába, ahol az asszony feküdt.

– Ez az ön kísértete, amelytől annyira rémüldözött – mondta neki. – Ez és egy pribék, aki még mindig a pincében bujkál, de még ma elcsípem, és kitekerem a nyakát!

– Jóságos Isten, mit jelentsen ez? – hüledezett a kulcsár.

– Ne törje a fejét, majd megtudjuk idejében. Minden titok kiderül. Egyelőre ne törődjön semmivel, csak azzal, hogy ennek a dolognak híre ne menjen. A grófnő és családja becsületéről van szó, ha nem tévedek. Ezt tartsa szem előtt, uram. Mert ha megfeledkezik róla, jobban megijesztem, mint a denevérek.

– Ne emlegesse azokat az átkozott denevéreket! – méltatlankodott a kulcsár. – Szégyellem magam, hogy úgy megrémültem tőlük. Csak az vigasztal, hogy Giorgio, a kiszolgált katona sem bizonyult nagyobb hősnek, mint én.

Lodovico két óra múlva visszajött, és elhozott mindent, ami kellett. A fogoly nőnek erős tyúklevest főztek, amit mohón elfogyasztott, aztán két napon át majdnem szüntelenül aludt. Közben Rinaldo lement Lodovicóval a pincébe, hogy folytassa felfedező útját.

A pince valóságos labirintus volt. Addig csámborogtak a zegzugos folyosókon, amíg egy ajtó mögött neszezést nem hallottak. Benyitottak, s egy alak surrant ki mellettük – ugyanaz a hórihorgas, szakállas figura, akivel ebben az alvilágban egyszer már találkoztak. Rögtön üldözőbe vették, ami nem volt könnyű dolog, mert a „kísértet” jobban ismerte a pince zegzugait, mint ők. De folyton nyomában voltak, amíg egy lépcsőhöz nem ért, melyet csapóajtó választott el a pince többi részétől. Leeresztette a nehéz csapóajtót maga mögött. Rinaldóéknak percekig kellett vesződniük, amíg végre sikerült a csapóajtót felemelniük. Egy

csigalépcsőbe jutottak, mely felvezetett a toronyba. Hármasával vették a lépcsőket, úgy kapaszkodtak fel a torony oromzatára. Amikor kiléptek oda, látták, hogy a hórihorgas alak már a kastélyon kívül, a dombtetőn szalad, s a következő percben már végleg eltűnt a szemük előtt. Hogy jutott le a toronyból, s fel a dombra, egészen rejtélyesnek tűnt. Végre felfedeztek egy kötélhágcsót a torony másik oldalán, s ez mindent megmagyarázott. A fickó kifogott rajtuk, és kicsúszott a kezük közül.

Rinaldo bosszúsan tért vissza lakosztályába.

Az alagsori tömlöcből kimentett asszony néhány nap múlva annyira talpra állt, hogy Rinaldo kérdéseire felelve, a következő szavakkal adta elő szörnyűséges történetét:

– Önnek, életem megmentőjének, tartozom azzal, hogy hűségesen beszámoljak szerencsétlen sorsomról. Nevem Violanta, s apám Martagno gróf jobbágya volt. Korán árvaságra jutottam, és idős nagynéném nevelt fel. Apám Barcelona ostrománál vesztette el életét, anyám a pestis áldozata lett. Nagynéném szegény volt, de dolgos és takarékos, s engem is erre tanított. Minden garast félreraktunk, hogy megvásárolhassuk a kelengyét, nem a férjhezmenetel végett, hanem azért, hogy felvegyenek egy zárdába, ahol megkövetelik, hogy a novíciák elegendő ruhát és felszerelést hozzanak magukkal. Végre majdnem elértem célomat, és elindultam poggyászommal a zárda felé, de útközben fegyveres csatlósok megtámadtak, és ebbe a kastélyba hurcoltak. Kiderült, hogy Martagno gróf már régen szemet vetett rám, és az ő emberei raboltak el. De útközben olyan hangosan jajveszékeltem és sikoltoztam, hogy a környék parasztsága összecsődült, és a gróf megijedt. Jobbnak látta papot hívatni, aki törvényesen összeadott bennünket.

– Micsoda? – kiáltott fel Rinaldo. – Ezek szerint ön

Martagno gróf felesége volt?

– Kétségtelenül – felelte az asszony. – A plébános is tanúsíthatja. Körülbelül negyedévig éltünk együtt, aztán megunt. Elutazott, engem meg a pincetömlöcbe vetett, ahol egy hűséges lakája, aki bizonyára cinkosa volt egyéb gaztettekben is, látott el élelemmel, de olyan szűkösen, hogy előbb-utóbb elpusztuljak. Bizonyára ez volt a gróf célja velem. Hiába zokogtam, panaszkodtam, senki sem hallotta, csak az a pribék, aki a szemembe nevetett: „Mikor fordulsz már fel? – kérdezte egyszer tőlem. – Talán örökké akarsz élni?”

– Rettenetes! – csapta össze kezét Rinaldo, a rablóvezér, akit ez a kegyetlenség felháborított. – De tudja-e, mit tett a gróf úr? Messinában újra megnősült. Röviddel rá meghalt. De második felesége, aki első házasságáról nem tud semmit, még él.

Miközben így beszélgettek, az udvaron nagy lárma és mozgolódás támadt. Rinaldo az ablakhoz lépett, s látta, hogy egy hintó gördül be az udvarra. Martagno grófnő ült benne – Dianora! Rinaldo elköszönt az első feleségtől, és lesietett Dianora fogadására.

Amikor ketten magukra maradtak, Dianora elújságolta Rinaldónak, hogy marchese Romano befogadta házába a sebesült korzikai kapitányt, és gondos ápolásban részesíti, abban a reményben, hogy megint felépül.

– Miért teszi ezt? – kérdezte Rinaldo bosszúsan.

– Emberszeretetből – felelte a grófnő. – Lehet, hogy van valami politikai háttere is a dolognak, de ehhez nem értek.

– Utánam nem kérdezősködött a márki? – kérdezte Rinaldo.

– Azt hiszi, hirtelen elhagytad Szicíliát. Most Messina elnéptelenedett, már ami az előkelő társaságot illeti. Mindenki a birtokára utazott, én meg felhasználtam az alkal-

mat, s idejöttem.

Rinaldo megköszönte a grófnőnek jóságát és a menedéket, amit neki nyújtott, aztán beszámolt alvilági felfedező útjáról, és elmondta Violanta történetét is.

A grófnő borzongva hallgatta a rémtörténetet, mely őt személyesen is közelről érintette. Tüstént látni akarta Violantát, és beszélni vele, ami meg is történt. A betegszobában a grófnő újra meghallgatta ugyanazt a történetet, megcsókolta Violantát, és testvéréül fogadta. Megígérte neki, hogy gondoskodik róla, és védelmébe veszi.

A kulcsárt kíváncsiság emésztette, de vele nem közöltek semmit. A grófnő is lelkére kötötte, hogy hall-* gasson a történtekről. Violanta ezentúl úgy szerepelt a világ előtt, mint Martagno grófnő társalkodónője. Csak kevesen tudták, hogyan került a kastélyba, és ez a néhány ember mélységesen hallgatott.

Gyönyörű nyári este volt – amilyen talán csak Szicíliában olyan gyakori. Dianora és Rinaldo a kastély teraszán ült szótlanul, mindegyik a gondolataiba merülten. Végül a grófnő törte meg a csendet

– Nem halasztható a végtelenségig, barátom. Egyszer tisztáznunk kell mindent. Mondd meg: mik a terveid?

– Elutazom Szicíliából – felelte Rinaldo. – Ezt kell tennem. Nincs más választásom.

– Elutazol? Egyedül?

– Nem. Lodovico is velem jön.

– Kötelességeid szólítanak el?

– Nem.

– Talán száműztek valahonnan?

– Mindenünnen. Földönfutó vagyok.

– Hogy lehet az? Beszélj világosabban. Valójában nem Cintra lovag vagy?

– Nem.

– Mi az igazi neved?

– Engedd el a választ. Ha elmentem, megtudod, kit méltattál barátságodra és szerelmedre.

– Megrémítesz. Marchese Romano vezetett be a társaságba. Mint régi jó ismerősét.

– Ne higgy neki, és a társaságnak sem. Valami céljuk van velem. Most még kitértem előle, de jövőben – ki tudja?

– Rejtélyes ember! Miért nem beszélsz világosabban?

– Nem tehetem.

– Hogyan? Szerelmem és mindaz, amit érted tettem, nem számít? Titkaid vannak előttem? Nyugodtan felfedheted. Ha menekülnöd kell, veled megyek a világ bármely zugába!

– Maradj! Maradj! Nem kísérhetsz el!

– Felajánlom a kezemet. Amelyért annyi férfi verseng!

– Ó, mi két boldogtalan! Felejts el! Add a kezed valakinek, aki méltóbb rá.

– Mit beszélsz? Ki vagy? Tudni akarom.

– Hát jó. Megmondom. Én Rinaldo Rinaldini vagyok.

– Jézusom, segíts! – rebegte a grófnő, és ájultan roskadt hátra a székben.

Rinaldo a karján vitte fel a szobájába. A grófnő magához tért, de mindjárt elaludt. Rinaldo lábujjhegyen elhagyta a szobát.

Két óra múlva Lisberta ötpecsétes levelet hozott neki. Rinaldo felbontotta és elolvasta:

„Boldogtalan! Szerencsétlenné tettél mindörökre. Nem akarlak többé látni. Engedj át sorsomnak, te meg menj a végzeted elébe.”

Rinaldo felnyergeltetett, és Lodovicóval együtt elhagyta a kastélyt.

Útközben nagyon keveset beszéltek. Rinaldo némaságba burkolózott, s Lodovico nem akarta faggatni. Már két napja lovagoltak így szótlanul.

A harmadik reggelen rosszkedvűen hagyták el a nyomorúságos falusi kocsmát, ahol éjszakára szállást kaptak. Korán indultak el, hogy lehetőleg még napvilágnál keljenek át a sűrű erdőkkel borított hegység hágóján, melyről az a hír járta, hogy csöppet sem biztonságos. Rinaldo most a saját bőrén tapasztalta, mit érezhetnek a haramiák támadásának kitett utasok – olyanok, kiket ő maga és bandája fosztott ki valamikor.

Olyan gyorsan vágtattak, hogy még dél se volt, amikor elérték az erdőt: itt is igyekeztek gyorsan előrejutni, s még délután átkeltek a hágón. Néhány száz lépésnyire a hegynyeregtől tompa kiáltozást hallottak, melybe fegyverek dörrenése is beleszólt.

– Hallod, Lodovico? – mondta Rinaldo. – Ott valami disznóság van. Siessünk oda. Fogjuk le néhány fickó kezét… aki talán semmivel sem rosszabb, mint mi voltunk – tette hozzá kedvetlenül.

– Rajta! – felelte Lodovico. – Nem ijedek meg a saját fajtámtól sem, ha éppen arról van szó.

Kiresztették a gyeplőt, s nemsokára megpillantottak egy hintót, melyet hat vagy nyolc toprongyos betyár tartóztatott fel: éppen azzal foglalatoskodtak, hogy az öszvéreket kifogják a hintóból.

– Abbahagyni! – ordított rájuk Rinaldini messziről, s előhúzta pisztolyát.

Az egyik betyár nyomban rálőtt, de nem találta el. Lodovico felegyenesedett a kengyelben, rövid karabélyát vállához emelte és tüzelt. A gazfickók egyike összerogyott. A másikat Rinaldo pisztolya terítette le, s amikor kardot

rántva rontott közéjük, a többi betyár futásnak eredt, s eltűnt a fák mögött.

– Ezek nem a mieink – vélte Lodovico.

Talpra segítette a kocsist, aki egy halott komornyik mellett sebesülten hevert a porban. Ezalatt Rinaldo a hintó mellé ugratott, s legnagyobb meglepetésére Denongo bárót és szép, sudár lányát, Laurát fedezte fel a kocsi párnáin.

– Lovag úr! – kiáltott fel Laura, amint ráismert.

– Uram – hebegett a báró –, örök hálára kötelezett Bátor közbelépése nélkül kifosztottak volna, s ha nem is ölnek meg, nem ússzuk meg súlyos bántalmazások nélkül. Köszönöm!

– Hagyja, uram. Nem illet meg köszönet azért, ami csupán emberi kötelességem volt – felelte Rinaldo. – Ön az én helyemben ugyanezt tette volna. Most, ha megengedi, szolgámmal együtt elkísérem, tekintve, hogy az ön emberei vagy elestek, vagy megsebesültek.

– Éppen erre akartam megkérni, lovag úr! – mondta a báró. – Még hat órai út áll előttem, míg kastélyomba érek, s rá vagyok szorulva az ön segítségére.

Lodovico bekötözte a kocsis sebét, s a rémült fickót odaszíjazta a bakhoz, öszvérét a hintóhoz kötötte, felült a kocsis mellé, és elindultak. Rinaldo a hintó mellett lovagolt

A kocsis igyekezett, s öt óra alatt megérkeztek a báró kastélyába.

– Most pedig – mondta a báró – a legkevesebb, amit elvárhat tőlem, hogy megvendégeljem. Legyen szerencsém ebédre.

Rinaldo tétovázott, de amikor Laura is megismételte a meghívást, leugrott a nyeregből.

– Nem maradhatok soká – mondta.

Lodovico gúnyos arcot vágott, s később, amikor magá-

ra maradt Rinaldóval, megjegyezte:

– Nincs sok pénzem, de az utolsó garasig feltenném a fogadásra, hogy legalább egy hétig itt maradunk.

– Honnan veszed ezt?

– Onnan, hogy ismerlek. Ahol szép lány van, ott téged hat ökörrel sem lehet kihúzni a házból. Nem mintha kifogásom volna ellene. A te helyedben én is azt tenném.

– Ebben az esetben melléfogtál, Lodovico. Vidd fel a holmit a szobába, amelyet adnak neked.

– Meglesz. Te csak udvarolj nyugodtan, ne törődj semmivel.

A báró már idősebb ember volt, és sokféle betegség gyötörte, de nem tudta megfosztani életkedvétől. Szerette a társaságot, bőkezűen költekezett, egyetlen leányát pedig bálványozásig szerette. Semmit sem utált jobban, mint a hálátlanságot. Lodovico megjutalmazása nem okozott neki fejtörést: egyszerűen egy arannyal tömött erszényt nyomott a kezébe. De hogyan mutassa ki háláját Cintra lovag iránt? Egyelőre nem tehetett mást, mint azt, hogy szinte erőszakkal marasztalta. Rinaldo nehezen állt kötélnek, még akkor is, amikor Laura beszélte rá a hosszabb vendégeskedésre.

– Sajnálattal látom, hogy unatkozik nálunk – mondta a lány. – Ügy látszik, máshol járnak a gondolatai.

– Ugyan hol? – kérdezte Rinaldo.

– Bizonyára egy erősebb mágnes vonzza,

– A hasonlat szép, csak nem illik szerencsétlen sorsomra – mondta Rinaldo komoran.

Ekkor a báró lépett be a szobába, levéllel a kezében.

– Hallgassatok ide! Érdekes hírt kaptam Messinából. Azt írják, a hírhedt Rinaldini nem halt meg, hanem szigetünkön tartózkodik. Könnyen lehet, hogy az útonállók, akiktől kedves vendégünk szabadított meg minket,

Rinaldini bandájához tartoztak. Elég kellemetlen. A férficselédséget mindenesetre fel fogom fegyverezni. Ezek a banditák mindenre képesek. Kastélyokat és várakat támadnak meg.

– No, azt már nem hiszem – vélte. Rinaldo. – Egyáltalán kételkedem a hír valódiságában. Csak mendemonda lesz az egész,

– Majd kiderül hamarosan – mondta a báró. – Hiszen ahol ez az ember megjelenik, baj és bánat jár a nyomában.

– Úgy van – bólintott Rinaldo. – Baj és bánat kíséri lépten-nyomon.

– Messinában komoly intézkedéseket tettek ellene. Az alkirály kijelentette, hogy mozgósítja a milíciát, és díjat tűz ki a zsivány király fejére. Lovag úr! Ilyen időkben nem hagyhat minket magunkra. Magam öreg vagyok, s összesen tizenkét emberem van a kastélyban – mi az egy ilyen vakmerő fickó elrettentésére? De ön és Lodovico bátorságban felveszik vele a versenyt.

Belépett a főkomornyik, aki bevásárlóúton járt a közeli városkában, s jelentette, hogy a környéken több utast kiraboltak.

– Lám, lám – mondta a báró. – A vihar portánkhoz közeleg.

A főkomornyik távozása után Laura is könyörgőre fogta a dolgot.

– Egy lovag legfőbb kötelessége védtelen hölgyek segítségére lenni – mondta. – Nem hagyhat engem itt védtelenül.

– Azok a régi lovagok sem voltak teljesen önzetlenek – tréfálkozott Rinaldo.

– Arra céloz, hogy jutalmat vártak? Apám alig várja, hogy valamely kívánságát teljesítse.

– Én örülök, ha a saját tartozásomat ki tudom egyenlíteni – mosolygott az apja. – A tiédet egyenlítsd ki magad.

Laura mosolygott, és más tárgyra terelte a beszélgetést. Rinaldo nemsokára elköszönt tőlük, és hosszabb sétára indult. Egy jó óra múlva szép kis folyó partjához ért, melyet illatos áloébokrok szegélyeztek. Rinaldo leheveredett a fűbe, és a táj szépségében gyönyörködött. Addig nézte a csillogó vizet, a távoli hegyeket s a völgyet a lába alatt, amíg el nem álmosodott. Elnyújtózkodott, és a balzsamos illatoktól kábultan mély álomba merült.

Amikor felébredt, egy különös ruhába öltözött embert pillantott meg, alig néhány lépésnyire tőle. Egy mandulafenyő alatt ült, nyitott könyvvel a kezében, s olvasott. Kicsattanóan piros arca mintha megcáfolta volna hófehér haját és ősz szakállát. Bő redőkben alá-omló, sarkáig érő, égszínkék köntöst viselt, melyét tűzpiros öv tartott össze, lábán szíjjal megerősített szandál volt. Az érdekes aggastyán nem vette észre, hogy Rinaldo felébredt: könyve fölé hajolva nyugodtan olvasgatott. Rinaldo sokáig nézte, aztán felállt, odalépett hozzá, és magas korát megillető tisztelettel üdvözölte. Az öregember felpillantott könyvéből, viszonozta a köszöntést, és így szólt:

– Könnyelmű vagy, fiam. Ezen a vidéken sok a mérges kígyó. Itt nem lehet a szabadban aludni.

Egy bokorra mutatott. Rinaldo odanézett, és alig egy lépésnyire attól a helytől, ahol álomba merült, egy döglött kígyót vett észre. Amikor elaludt, a kígyó még nem volt ott.

– Álmodban akart megmarni – folytatta az öreg. – Véletlenül éppen akkor haladtam el melletted, és egy kővel szétzúztam a vipera fejét.

– Köszönöm jóságodat, atyám. Mondd, ki vagy?

– Az, ami te is lehetsz: a természet tanítványa és bölcselő.

– Azt gondolod, a bölcsességet minden ember megszerezheti?

– Igen, ha komolyan törekszik az elérésére.

– Titokzatos dolog! – vélte Rinaldo.

– Csak látszólag az – felelte az öreg. – A bölcsesség temploma a természet, melynek nincsenek titkai, csupán törvényei. Ezek csak addig titkok, amíg meg nem ismertük őket. Valójában a természet nyitott könyv, melyet bárki elolvashat. Persze jó szem kell hozzá, figyelem, elmélyedés, s mindenekelőtt szeretet, a természet szeretete. Az igazság megismeréséhez is ez kell, az igazság szenvedélyes szeretete. A legtöbb ember elérheti ezt is, azt is. Persze vannak, akik nem érhetik el, akár a botfülű a zene igazi megértését, de még a botfülű is közelebb kerülhet a zenéhez, ha igazán akarja.

Az öreg felállt, könyvét bedugta az övébe, és indulni készült.

– Hová mégy? – kérdezte Rinaldo.

– Ahonnan jöttem – felelte az öreg. – A Fronteja-patak völgyébe. Ott lakom.

– Hogy hívnak? – kérdezte Rinaldo hirtelen sejtelemmel.

– A név nem fontos – mondta a különös idegen. – A környék parasztjai a Fronteja Öregének neveznek.

Búcsút intett, és elindult abba az irányba, ahol a Fronteja-patak a folyóba torkollt. Rinaldo álmélkodva nézett utána. Most már tudta, ki az. Fronteja Nagy Örege – az a köztiszteletben álló aggastyán, akinek Romano márki be akarta mutatni. Most a véletlen hozta össze vele. Vagy nem a véletlen? Az öreg talán megtudta, hogy itt van, és látni akarta?

Rinaldo töprengve, elgondolkodva tért vissza a báró kastélyába.

Laura behívta szobájába, és meglepő dolgot közölt vele.

– Lovag úr – kezdte –, nagy bajban vagyok, és az

egyetlen reményem, hogy ön a segítségemre lesz. Ezért kerestem az alkalmat, hogy négyszemközt beszélhessek önnel.

– Miről van szó? – kérdezte Rinaldo.

– Szerelmes vagyok – vallotta be a lány.

– És ki az a boldog halandó, akit kitüntetett szerelmével?

– Egy fiatalember, aki egyszerű származása miatt nem nyerheti el apám tetszését. Apámnak, úgy veszem észre, más tervei vannak velem. Szerencsére ön az, akit gondolatban számomra kiszemelt, s ön, hála istennek, mást szeret, nem engem.

– Honnan tudja ezt olyan biztosan?

– Nyitott szemmel járok a világban, s Messinában volt alkalmam egyet-mást megfigyelni. Igazam van, Cintra lovag?

– Egyelőre ne beszéljünk rólam, inkább arról a fiatalemberről, akit említett. Nem mondana róla valami közelebbit?

– Szíve nemes, de származása nem az.

– Ha szíve nemes, és kiérdemelte egy olyan hölgy szerelmét, mint ön, akkor én kétszeres lovagnak tekintem – jelentette ki Rinaldo teljes meggyőződéssel.

– Köszönöm! – felelte a bárókisasszony. – Pontosan így gondolom én is. De rettegek az édesapámtól.

– Csak nem egy kecskepásztorba szeretett bele? – mosolygott Rinaldo. – Mert az se lenne olyan nagy szerencsétlenség!

– Nem, nem – mondta a lány. – Nem titkolózom tovább. Akit szeretek, apám titkára.

– Ismerem – bólintott Rinaldo. – Már többször láttam, beszéltem is vele. Nagyon rokonszenves ifjú.

– Tetszik önnek? Ó, be örülök! Akkor talán…

– Igen, igen, számíthat rám. Majd igyekszem édesapját

jobb belátásra bírni – fejezte be a beszélgetést Rinaldo.

Kezet csókolt Laurának, és visszavonult saját szobájá-ba.

NYOLCADIK FEJEZET

BEKERÍTVE

Éjféltájban Rinaldo nagy lármára ébredt A kutyák veszettül ugattak, az udvarról kiabálás hallatszott, kardok csörömpöltek, s végül puskalövések is dördültek.

Kiugrott ágyából, magára kapta köpönyegét, gyorsan felövezte kardját, két pisztolyt is dugott az övébe, s a nagyterembe rohant. Ott találta a bárót, s mellette a sápadt, reszkető Laurát meg a szobalányokat, gyertyákkal a kezükben. Az udvarról valóságos csatazaj hallatszott, s a lövések egyre sűrűbben ismétlődtek.

– Mi történt? – kérdezte Rinaldo.

– Rablók rohanták meg a kastélyt – felelte egy sebesült szolga. – Túlerőben vannak. Több társam holtan fekszik odalenn.

Ebben a pillanatban Lodovico ugrott be kivont karddal a terembe.

– Legalább ezt az ajtót védjük meg! – kiáltotta. Rinaldo elfoglalta őrhelyét az ajtó előtt. A banditák már örömujjongva tolongtak fel a széles márványlépcsőn.

– Állj! – kiáltotta Rinaldo mennydörgő hangon. – Mondjátok meg, kik vagytok, és mit akartok?

– Ki parancsolgat nekünk? – kérdezte egy csúfondáros hang.

– Én! – felelte Rinaldo. – Jaj nektek, ha megnevezem magam!

– No nézd csak! – gúnyolódott egy másik. – Majd egy

névtől megijedünk!

– Az enyémtől igen! – kiáltotta Rinaldo.

– Eh, mit kell annyit locsogni! Tovább!

– Állj, ha mondom! Szót fogadni Rinaldini kapitánynak!

– Ki meri magát annak nevezni? Én Rinaldini alatt szolgáltam, és ismerem a capitanót!

– Hát ha ismered, gyere közelebb! De társaid maradjanak ott, ahol vannak.

Rinaldo kitépte az égő gyertyát az egyik szolgáló kezéből, és kitárta az ajtót. Intésére Lodovico is gyertyát ragadott és sorra meggyújtotta a fali csillárokat. A terem csakhamar fényárban úszott. Rinaldo csípőre tett kezekkel állt az ajtóban. A báró és Laura izgatottan leste a fejleményeket.

Az egyik bandita, aki azzal dicsekedett, hogy Rinaldini csapatában szolgált, tétovázva közeledett. Amint közelről szemügyre vette Rinaldinit, megállt, és kardját lába elé tette.

– Üdv, nagy kapitány! – mondta. – Íme, térdet hajtok előtted. Csakugyan te vagy az: Rinaldini!

A lépcsőn örömujjongás tört ki.

– Viva Rinaldini! – kiáltották lelkesen.

– Az üdvözlést csak akkor fogadom el, ha látom, hogy engedelmeskedtek nekem – jelentette ki harsány hangon Rinaldo.

– Parancsolj, capitano! – kiáltották. – Minden parancsodat teljesítjük!

– Igen? Akkor hát azt parancsolom, hogy azonnal hagyjátok el ezt a kastélyt!

Ezt a követelést megdöbbent csend fogadta. Majd morgolódás hallatszott, s végül előlépett valaki, és így szólt:

– Nincs pénzünk, és eleségünk elfogyott. Ezért szántuk rá magunkat erre a merész vállalkozásra. Te tudod, híres

kapitány, mi mindenre indítja az embert a szükség. De hogy megmutassuk, milyen sokra tartunk téged, elhagyjuk a kastélyt, ha megígéred nekünk, hogy velünk jössz, és nálunk maradsz. Ha elutasítod a kérésünket, mi sem teljesítjük a tiédet. Hogy erőszakkal nem kergethet el senki, te is belátod, akármilyen híres hős vagy is. Nyolcvanan vagyunk itt a kastélyban, és még harmincan odakünn.

– Te vagy a vezérük?

– Én.

– Mi a neved?

– Luigino.

– Helyes. Akkor lépj elő, és készülj fel a párviadalra. Abban a megtiszteltetésben lesz részed, hogy megvívhatsz Rinaldinivel. Ha legyőztél, tehetsz a kastéllyal és lakóival, amit csak akarsz, bár akkor is emberségre intelek. Ám ha alulmaradsz a küzdelemben, tüstént elvonulsz innen embereiddel együtt. Ezek a feltételeim.

Luigino rámeresztette szemét, és így szólt:

– Nem vívok meg veled.

– Akkor embereid füle hallatára gyáva himpellérnek nevezlek,

– Istenemre, capitano, nem vagyok az! Ezt még tőled sem tűröm el! – kiáltott fel Luigino, és kardot rántott.

Ebben a pillanatban Laura előrerohant, és kettőjük közé vetette magát.

– Nem engedem! – sikoltotta. – Nem elég, hogy neked köszönhetjük az életünket, még a véredet is ontanád értünk? Megadjuk ezeknek az embereknek, amit követelnek – amire csak szükségük van!

– Menj, Luigino – mondta Rinaldo. – Elmondhatod mindenkinek, hogy ezt a dicső párviadalt csak egy lány akadályozta meg. Elismerem, hogy bátor ember vagy.

Luigino visszadugta kardját hüvelyébe, és így szólt:

– Mi pedig minden feltétel nélkül elvonulunk.

– Azt meg én nem engedem! – kiáltotta a báró, és egy vaskazettát hozott elő. – Annyi aranyat adok nektek, hogy hosszú időre elláthatjátok magatokat mindennel, ami kell.

Rinaldo egy gyűrűt húzott le az ujjáról, és Luigino felé nyújtotta.

– Én pedig megtoldom ezzel – mondta. – Viseld találkozásunk emlékéül.

Luigino átvette a gyűrűt, és szinte áhítattal suttogta:

– Soha nem válok meg tőle! De ígérd meg, hogy hamarosan meglátogatsz minket.

– Egy órán belül követlek.

Erre megint kitört a lelkes rivalgás:

– Hurrá! Viva Rinaldini!

– Azt az embert, aki rám ismert – aki együtt harcolt velem az Appenninekben –, hagyd nálam! Ő majd elvezet hozzátok.

– Hallottad, Nero? – kiáltotta Luigino. – Itt maradsz a capitano mellett, és elhozod a táborunkba. – Megszorította Rinaldo kezét, és még ennyit mondott: – Ezt a percet a gyűrű nélkül sem felejteném el soha!

Sarkon fordult, széles mozdulattal intett embereinek, s villámgyorsan rohantak le a lépcsőn, majd ki a kastélyból.

Rinaldo most házigazdájához fordult.

– Hatszemközt szeretnék beszélni önnel, báró úr, és a kedves leányával – mondta határozottan.

A báró karon fogta, és átvezette dolgozószobájába. Laura is követte őket. Amikor becsukódott mögöttük az ajtó, Rinaldo a következő kijelentést tette:

– Önök most akaratom és akaratuk ellenére megtudták titkomat, de mások is meghallották. Ez arra kényszerít, hogy haladéktalanul elhagyjam a kastélyt. A törvény és a körülmények nem engedik, hogy vendégszeretetüket tovább is igénybe vegyem. Minden jót kívánok mindkettőjüknek!

– A nagylelkűség netovábbja volt, hogy kilétét felfedte – felelte a báró. – Különben elvesztünk volna, így azonban önnek kell menekülnie. Fájó szívvel válok meg öntől. Kétszer mentette meg az életünket, és kétszeres adósnak érzem magam. Mivel fizethetek?

– Azzal, hogy teljesíti kérésemet.

– A legnagyobb örömmel. Halljuk, mi a kívánsága!

– Engedje meg, hogy leánya azé a férfié legyen, akit szeret.

– Hogyan? – kérdezte a báró rémülten.

– Visszavonja a szavát? – kérdezte Rinaldo.

– Nem, nem! Legyen hát! A leányom keze az öné! – felelte a báró reszkető hangon, teljesen félreértve Rinaldo kérését

– Nem rólam van szó – nyugtatta meg Rinaldo. – Kedves leánya szíve másé. S ön, ígéretéhez híven bele fog egyezni a házasságba.

– Igen, igen! Adós fizess! – felelte a báró. – S ki az illető?

– Ezt majd Laura közli önnel – mosolygott Rinaldo. –

Hiszem, hogy boldog lesz, s ez nekem elég.

Laura megcsókolta Rinaldót, aztán apja lába elé borult. Rinaldo elhagyta a szobát. A folyosón találkozott a titkárral, s lelkére kötötte, hogy siessen a báró dolgozószobájába. Aztán nyergeltetett, s Lodovicóval meg Neróval együtt kivágtatott a kastély kapuján.

Megpirkadt, majd teljes pompájában felkelt a nap. A kastély már régen messze elmaradt a három lovas mögött. Ideje volt megpihenni. Rinaldo leugrott a nyeregből, és lehevert egy fa alá. Lodovico és Nero tisztes távolságban, egy másik fa alá hevert le. Rinaldo nagyot sóhajtott, és – mint mindig, ha szíve csordultig tele volt – hangosan beszélgetett önmagával:

– Eszem és szívem hiába van a helyén, minden lépésemet átok kíséri! Múltam száz polipkarral csimpaszkodik belém, és nem ereszt el! Hiába minden elhatározás – nem tudok új életet kezdeni! A hajós a leghosszabb vihar után is révbe ér, és kipihenheti viszontagságait, csak tőlem tagadta meg a nyugalmat a sors!

Hosszas hallgatás után Neróhoz fordult és megkérdezte:

– Mondd csak, Nero, hogy kerültél te Szicíliába?

Nero közelebb jött, és így felelt:

– Amikor te engem Rómába küldtél, capitano, ott én meg Niccolo találkoztunk Cintióval, aki továbbküldött minket Calabriába. Jól ment minden, amíg össze nem vesztem egyik bajtársammal, és kettéhasítottam a fejét, Mivel tudtam, hogy ezt az embert Cintio nagyon szerette, nem mertem többé Cintio szeme elé kerülni. Így hát átlógtam Szicíliába, ahol egypár napig éheztem, aztán régi mesterségemet folytatva, beálltam Luigino bandájába.

– Mióta vagy nála?

– Hat hónapja.
– Jól megy a sorod?
– Eléggé. Persze nem olyan jól, mint a te kezed alatt.
– Hol van Luigino tábora?
– A ceronei hegyek közt.
– Jól van, odamegyünk.

Újra nyeregbe szálltak, és továbbporoszkáltak. Délben egy kis falusi kocsmában ebédeltek, s mire alkonyodott, eljutottak a ceronei hegyekbe.

Fél óra múlva kürtszóra figyeltek fel, melyet több hasonló jelzés követett. Luigino előőrsei figyelmeztették így a főcsapatot idegenek érkezéséről.

Nemsokára egy völgybe értek. Nero örömmel üdvözölte szicíliai bajtársait. A három lovast vagy húsz bandita vette körül: nagy zsivaj és örömrivalgás közepette vezették őket Luiginóhoz. Sapkájukat a magasba hajítva kiáltozták:

– Viva il valoroso Rinaldini! Viva il valorosissimo capitano del monde![*]

Luigino elősietett sátrából, és lesegítette Rinaldót a nyeregből. A banda boldog volt, hogy a nagy Rinaldinit láthatja. Luigino szívét büszkeség feszítette arra a gondolatra, hogy korának leghíresebb rablóvezérét vendégül láthatja.

Másnap érdekes ajánlattal lépett Rinaldo elé. Ez az ajánlat egész éjszakai töprengésének eredménye volt, és aljban állt, hogy Rinaldo vegye át a parancsnokságot csapata fölött, míg ő maga beéri az alvezéri ranggal.

– Kedves barátom! – felelte Rinaldo. – Szívből köszönöm a megtiszteltetést, s nem dicsérhetlek meg eléggé önzetlenségedért. De sajnos, más terveim vannak. Fontos ügyek külföldre szólítanak, és hamarosan búcsút kell mondanom Szicíliának.

---

[*] Éljen a bátor Rinaldini! Éljen a világ legbátrabb kapitánya!

Luigino rábeszélése hiábavalónak bizonyult. Rinaldo még aznap továbblovagolt. Lodovicót és Nerót magával vitte.

Estefelé egy fogadóhoz érkeztek, mely egy városkától néhány száz lépésnyire, az országút mentén állt. A fogadós kijött elébük, és sajnálkozva adta értésükre, hogy telt háza van, s nem tud az uraknak tisztességes szállással szolgálni, öt perce sincs, hogy hintón egy úr érkezett egy dámával, nekik engedte át az utolsó üres kamrácskát.

Rinaldónak nem volt kedve továbblovagolni, s azt felelte, hogy beéri bármiféle éjszakai szállással, akár egy fészerben is. Tüstént belovagolt az udvarra, s leugrott a nyeregből.

Ott állt a hintó, melyről a kocsmáros beszélt: éppen kifogták a lovakat, s az utas most csomagjai kirakásával foglalatoskodott. A hozzá tartozó dáma pedig – képzeljük csak el Rinaldo álmélkodását – nem volt más, mint Olympia!

Rinaldo még fel sem ocsúdott csodálkozásából, amikor az utas a hintó mellett felegyenesedett, és abban a pillanatban előrántotta pisztolyát. A korzikai zsoldoskapitány volt.

– Itt vagy, te bandita! – ordított Rinaldóra. – Hat mégiscsak utolértelek!

Ezzel elsütötte pisztolyát. A golyó Rinaldo bal vállát horzsolta. Olympia felsikoltott a hintóban, és kezével eltakarta arcát. Lodovico azonban nem vesztette el a fejét. Látva a történteket, vállához emelte karabélyát, és tüzelt. Bezzeg az ő golyója talált – a korzikai jobb karját zúzta szét. A zsoldoskapitány leroskadt **a** földre, de teli tüdőből ordítozta:

– Zárjátok be a kaput! A király nevében fogjátok el ezeket a jómadarakat! Rinaldini is köztük van!

Nagy lárma keletkezett. A kocsmáros és emberei, a

zsoldoskapitány szolgája, néhány öszvérhajcsár, teherhordók és fuvarosok, ezenkívül az udvaron ácsorgó dragonyosok, akik járőrszolgálat közben tértek be egy korty italra, ostorokkal, furkósbotokkal, ásóval és kapával, vasvillával és karddal támadtak Rinaldóra és két társára.

Rinaldo pisztolyai után kapott, de hátulról nyakába csimpaszkodtak, lerántották a földre, megkötözték, és száját felpeckelték. Hatan gyűrték le – egyetlen lövést sem tudott leadni.

Lodovico fejbe verte a zsoldoskapitány legényét, egy másik szolgának lehasította fél karját, de a túlerő rajta is diadalmaskodott, s megkötözve fektették gazdája mellé. Arca eltorzult, s fogát csikorgatta tehetetlen dühében.

Rinaldónak sikerült kivetnie a pecket szájából. Lodovicóra nézett, és így szólt:

– Mit dühösködsz? Minden embernek megvan **a** maga végezte. Most a mi óránk ütött. Bele kell törődni.

– Nem a halál izgat, capitano – felelte Lodovico. – Az bosszant, hogy efféle szolgák és kocsisok győztek le. Persze a maguk módján, nem karddal, férfi férfi ellen!

Közben bekötözték a korzikai karját. Parancsoló hangon utasította a kocsmárost meg a dragonyosokat, hogy úgy vigyázzanak a megkötözött foglyokra, mint a szemük világára. A kormány, tette hozzá, díjat tűzött ki a fejükre, s nagy pénzt fizetnek majd értük. Gondosan kell őrizni őket egész éjjel, hogy reggel diadalmenetben vihessék a vizsgálóbíróhoz.

A zsoldoskapitány lepihent kamrájában. A söntésben összedugták a fejüket mindazok, akiknek – a korzikain kívül – részük volt a banditák elfogásában.

– Jó üzlet lesz – mondta a kocsmáros kezét dörzsölgetve.

– Nem olyan biztos – vélte az egyik öszvérhajcsár, sapkáját jobb füléről a bal fülére tolva. – Azt hiszed, Rinaldini

bandája nem fizeti ezt vissza neked? Búcsút mondhatsz a fogadódnak. Kő kövön nem marad itt.

A fogadós a fejét vakarta.

– Mit beszélsz? Bandája is van?

– De még milyen! Csupa elszánt fickó, aki az ördögtől se fél. Ha több eszed van, kitárod a kaput, és segítesz Rinaldininek megszökni, ahelyett, hogy megkötöznéd. Háromszor annyi jutalmat kaptál volna tőle, mint a kormánytól.

A kocsmáros éppen felelni akart valamit, amikor az idegen dáma kihívta. A kocsmáros odasietett hozzá, Olympia pedig félrevonta az udvaron.

– Mit szólna, fogadós úr – kérdezte –, ha valaki száz aranyat ígérne önnek, hogy szemet hunyjon, ha Rinaldini szökni próbál?

– Megtenném, szép signora, ha nem lennének itt ezek az átkozott dragonyosok! – felelte a kocsmáros. – Tudom, hogy a díjból nekem kevés jut, annyian vagyunk hozzá. De megszöktetni nem merem. Kizárt dolog!

– Jól van, csak ezt akartam tudni – mosolygott Olympia. – Ki akartam próbálni a megbízhatóságát. Így hát nyugodtan alhatunk, én meg a bátyám, a kapitány úr.

Ezzel elindult a kamrácska felé, ahol a korzikai már mélyen aludt.

– Milyen bájos hölgy! – dünnyögte a fogadós, s visszatért a söntésbe.

Rinaldo már arra gondolt, hogyan tudná megkötözött kezével előkotorni zsebéből a mérget, melyet a legrosszabb esetre felkészülve mindig magánál hordott. Lodovico segítségét kérte, de az – most ez egyszer – nem volt hajlandó segíteni.

– Arra még ráérünk – mondta. – Különben is mindegy,

hogyan hal meg az ember, ha már meg kell halni.

– Méreg vagy bitófa ugyancsak nem mindegy – vitatta Rinaldo. Suttogva beszéltek, olaszul, s mégis olyan tolvajnyelven, melyet rajtuk kívül más nem tudott volna megérteni.

– Tudod, mi dühösít? – kérdezte Lodovico.

– Mondtad már: hogy ilyen hitvány kutyafiak gyűrtek le.

– Az az egyik. A másik az, hogy a kapitánynak a karját találtam el, s nem a fejét. A harmadik pedig, hogy Nero olyan gyáván megfutamodott, és cserbenhagyott minket.

– Igaz is! Hol van Nero? – csodálkozott Rinaldo, aki csak most eszmélt rá, hogy Nero nincs mellettük.

– Hol van? Elszelelt, a fene a pofáját! – szitkozódott Lodovico.

Így sugdolóztak éjfélig, amikor végre elnyomta őket az álom a földre szórt szalmán, az üres pajtában, ahova az udvarról becipelték őket éjszakára.

Lábdobogásra riadtak fel. Kinyitották szemüket, s villanó kardokat láttak: virrasztó őreik sebesülten, hörögve nyúltak el a földön.

– Mi ez? Mi van itt? – kérdezte Rinaldo.

– Maradj csendben, capitano! Segítség érkezett. Kiszabadítunk.

Rinaldo megismerte a suttogó hangot.

– Te vagy az, Nero?

– Én hát. De most ügyesen! A házat a mi embereink vették körül. Én meg egy cimborám belopakodtunk ide. Nem volt könnyű kitalálni, hogy ebben a pajtában vagytok. No de az a fő, hogy megtaláltunk

A két ember elvágta Rinaldo és Lodovico köteleit, s talpra segítették őket.

– Most aztán ki a házból! – mondta Nero. – Hoztam nektek is fegyvert. Fogjátok! Lehet, hogy szükség lesz rá.

Kiosontak a pajtából. A házban mindenki aludt Az udvaron bajtársak várták őket. Lovakat és öszvéreket hajtottak ki az istállóból. Ez persze nem ment nesz nélkül. Az alvók felébredtek, riadót fújtak. Ebben a pillanatban egy rakéta szállt fel sisteregve a még szürke égboltra.

– Luigino szignálja! – kiáltott fel Lodovico.

A fogolyszabadítók erre vérszemet kaptak, és félretettek minden óvatosságot. Hat lövést adtak le egyszerre az ivóba, ahol szalmán egész sokaság hevert. Többen megsebesültek. Nagy üvöltözés támadt. Kívülről betörték a kaput, s Luigino embereivel együtt berontott az udvarra.

Amikor Luigino megtudta, hogy Rinaldini él és szabad, odasietett hozzá, megölelte, de nem késlekedett egy percig sem. Kiadta a parancsot az elvonulásra. A banditák közben jól felpakolták a rablott lovakat és öszvéreket, úgyhogy gazdag zsákmánnyal vágtattak el. Alig tettek meg háromszáz lépést, meghallották a vészharangot. Visszanéztek – a fogadó lángokban állt. Vad örömrivalgással megsarkantyúzták lovaikat, és még gyorsabb tempóban vágtattak a hegyek felé.

Útközben Lodovico odaugratott Nero mellé, és bocsánatot kért tőle, hogy kételkedett benne, és gyávasággal vádolta.

– Sejtettem, hogy ezt fogjátok gondolni rólam – felelte Nero. – De barom lettem volna, ha nem lógok meg, hogy segítséget hozzak.

– A barom én vagyok, hogy egy percig is gyanúsítottalak! – kiáltott fel Lodovico töredelmes bűnbánattal.

Rinaldo ábrándozva hevert sátrában egy ponyvaágyon. A banda legnagyobb része, köztük Lodovico és Nero is, portyázni ment. Luigino leült Rinaldo mellé egy tábori székre, és így szólt:

– Láthatod, nagy kapitány, hogy saját körödön kívül nincs helyed ebben az országban. A rendőrkopók mindenütt nyomodban vannak. De itt az erdőben, a hegyek közt, bajtársaid körében tisztelet vesz körül, és biztonságban vagy.

– Belátom, Luigino, sok igazság van abban, amit mondasz.

– Örömmel hallom. Íme, megújítom ajánlatomat, vedd át a parancsnoki tisztet. Boldogan szolgálok alattad mint alkapitány.

– Itt maradok, barátom, de nem veszem át a vezetést. Legfeljebb tanáccsal szolgálok, ha kell.

– Így is jó, capitano. Jelenléted fellelkesíti az embereimet

Ekkor kürtszó jelezte, hogy az egyik szakasz visszaérkezett a táborba. Néhány perc múlva Lodovico lépett be a sátorba. Olyan izgatott volt, hogy alig tudott lélegzeni.

– Csodás, nagyszerű fogás, capitano! Örülni fogsz neki! Tudod, ki került a kezünkbe? Az átkozott korzikai kapitány és a szép Olympia!

Ez nagy újság volt. Rinaldo felpattant a tábori ágyról, és a sátor bejáratához ugrott, de már hozták is a két megkötözött foglyot. Nyomukban a banda tucatnyi tagja tolongott örömujjongva.

– Viva il valorisissimo capitano Rinaldini! – kiáltották diadalmasan.

A korzikai sötéten nézett maga elé. Olympia a nagy Rinaldo lábához borult, és így esedezett:

– Ne bánts, Rinaldo! Légy irgalmas!

Rinaldo intett neki, hogy álljon fel.

– Nem az én embereim fogtak el – felelte. – Sorsod Luigino kapitány kezében van. De mivel sokat köszönhetek neked, megkérem Luigino barátomat, hogy bocsásson szabadon.

– Oldjátok le köteleit! – parancsolta Luigino. – Szabad vagy, szépasszony. De ami ezt a korzikait illeti, aki kapitánynak meri magát nevezni, számára nincs kegyelem! Most visszakapod, amit a nagy Rinaldini ellen vétettél.

– Csak polgári kötelességemet teljesítettem – mondta a korzikai dacosan.

– Én meg betyári kötelességemet fogom teljesíteni – mordult rá Luigino. – Vezessétek ki innen!

Ezzel magára hagyta Rinaldót Olympiával.

– Nagy Rinaldini! Egész Itália réme! – suttogta Olympia. – Egyszer azt mondtad nekem, hogy új életet akarsz kezdeni.

– Nem rajtam múlik, ha nem tehetem meg! A világ nem bocsát meg nekem, és nem fogad be.

– Talán Fronteja Nagy Örege segíthet rajtad. Kár, hogy nem ismered.

– Tévedsz, ismerem. Beszéltem vele. Nem tudok eligazodni rajta. Mivel foglalkozik tulajdonképpen?

– Nagy mozgalmat szervez, mely egész Itáliát behálózza. Szüksége van bátor férfiakra. Terád is számít.

– Honnan veszed ezt?

– Tudom – felelte Olympia mosolyogva.

Ebben a pillanatban három pisztolylövés hallatszott. Olympia összerezzent.

– A korzikainak vége! – suttogta.

– Tagja volt ő is a titkos szövetségnek?

– Tagja volt, de árulóvá vált.

– Miből élt?

– Csalásból, szemfényvesztésből, bűvészkedésből. De már kikopott mindenből. Te voltál az utolsó reménye.

– Illetve a vérdíj, amit a fejemre kitűztek.

– Igen. De ráfizetett. Neki már nincsenek gondjai.

– De neked annál inkább, mi? – mordult rá Rinaldo. –

Mik a terveid?

– Nem tudom. Itt maradok melletted. Nem tehetek egyebet.

Most Luigino lépett be a sátorba, és Rinaldo fülébe súgta:

– Megjött a másik szakasz is. Ők is hoztak egy foglyot. Egy zarándoknőt. Lodovico ismeri.

– Rozália! – kiáltott fel Rinaldo, és kirohant a sátorból. A következő percben Rozália borult a nyakába odakint.

A szerelmesek boldogsága határtalan volt. Rozália röviden beszámolt viszontagságairól a calabriai véres éjszaka óta, amikor sikerült szerencsésen megmenekülnie. Hosszú ideig bujkált, üldözőktől félve, bár nem annyira magáért rettegett, mint Rinaldóért. Azután zarándoknőnek öltözve tette meg a hosszú utat gyalog, öszvérháton és hajón, amíg szíve vágya teljesült – eljutott Szicíliába, és találkozott szerelmesével.

Rozália figyelmét nem kerülte el Olympia. Bár nagyon tapintatosan viselkedett, Rozália mégis gyanút fogott, és féltékenysége megkeserítette örömét. Rinaldo mindent elkövetett, hogy megnyugtassa, de Olympia jelenlétét csak nehezen tudta megmagyarázni.

Luigino fejcsóválva nézte a két fiatal nőt, aki Rinaldo bűvkörébe került. Nem rajtuk csodálkozott, inkább Rinaldón, és meg is mondta neki, mit gondol róla. Karon fogta, és bevezette saját sátrába, ahol alaposan megmosta a fejét.

– Ne haragudj, nagy kapitány – kezdte –, de nem hallgathatom el azt, ami a szívemet nyomja. Tisztelőd és csodálód vagyok, de éppen azért fáj, hogy a gyengéidet kell szóvá tennem.

– Miféle gyengéimet?

– Nem tudom, merjem-e…

– Ha már elkezdted, folytasd. Mi van a bögyödben? Ki vele!

– Már sokszor hallottam, hogy minden csinos nővel, aki utadba kerül, kikezdesz. Nem hittem el, de most látom, hogy csakugyan nőbolond vagy!

– Miből látod, mondd!

– Most is két nő lóg a nyakadban egyszerre. Illik ez hozzád, capitano? Van értelme?

– Úgy látom, nőgyűlölő vagy, Luigino.

– Szó sincs róla. De a szerelem nem tölti ki az életemet. Te is, én is olyan helyzetben vagyunk, hogy családalapításra nem gondolhatunk. Mire nevelnénk a gyermekeinket? Iskolába nem küldhetjük őket! A mi átkozott mesterségünket folytassák?

– Hagyjuk abba mi is! – mondta Rinaldo. – Sok kincsem van Itáliában mindenfelé elásva. Hozzá tudok férni. A Kánári-szigetek klímája isteni. Hajózzunk oda, és éljünk békességben.

– Álom ez, capitano. Nem lehet békessége annak, akit gyötör a lelkiismeret.

– Megbánjuk bűneinket, és jóvátesszük, amit vétettünk.

– Nem támaszthatjuk fel a meggyilkolt embereket. Nem építhetjük újjá a felgyújtott házakat. Csak a mámor segíthet rajtunk. Ivásba menekülnénk, és vége a békességes életnek! Aki betyár lett, holta napjáig az marad.

– Te talán önként választottad ezt az utat? – kérdezte Rinaldo.

– Önként? No, ezt elmondom neked. Hé, Marco, bort ide! Ehhez a történethez inni kell, másképp nem tudom elmondani.

Amikor legénye behozta a nagy kancsó bort meg a poharakat, Luigino töltött, felhajtott néhány pohárral, aztán a következő történetet mondta el:

– Luigino nem az igazi nevem. Korzikai születésű vagyok. Apám Bastia kormányzója volt. Büszke, igazságszerető ember. Forrón szerette hazáját, és gyűlölte francia elnyomóinkat. Érzelmeit nem tudta eltitkolni. A francia tábornok, aki a sziget parancsnoka volt, minden lépését, minden szavát figyelemmel kísérte. A nép lázongott. Ajaccioliban kirobbant a felkelés. Egy francia tiszt erőszakoskodni próbált egy korzikai asszonnyal. A férje puszta ököllel ment neki a tisztnek, és agyonverte. A francia tábornok elfogatta, és halálra ítélte. Honfitársai fegyvert ragadtak és kiszabadították. Apámat, mint annak a vidéknek a kormányzóját tették felelőssé a történtekért. Szigorú parancsot kapott a lázadás leverésére. Erre kijelentette, hogy nem fog fegyvert honfitársai ellen. A tábornok elfogatta, s most őt ítélte halálra, s nyomban ki is végeztette. Anyám öngyilkos lett bánatában, de előbb megesketett, hogy megbosszulom szüleim halálát. Még serdülő kamasz voltam, de eleget tettem eskümnek. Azzal a tőrrel, mellyel anyám szíven szúrta magát, öltem meg a tábornokot. Menekülnöm kellett. Sikerült egy angol hajóra feljutnom, mely éppen Szicíliába indult, örökségemet elkobozták, fejemre díjat tűztek ki – nem volt más választásom, felcsaptam szegénylegénynek.

– Igen – bólintott Rinaldo –, ez a mi történetünk, a legtöbbünké.

– Meg akartam halni – folytatta Luigino. – Talán azért voltam olyan bátor. Megválasztottak kapitánynak. Most közel száz embernek parancsolok. S milyen embereknek! Csupa vakmerő, mindenre elszánt fickó. Ma százan vannak, holnap ezren lesznek, ha akarom. Azt mondod, van pénzed, Rinaldo. Vásároljunk néhány hajót, és vitorlázzunk át Korzikába. Segíts népemnek széttörni bilincseit. Hírhedt neved dicső név lesz, és bevonul a történelembe! A nők csókja, a könnyű szerelmi kalandok nem érnek fel azzal a

boldogsággal, amit egy szabadsághős érez, ha elnyomott népét felemeli!

– Luigino; ez nagy gondolat, gyönyörű gondolat! – kiáltott fel Rinaldo lelkesen. – Az én életem is hasznára válna valakinek!

Beszélgetésüket a sátorba belépő Marco szakította meg, aki Luiginóhoz hajolva valamit súgott a fülébe. Luigino felugrott és kisietett. Rinaldo is kiment a szabadba, hogy megnézze, mit csinál Rozália. A lányt egy fa alatt találta meg, kisírt szemmel állt ott. Amint megpillantotta Rinaldót, gyorsan letörölte könnyeit.

– Sírtál, kedvesem? – kérdezte Rinaldo. – Miért?

– Semmi, semmi… örömömben sírtam, hogy újra együtt vagyok veled és…

– Ne kertelj, Rozália! Nem örömödben sírtál. Te, ha örülsz, kacagni szoktál. Ki bántott?

– Senki… csak arra gondoltam, hogy már nem szeretsz.

– Hogy jutott eszedbe ez a csacsiság?

– Nem tudom… talán az a szép signora…

– Aha! Onnan fúj a szél? Féltékeny vagy?

– Rinaldo! Küldd el a signorát, vagy én megyek el. Nem osztozok senkivel!

– Pedig tudhatnád, hogy én minden osztozkodásnál nagylelkűen szoktam viselkedni. Egyelőre érd be azzal, hogy…

Nem fejezhette be, mert Luigino sietett hozzá a hírrel, hogy katonaság vonult fel ellenük. Hívta Rinaldót, jöjjön vele megvizsgálni az előőrsöket és megtenni a szükséges intézkedéseket.

– Valamit elhallgattál – mondta Rinaldo útközben. – Mit tudsz még?

– Bekerítettek minket – felelte Luigino. – Körülbelül egyórai gyalogútra tőlünk minden irányban.

– Az még nem olyan vészes. Keresztülvághatjuk ma-

gunkat.

– Mit javasolsz?

– Azt tanácsolom, déli irányba próbáld meg a kitörést, s igyekezzél eljutni Larino hegyeibe. Akkor őserdő van a hátad mögött, s visszavonulhatsz, ha kell, oldalt meg a hegyláncok védenek.

– Remélem, te is kiveszed részedet a harcból –; mondta Luigino.

– Természetesen. Válaszd ki embereid közül a tizenhat legbátrabb legényt. Hozzájuk csapom még Nerót és Lodovicót is. Ez lesz az én darázsrajom. Igyekezni fogunk az ellenséget nyugtalanítani és megzavarni. Közben te a főcsapattal, az asszonyokkal meg a poggyásszal átvágod magad Larino felé.

Luigino tüstént megparancsolta, hogy szedjék fel a sátrakat, rakják egybe a csomagokat, és tereljék az asszonyokat meg a gyerekeket egy helyre, a tábor közepére. Rinaldo megkapta a legmerészebb fickókat, s mindegyiket karddal, dupla csövű karabéllyal és két pisztollyal szerelte fel. Mielőtt elbúcsúzott Rozáliától, a lányt Luigino különleges figyelmébe ajánlotta, s oltalmára bízta. Ezután osztagával együtt elindult a völgy felé.

Az első ellenséges elővédet szétszórták, a másikat lekaszabolták, s most már az egész szemközti vonalon riadalom tört ki.

Nemsokára puskaropogást hallottak dél felől, mely egyre jobban elhalkult, amint eltávolodott. Rinaldo ebből arra következtetett, hogy a főcsapatnak sikerült a hegyek felé áttörnie.

A „darázsraj” nemsokára egy erős katonai osztaggal került szembe. Elkeseredett küzdelem következett. Rinaldónak már hat embere esett el, amikor a katonai osztag harci kedve észrevehetően veszített lendületéből. Rinaldo még hevesebben támadott, mire a katonák rendet-

len futásban kerestek menedéket. Rinaldo lovakat zsákmányolt, és megmaradt tizenkét embere közül négyet nyeregbe ültetett: ő maga is felpattant az egyik zsákmányolt lóra. Tovább nem nyomult előre, hanem visszavonult a hegyi hágó felé. Ezután nyolc emberét a főcsapat után küldte, míg ő maga négy emberrel – Lodovicóval, Neróval, Marcóval és Mangatóval – a rétek felé kerülve, keletről próbálta a larinói hegyeket megközelíteni.

Félórai lovaglás után harminc katonára bukkantak. Habozás nélkül megrohanták őket, és keresztültörtek soraikon. A következő akadály egy lovas járőr volt, mely nyolc emberből állt. Ütközetre került a sor, melyben két dragonyos elesett, de Nero és Mangato is megsebesült.

Alighogy megnyugodtak, hátuk mögött észleltek lármás mozgolódást. Kiderült, hogy saját bajtársaik vannak ott – azok, akiket Rinaldo a hágó felé küldött. Mivel a hágót közben katonaság szállta meg, kénytelenek voltak visszafordulni. Útközben három bajtársra akadtak, akik a főcsapattól szakadtak el és maradtak le. Luigino alhadnagya, a bátor Terlini vezette őket. Egyébként mind a három ember igazi fenegyerek volt, Romato és Bellione éppen úgy, mint Terlini. örömmel csatlakoztak Rinaldóhoz. Terlininek jutott még a zsákmányolt lovakból, míg két társát Lodovico és Marco vette fel maga mögé a nyeregbe. Most néhány órán át zavartalanul folytatták útjukat, és pirkadatkor egy sűrű ligetbe értek. Ennek mélyébe húzódva, egy forrás mellett lepihentek.

Rövid alvás után Rinaldo megkérdezte Terlinit:

– Úgy látom, türelmetlen vagy – miért?

– Ez nem alkalmas idő a pihenésre.

– Pihenni kell – mondta Rinaldo. – Nemcsak rólunk van szó, hanem lovainkról is.

– Eleségünk is kifogyott.

– Ebben, sajnos, igazad van. Mindjárt indulunk tovább.

De előbb megbeszéljük, mit tegyünk. Bizonyára mindenki gondolkodott rajta. Kezdd el te, Terlini! Mit gondolsz?

– Szeretnék minél előbb a larinói hegyekbe jutni és Luiginóhoz csatlakozni.

– Ugyanazt gondolom én is – mondta Bellione.

– *Ügy* van – hagyta rá Romato. – Itt kevesen vagyunk, s nincs ennivalónk, még lőszerünk sem.

– Mindezt megszerezhetjük az ellenségtől – jegyezte meg Rinaldo. – És mit szólnak a többiek?

– Nekem nincs különvéleményem – mondta Marco. – Legyen minden úgy, ahogy te akarod.

– Nagy kérdés, hogy Larino felé szabad-e az út? - mondta Nero.

– Jól mondod – bólintott Rinaldo. – Mindenekelőtt erről kell meggyőződni. Ha utunkat katonaság zárja el, áttörünk rajtuk.

– Összesen nyolcan vagyunk – mondta Terlini komoran.

– S nekem csak négy golyóm van – tette hozzá Lodovico.

– Hát aztán? – vitatta Rinaldo. – Kardunk is van meg öklünk is, nem?

– Átvágjuk magunkat! – jelentette ki bizakodva Terlini.

– Feltétlenül – felelte Rinaldo. – De a lehetetlent a legnagyobb bátorság sem tudja lehetővé tenni. Már éppen elég halottunk van.

– Akkor halljuk, hogy gondolod te! – mondta Terlini.

– Az én javaslatom a következő. Ti hárman, Bellione, Romato meg te, induljatok jobbra felderítő útra. Marco meg Mangato pedig induljon el balra. Mindnyájan igyekezzetek valami eleséget szerezni. Mi ezalatt átkutatjuk az erdőt. Amott szemben egy vár romjait látom a dombtetőn. Az lesz a találkozóhelyünk, ahol újra összejövünk. Az én tervem csak ennyi. Ha nem tetszik nektek, tegye ki-ki azt,

amit jónak lát. Nincs jogom tőletek engedelmességet követelni, hiszen Luigino emberei vagytok. De Lodovico és Nero mellettem marad.

– Ha így áll a dolog, capitano, én a többi emberrel Larino felé tartok. Asszonyaink és gyermekeink Luiginónál vannak.

– Jól van – bólintott Rinaldo. – A lovakat vigyétek magatokkal. Nekünk csak terhünkre lennének.

– Én Terlínivel tartok – jelentette ki Marco. – De azért bánt, hogy a nagy Rinaldinit így magára hagyjuk.

– Nem hagytok magamra. Itt van mellettem Lodovico és Nero. Menjetek csak nyugodtan.

– Ha valami baj érne téged, capitano, Luigino a fejemet venné – aggódott Marco.

– Nem lesz semmi baj – nyugtatta meg Rinaldo. – Viszontlátjuk egymást hamarosan.

Terlini kezét nyújtotta Rinaldónak, és elbúcsúzott. Marco, Romato, Bellione és Mangato is elköszönt tőle. Magukkal vitték a lovakat is. Rinaldo harmadmagával a ligetben maradt.

Elindultak a dombtetőre, a várromok felé. Amikor közelebb értek, madarak rebbentek fel, de embert nem láttak sehol. Beléptek a kerek udvarra, amelyet egykor ép falak maradványai vettek körül. Egy csigalépcsőn feljutottak a második emeletre. Rinaldo kilépett az erkélyre, és körülnézett. Balra a ligetet látta, ahonnan jöttek, mögötte sűrű erdőt, jobb kéz felé tágas, kies völgyet, és szemben vele – valami hirtelen a szívébe nyilallt – ismerős kép tárult ki! Fiatal élete során már sok helyen fordult meg, s megtörténhetett, hogy egy-egy tájat nem ismert meg, amikor újra látta – de ezt a képet itt nem felejtette el.

– Lodovico! – kiáltott fel izgatottan. – Nézz előre! Lá-

tod azt a kastélyt?

– Hogy látom-e? Martagno grófnő kastélya! Az áldóját! Ki gondolta volna? Milyen jó dolgunk volt ott, és tovább kellett mennünk.

– Így volt ez mindig. Ahol jó dolgunk volt, nem volt maradásunk! – sóhajtott Rinaldo. – Ó, Dianora! Vajon ott élsz-e még azok között a falak között? Lodovico, menj át és nézz körül!

– Értem, capitano, nem is kell többet mondanod. Bízd csak rám. Megtudok mindent, ami téged érdekel. *Adio!*

Elsietett, és Rinaldo sóvárogva nézett utána. Tűnődéséből Nero riasztotta fel: ő is terepszemlét tartott, és egy piros háztetőt fedezett fel a fák között. Most arra hívta fel Rinaldo figyelmét.

– Egy ház lapul ott, a fák sűrűjében, egy kis ház, csak a teteje látszik – mondta Rinaldo. – Hátha lakik benne valaki? Menjünk oda, nézzük meg közelebbről!

Még ötven lépés választotta el őket a háztól, amikor énekszó ütötte meg a fülüket. Valaki gitárkísérettel dalolgatott. *:*

– Nyugodtan bemehetünk – mondta Rinaldini. – Ahol szerelemről énekelnek, ott nem kell tartani cseltől vagy csapdától.

Ezzel egyenesen a ház ajtaja felé tartott, s Nero gépiesen követte.

A verandán egy férfi ült zöld erdészruhában, ölében gitárral. Amint váratlan vendégeit megpillantotta, felugrott, és ezt kiáltotta:

– Hát lehetséges-e? Ébren vagyok vagy álmodom? Te vagy az, Rinaldo? Végre viszontlátlak!

– Ez a hang! – álmélkodott Rinaldo, és ő is feltette a kérdést: – Hát lehetséges-e? Jóságos ég! Te lennél az, Cintio?

– Én bizony, testestül-lelkestül! – felelte Cintio. A két

régi bajtárs egymás nyakába borult és összeölelkezett.

– Hát engem észre sem veszel? – kiáltotta Nero. – Vagy nem ismersz?

– Hogyne ismernélek! – felelte Cintio. – Isten hozott!

– Örülök, hogy élsz, és jól megy sorod – mondta Nero. – Mert aki ilyen vígan énekel és gitározik, annak nem lehet sok gondja.

– Nincs is! De nektek sem lesz, amíg az én vendégeim vagytok! Kerüljetek beljebb! Ezt a találkozást borral kell megünnepelni.

– Borral és harapnivalóval – helyesbítette Nero. – Mert mi tagadás, hosszú koplalásban leledzünk. Ha van valami jó falat a házban, ide vele! Kár, hogy Lodovico nincs itt. No de majd előkerül ő is!

Öröm volt nézni a terített asztalt. Hát még hozzálátni ahhoz, ami az abroszon kínálta magát – vaj, sajt, kolbász, friss házikenyér és bor. Egy ideig az eszem-iszomnak szentelték minden figyelmüket, a beszélgetésre csak azután került a sor.

– Hogy jutottál ehhez a szép kis házhoz? – kérdezte Rinaldo. – Csak nem magad építetted?

– Nem, nem – felelte Cintio. – Hosszú sora van annak, hallgasd meg. A történet Calabriában kezdődik, azon a gyilkos éjszakán. Megsebesültem, de sikerült elmenekülnöm. A hegyek közt vánszorogva egy jószívű remetére akadtam, aki befogadott szerény otthonába. A remetelakban meggyógyultam. Miközben ápolt a derék remete, lelkemre beszélt. Hogy hagyjam abba eddigi mesterségemet, s lépjek be egy kolostorba fráternek. Ne nevessetek ki, de már-már hajlottam a szavára. Ajánlólevelet írt, én meg elindultam a kolostor felé.

– Nem is rossz! – nevetett Rinaldo.

– Hülyeség! – mordult fel Nero. – Betyár és kolostor! Bor és víz! Hogy illik a kettő össze?

– Nem ritkaság – vélte Rinaldo.

– No de nem lett belőle semmi – folytatta Cintio. – Az ördög útközben egy barlangba vezérelt, ahol meg akartam húzódni éjszakára. Hát mit gondoltok, ki tanyázott ott? Hat régi bajtárs, akinek szintén sikerült az ütközetet megúsznia. Később még öt fickó csatlakozott hozzánk, és folytattuk a régi jó banditaéletet. Idővel felszaporodtunk huszonhatra, és már komolyabb vállalkozásra gondoltunk – egy gazdag kolostort akartunk kifosztani. De pórul jártunk. A barátok megneszelték a dolgot, és milicistákat rejtettek el a házban, akik forró fogadtatásban részesítettek minket.

– Hű, a nemjóját! – fakadt ki Nero.

– Megint szerencsém volt, és kiszabadultam a milicisták kezéből – folytatta Cintio. – Sikerült feljutnom egy gabonaszállító uszályra, mely Máltába vitorlázott. Közben kikötött Szicíliában, és én szépen partra szálltam. A sziget belsejében magamfajta fickókra bukkantam, és egy kis bandába tömörültünk. Egy ideig kicsinyben űztük azt, amit azelőtt nagyban csináltam. Szorgalmasan fosztogattuk az utasokat, s már szép kis pénz gyűlt össze a közös kasszában. Társaim egy nap kijelentették, hogy most felosztjuk a vagyont, és szétszéledünk. Azt mondták, most már eleget kerestek törvénytelen úton ahhoz, hogy ezután tisztességesen is megéljenek. Így aztán magamra maradtam. Ruhákat vásároltam, és mint unatkozó, jómódú polgár utazgatni kezdtem. Pénzem elfogyott, s megint felkerestem azokat a helyeket, ahol szegénylegények szoktak tanyázni, hogy beálljak közéjük. Egy ilyen búvóhelyen embert nem találtam ugyan, de egy zacskó aranyat igen. A bandát alighanem szétugrasztották, és menekülés közben felejtették itt az aranyakat, vagy már nem volt idejük magukhoz venni. Elég az hozzá, hogy megint gazdag ember voltam, s fejembe vettem, hogy most pihenek egy évig. Remetének öltözve folytattam utamat, és betértem egy erdész házába, aki szí-

vesen fogadott és megvendégelt. Beszélgetés közben elmondta, hogy élt itt egy földesúr, akit megszállt a jámborság, otthagyta birtokát, és egy kis házat építtetett magának az erdőben, ahol remete módjára élt Azóta meghalt, és a ház üresen áll, de eladó, ha akarom, az örökösöktől olcsón megvehetem. Így jutottam ehhez a házikóhoz.

– És hogy jutottál szeretőhöz? – kérdezte Rinaldo.

– Hát ezt ki árulta el neked?

– A gitárod.

– Aha, értem! Igazad van. Van egy szép kedvesem, egy jószívű kislány, aki ellát tejjel, vajjal, tojással és más élelemmel. Hetenként kétszer jön ki ide. Egyébként az erdész leánya.

– Végül még elveszed feleségül!

– Magam is úgy gondolom. Miért ne? Elég volt a csavargásból.

– Jól van, Cintio! – mondta Rinaldo. – Már előre sok szerencsét kívánok neked.

– Az erdész papa is tud róla. Már szépen elterveztünk mindent. A papa átadja nekem hivatalát, és ő költözik ki ide, mi meg az erdészlakban fogunk éldegélni. .

– Hogy hívják a kislányt?

– Eugéniának.

– Töltsük meg a poharakat! – kiáltotta Rinaldo. – Eugénia egészségére! És a kettőtök boldogságára!

Eugénia véletlenül éppen ebben a pillanatban toppant be a szobába. Csodálkozott, hogy idegenek ülnek az asztalnál, de Cintio tüstént bemutatta a barátainak. A lány kissé elfogódottan viselkedett. Zavara feltűnt Cintiónak, s megpróbálta eloszlatni.

– Nincs okod a nyugtalanságra, kedvesem – mondta. – Ezek régi jó barátaim. Nem kell titkolóznunk előttük.

– Cintio… félek! – mondta a lány.

– Mitől, Eugénia?

– Hallottál már Rinaldiniről, a rablóvezérről? Azt mondják, itt van, a mi környékünkön.

– Lehetetlen!

– Mégis azt beszélik! S hogy rettentő kegyetlen ember! A milicistákat behívták, és fegyvereket osztottak szét köztük. A vadászokat és erdőkerülőket is behívták. Apának is mennie kellene, de ő azt mondja, hogy ha helyettest állít, otthon maradhat, mert már öreg. Azt szeretné, ha te mennél helyette. Jaj, ha valami baj érne téged! Ezért félek!

– Csak nem tagadhatom meg apád kérését!

– Pedig azt szeretném!

– Hogyan? És apádat nem félted? Hátha őt érné valami baj?

– Az más… ő már öreg… de te… mit csinálnék nélküled?

– Én meg azt gondolom, hogy egy másik férjet könnyebb szerezni, mint egy másik apát, nem? – tréfálkozott Cintio.

– De egy másik Cintiót nem! – felelte a lány.

Rinaldo közbevetette magát.

– Van egy javaslatom, gyerekek! – mondta. – Mi lenne, ha én vonulnék ki Rinaldini ellen? Apád helyett, Eugénia, meg Cintio helyett.

– Nagyszerű! – tapsolt a lány. – Megtennéd?

– Barátaimért mindent – jelentette ki Rinaldo nagylelkűen.

– És ha téged ér valami baj? – kérdezte Eugénia nem egészen őszinte aggodalommal.

– Ne félts te engem, kislány! – felelte Rinaldo. – Rajtam nem fog se kard, se golyó!

Ekkor puskalövést hallottak valahonnan.

– Jézusom! Itt vannak! – sikoltotta Eugénia, és rémületében leroskadt egy székre.

Cintio és barátai puskáikhoz kaptak.

KILENCEDIK FEJEZET

DIANORA

A dörrenés után kint minden elcsöndesedett. Cintio kilépett a ház elé, s a többiek mind követték. Rajtuk kívül egyetlen lelket sem lehetett látni. Körüljárták a házat, de nem találtak semmi gyanúsat. Visszatértek a szobába, s rövid várakozás után úgy gondolták, most már tiszta a levegő, és Eugénia nyugodtan hazamehet. Cintio megüzente vele, hogy szükség esetén egyik barátja tesz majd eleget a behívási parancsnak.

Rinaldo már aggódni kezdett Lodovico miatt. Nerót elküldte a romokhoz, hogy keresse meg és hozza el. Nero csak este jött vissza. Egész nap hasztalan kereste Lodovicót. Éjjel nyugtalanul aludtak. A félig átvirrasztott éjszaka után Rinaldo maga ment át a romokhoz, abban a reményben, hogy ügyesebb lesz, vagy több szerencsével keresi Lodovicót, de ő sem tudott a nyomára bukkanni. Kiment az egykori vár erkélyére, és szívdobogva nézett körül az ismerős környéken.

A nap magasabbra hágott az égen, s a köd szertefoszlása után királyi pompában ragyogott a hegyek ormai felett. Az erdőben és a völgyben megszólalt a madársereg ezer torokból fakadó karéneke. Rinaldo szíve elszorult, ahogy hallgatta. A béke, a nyugalom, az idillikus boldogság jelei mindig elszomorították, s most is a szokásos sóvárgással töltötték el.

De ha titokban gyötrelmesnek érezte a békés képet, ez

hirtelen megváltozott. Puskalövések hallatszottak előbb messziről, majd egyre közelebbről. Lenézett a völgybe, és futó alakokat pillantott meg. Rögtön felismerte őket Terlini és emberei menekültek a romok felé, s katonák üldözték őket.

Lent, a romok alatt kézitusára került a sor. Rinaldo megfeledkezett minden óvatosságról. Letérdelt az erkély kőkerítése mögé, és a katonákra tüzelt. Le is terített kettőt közülük, de számuk egyre nőtt, és szemlátomást felülkerekedtek a banditákon. Hat katona felrohant az erkélyre, és rávetette magát az eszeveszetten lövöldöző alakra.

– Lefogadom, hogy ez maga Rinaldini! – kiáltotta az egyik katona.

– Igaz, hogy Rinaldini vagy? – kérdezte a tisztjük.

– Sajnos, igaz – felelte Rinaldo sóhajtva.

A katonák ujjongtak örömükben. Kezén és lábán megkötözték foglyukat, s magukkal hurcolták. Büszke örömkiáltások közt vonultak az erdő felé. Rinaldo lesütött szemmel baktatott közöttük.

A katonák tábora az erdei tisztáson volt. Itt gyülekeztek újra. A tiszt kenyérrel és borral kínálta Rinaldinit, de ezzel sem tudta jobb kedvre deríteni.

– Ha olyan bátor fickó vagy, miért nem lőtted főbe magad? – kérdezte a tiszt. – Én inkább azt tettem volna, semhogy az igazságszolgáltatás kezére kerüljek.

Rinaldo nem felelt.

– Megátalkodott fickó! – mondta az egyik katona.

– Majd a kínpadon megoldódik a nyelve – vélte egy másik.

A kínpad említésére Rinaldo megborzongott. Valaki megszánta, és egy pokrócot dobott felé. Rinaldo vállára borította, és arcát is eltakarta vele.

Néhány óra múlva elvezették. Látva, hogy alig áll a lábán, egy szekérre ültették, és erős fedezettel vitték

Serdonába, ahova este érkeztek meg. A tiszt azt mondta, reggel átviszik Messinába, s ott átadják a hatóságoknak. Éjszakára tömlöcbe vetették.

Éjféltájban kinyílt tömlöce ajtaja. Egy viaszgyertya fénye sütött Rinaldo szemébe. Feltápászkodott szalmazsákján, s legnagyobb csodálkozására Fronteja Nagy Öregje állt előtte.

– Hogy jutottál be ide? – kérdezte Rinaldo.

– Hatalmam ide is kiterjed – felelte az öreg.

– Talán a bilincseimet is szét tudnád törni.

– Játszva, ha akarnám.

– Akkor kérlek, szabadíts meg tőlük!

– Szívesen, ha teljesíted feltételeimet. Önzetlenül nem teszem meg.

– Mit kívánsz tőlem?

– Hogy szolgám légy szívvel-lélekkel, s minden parancsomat gondolkodás nélkül teljesítsd.

– Ez túl sok.

– De örökre megszabadítalak a kínpadtól és a bitófától. Ennek nagy ára van,

– Azt az árat nem adom meg.

– Akkor jó éjt!

– Várj egy kicsit. Magyarázd meg közelebbről, mit vársz tőlem.

– Nem részletezem. Feltétlen engedelmességet várok mindig és mindenben.

– Rabszolgája nem leszek senkinek! – mondta Rinaldo.

– Büszke vagy és konok – felelte az öreg. – Azt hiszed, eddig a saját akaratodat követted? Minden lépésed kényszerűség volt, csak nem voltál tudatában. Sőt, az utóbbi időben sok mindenben nekem engedelmeskedtél, anélkül, hogy észrevetted volna. Most életed a kezemben van. Tőlem

függ, szabad leszel-e vagy elpusztulsz. Romlásodat sohasem okoztam, de néhányszor már megmentettelek.

– Ügy látszik, varázsló vagy. Afféle boszorkánymester. Akkor inkább az ördögnek engedem át a lelkemet, mint neked.

– Öngyilkosságra gondolsz? Hisz mozdulni sem tudsz!

– De visszatarthatom a lélegzetemet, amíg meg nem fulladok.

– Ha-ha! Csak képzeled! Már sokan megpróbálták ezt, de senkinek sem sikerült. Jó éjt!

– Még egy szót! Miért engedtek be hozzám?

– Mondtam már, hogy kezem elér mindenhová. Különben hogy tudtam volna őrséggel és lakatokkal dacolva bejutni ide?

– Gyanús nekem ez a te nagy hatalmad.

– Akkor kár minden szóért. Menj csak végzeted felé. Holnap szekérre raknak, és Messinába visznek. Majd ha felhúznak a bitófára, és ott himbálózol a szélben, nagy mulatság lesz az összecsődült népnek, ellenségeid is vigadni fognak.

Rinaldo nyögve befordult a falnak. Az öreg elment, s az ajtózárak újra megcsikordultak.

Reggel Rinaldót kitaszigálták tömlöcéből, hogy továbbszállítsák. Közben egy milicista egy összehajtogatott papirost nyomott a kezébe. Rinaldo kilesett egy pillanatot, amikor senki sem figyel rá, kibontotta a cédulát, és elolvasta:

„Megálltad a próbát. Ne kételkedj barátod segítségében.”

A foglyot egy szekérre rakták, s erős kísérettel útnak indították.

Egész nap zavartalanul haladtak, s alkonyatkor egy szűk völgybe értek. A nap éppen lebukott az égen, amikor eljutottak a szurdok közepébe. Egyszerre csak puskák dörögtek, és láthatatlan emberek a magas szirtek közül a milicistákra lőttek. A támadók nemsokára elő is bukkantak a sziklák mögül, s a milicistákra vetették magukat. Elkeseredett tusa kezdődött. Kardok csattogtak, pisztolyok durrantak, s végül a fogolyszállító kocsi egész kísérete megfutamodott. Valaki korbáccsal verte az öszvéreket, melyek nekilódultak a rossz útnak. Előbb azonban két fickó felugrott a szekérre, elvágta Rinaldo köteleit, aztán vele együtt leugrott a szekérről, mely nemsokára eltűnt az út kanyarulatánál. Most két lovas ugratott oda, egy vezeték lóval. Erre felültették Rinaldót, és egy oldalösvényen elügettek vele.

Az ösvény a hegyoldalt borító erdőbe vezetett. A hold feljött, és kitűnően megvilágította a szűk utat, melyen a három lovas csak egymás mögött fért el. Rinaldót a középre kényszerítették, és szó nélkül poroszkáltak több órán át.

Végül egy tisztásra érve megálltak. Rinaldónak intettek, hogy szálljon le, még mindig szó nélkül ledobtak neki egy hátizsákot, és magára hagyták.

Rinaldo hiába kiáltott utánuk, hiába könyörgött magyarázatért, semmiféle felvilágosítást vagy útbaigazítást sem kapott. Amikor eltűntek szeme elől, és lovaik patáinak dobogása is elhalt, megnézte, mi van a hátizsákban. Egy parasztgúnya volt benne, egy pár facipő, sapka és egy-két napi eleség. Egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy ez mind a Frontejai Öreg műve – az ő emberei szabadították ki a milicisták rabságából, az álruhát és eleséget is ő küldte. Felcsatolta a hátizsákot, és tovább-bandukolt.

Késő este pislogó fénysugarat vett észre a fák között. Egy remetelak ablakában mécses égett, mintha csak őt hívogatná. Arra tartott, s nemsokára egy remete jött vele szemben, lámpással a kezében.

– Féltem, hogy nem találsz hozzám – mondta –, s eledbe akartam menni.

– Ki vagy te?

– Ne törődj vele. Egy barátod küldi üdvözletét, s azt izeni, szállj meg nálam. Nem lesz gondod semmire.

Rinaldo nem okoskodott tovább. Követte a remetét házikójába, ahol terített asztal és tiszta ágy várta. A remete egy kamrába vonult vissza, és magára hagyta. Rinaldo nem faggatta kérdésekkel, tudta, úgyis hiába tenné. Megvacsorázott és lefeküdt. Egy percig még azon töprengett, megszabadítói minek raktak a hátizsákba ennivalót, ha itt olyan jó vacsora várta. Bizonyára arra az esetre, ha eltévesztené az ösvényt, és elkerülné a remetelakot. A Frontejai Öreg figyelme mindenre kiterjed, gondolta, s máris mély álomba merült.

Amikor felébredt, a Frontejai Öreg már ott ült fekhelye mellett, és egy könyvet olvasott.

– Remélem, jól aludtál – mondta. – Mindenesetre job-

ban, mint előző éjjel Serdonában.

– Hol vagyok? – kérdezte Rinaldo.

– Jó helyen. Nyugodtan itt maradhatsz, amíg veszély nélkül tovább nem utazol.

– Hova?

– Majd idejében megmondom. Próbára tettelek, és örülök, hogy megálltad a próbát. Nem fogadtad el vakon a feltételeimet, pedig az életedről volt szó: mindig sokra tartottalak, de most még jobban becsüllek. Szabad vagy és kötetlen, azt teheted, amit akarsz. Remélem, hogy jószántadból is beállsz közénk, de senki sem kényszerít rá.

– Meddig kell itt maradnom?

– Megszöktetésed nagy port vert fel, és okos lenne, ha néhány hétig itt rejtőzködnél. Ezért társaságról is gondoskodtam számodra, nehogy elunjad magad.

Ezzel magára hagyta, s nyilván elkocsizott, mert Rinaldo csak hosszú idő után találkozott vele újra. De még jóformán be se tette az ajtót maga mögött, amikor újabb látogató lépett be a szobába – Olympia.

Olympia kitárt karokkal sietett felé, de Rinaldo elfordult.

– Ilyen udvariatlanul fogadsz? – kérdezte Olympia. – Ez a hála önfeláldozásomért, mellyel idejöttem, hogy felvidítsalak?

– Köszönöm… mindent köszönök. De mondd csak, nem tudod, mi van Luiginóval? Él még?

– Él, csak nem tudom, hol.

– És Rozália?

– Valószínűleg nála van, de nem tudom biztosan. Talán elvitte Frontejába.

– Hogyan? Ismeri az öreget?

– Persze. Az is őt. A Nagy Öreg mindenkit ismer. Számon tart mindenkit, akinek hasznát veheti. Persze az ügy

érdekében. Téged is azért vett pártfogásába.

– Egy földönfutót? Akit az egész világ üldöz?

– Talán éppen azért, hisz őt is üldözik, de ő fittyet hány üldözőinek.

– Nem értem.

– Sok mindent nem értesz, de én majd kinyitom a szemedet.

– Nem vagyok kíváncsi semmire! Unom az életemet s egész Szicíliát.

– Talán Korzikában jobban érzed majd magad.

– Miért éppen Korzikában?

– Mert ott ünnepelni fognak, mint a sziget megmentőjét. Luigino is ott lesz. A Frontejai Nagy Öreg tárt karokkal vár… ő is korzikai, ha nem tudnád. Magam is korzikai vagyok.

– Érdekes! Nápolyban még génuai voltál.

– Véletlenül Génuában születtem, de apám, anyám, őseim korzikaiak voltak. De most megyek a konyhába. Amíg itt vagy, én leszek a szakácsnőd, a szobalányod, mindened!

– Jól befontak – dünnyögte magában Rinaldo, amikor magára maradt. – Ravasz emberek eszközül akarnak felhasználni. De majd túljárok az eszükön. Ámbár… ki tudja… talán okosabb lenne rájuk hallgatni! Inkább harcolva halok meg, fegyverrel a kezemben, mint a bitófán. Persze Könnyen lehet, hogy az a másik út is oda vezet…

Még sokáig törte így a fejét, de nem tudott semmiféle elhatározásra jutni. Töprengéséből Olympia riasztotta fel, aki tálcán pompás reggelit hozott be.

– Látod, milyen jó háziasszony vagyok! – mondta dicsekedve.

– Minden vagy – bólintott Rinaldo –, háziasszony, szerető, összeesküvő, honleány… mi kell még?

Felöltözött, megmosakodott, és nekilátott a reggelinek.

Étvágya még ilyen rossz hangulatában sem hagyta cserben. Közben Olympia szüntelenül duruzsolt a fülébe, s minden szava arra szolgált, hogy rábeszélje – fogadjon szót a Frontejai Nagy Öregnek.

– Mi legyen az ebéd? – kérdezte aztán.

– Az imént dicsértelek, hogy milyen sokoldalú nő vagy. Áruld el végre, hogy főleg milyen minőségedben vagy most itt?

– Mondtam már, hogy mindened akarok lenni. Korzika hősének lesni fogom minden kívánságát. Ehhez az is hozzátartozik, hogy szakácsnő legyek. S majd egyszer, ha Rinaldini nevét márványba vésik, én majd egy széndarabbal alája írom az én nevemet. A tied időálló, az enyémet lemossa minden eső, de annyi baj legyen – ha lemosta, újra odaírom, nem igaz?

– Eh, Olympia, hagyd ezeket a fellengzős szavakat!

– Jól van, megyek már, nem akarok a terhedre lenni – felelte Olympia bosszúsan. – Biztosan megint a Rozáliádra gondolsz.

De nem ment ki a szobából, mire Rinaldo lépett ki a ház elé, s gitárját is magával vitte. Leült a küszöbre, s szokása szerint énekelni kezdett.

Olympia kijött, és kezét Rinaldo vállára tette.

– Te búval bélelt ember! – kiáltotta. – Ne énekelj ilyen szomorú dalokat, mert még én is sírva fakadok! Mire való ez az önmarcangolás?

– Így vezekelek bűneimért – felelte Rinaldo.

– Ez nem vezeklés, hanem betegség! Megfoszt az erődtől és a bátorságodtól! Akkor meg mi hasznunk lesz belőled? Szegény hazám! – tette hozzá kissé színpadias kétségbeeséssel, és visszament a szobába.

Rinaldo még sokáig üldögélt a ház előtt. Egyszerre csak egy mozgó pontot vett észre a völgyben. A pont egyre közeledett, és végül emberi alakot öltött. Valóban egy fiatal-

ember volt, aki egyenesen a remetelak felé tartott. Levelet hozott Olympiának. A levél valójában Rinaldónak szólt, és következőképpen hangzott:

„Barátaid örülnek megmenekülésednek, és imáikba foglalják megmentőd nevét. Híveink száma napról napra nő, s már hajók megvásárlásáról tárgyalunk. A becsület mezején mindnyájan találkozunk!”

A hírnök fáradt volt. Ott tartották ebédre, vacsorára, sőt éjszakára is. Olympia egész délután leveleket írt, melyeket a hírnökre akart bízni. Nem mutatta meg őket Rinaldónak, aki nem is volt kíváncsi rájuk.

A fiatalember másnap reggel visszament, de néhány nap múlva megint megjelent, és újabb levelet hozott. Olympia elolvasta, aztán így szólt Rinaldinihez:

– Most értesültem arról, hogy néhány vezető ember érkezett meg Korzikából Frontejába, ahol tiszteletüket tették a Nagy Öregnél. Sok mindenről beszéltek, egyebek közt rólad is. Szeretnének személyesen megismerni, és lehet, hogy eljönnek ide téged meglátogatni. Nagy örömömre szolgál, hogy a bátyám, Astolfo is köztük van. Vásároltunk egy fregattot, mely most van felszerelés alatt, de pár nap múlva olyan állapotban lesz, hogy vitorlát bonthat. Minden jól halad, csak Rinaldo tétovázik!

– Megvan rá minden oka – felelte Rinaldo komoran.

– Igen? Most jut eszembe, majdnem megfeledkeztem a legérdekesebb hírről! Rozália Frontejában van. Írjam meg, hogy látni szeretnéd, és küldjék ide?

– Nagyon kérlek.

– Megteszem. Mindent megteszek a kedvedért. Ha Rozália itt lesz, talán eloszlatja rosszkedvedet. S ha az ember jókedvű, minden vállalkozása sikerül. Ez most a legfontosabb. Én inkább félreállok. Ha Rozália megjön, én eluta-

zom. Két dudás nem fér meg egy csárdában.

Rinaldo nem felelt semmit. Egy szóval sem marasztalta Olympiát arra az esetre, ha Rozália megjön. De nem hitt benne. Valami azt súgta neki, hogy Rozália emlegetése csak csalétek, s eszük ágában sincs ideküldeni.

A hírnököt megint ott tartották éjszakára. Rinaldo vacsora után sétálni indult, és csak késő este jött haza. Lefeküdt, és sokáig nem tudott elaludni. Éjfél felé valami neszt hallott. Mécsest gyújtott, és kilépett a ház elé. Szép csillagos éjszaka volt, egy szellő sem rezdült. Sokáig viaskodott gondolataival, mígnem egy hirtelen elhatározással visszament a házba, csendben felöltözött, puskáját vállára akasztotta, s elhagyta a remetelakot. Búcsú nélkül távozott. Másnap délben a faluba ért, ahol a kocsmában megebédelt, vásárolt egyet-mást, aztán nekivágott az országútnak.

Az árnyékok egyre hosszabbá váltak, s a nap már leáldozóban volt, amikor egy kastély körvonalai bontakoztak ki nem túlságosan távol. Rinaldo meggyorsította lépteit, és még besötétedés előtt a kapu elé ért. Zörgetett, és beengedték.

– Szabad kérdeznem a nevét? – szólt a portás.

– Tegnano báró vagyok, s vadászat közben eltévedtem – felelte Rinaldo. – Én is kérdeznék valamit. Kié ez a kastély?

– Martagno grófnőé.

– Hát ez nagyszerű! Itthon van a grófnő?

– Nem, nem! – tiltakozott a portás sietve. – De ha itthon van, akkor sem fogad senkit.

– Akkor ki lakik itt?

– A grófnő barátnője, madonna Violanta.

– Madonna Violanta? Ismerem, és ő is engem.

Ezzel felsietett a lépcsőn, és egy szobalányba botlott.

Parancsoló hangon utasította, hogy jelentse be úrnőjének: Tegnano báró van itt.

A lány tétovázott, erre Rinaldo megelőzte, és belépett egy előszobafélébe. A zajra kinyílt egy oldalajtó, és signora Violanta állt előtte.

– Jézus-Mária! Tegnano báró! Ön az valóban? Hogy került ide?

– Éjjeli szállást keresek.

Violanta tűnődve nézett rá, aztán visszahúzódott az oldalszobába. Rinaldo követte. Violanta leroskadt egy pamlagra.

– Egy kis türelmet, báró úr – hebegte. – Hadd rendezzem a gondolataimat

Rinaldo körülnézett a szobában, és a falon megpillantotta a grófnő arcképét.

– Dianora! – kiáltott fel, leakasztotta a képet a falról, és megcsókolta. Aztán megragadta Violanta kezét, és esedezve kérdezte: – Ugye, ő maga is itt van?

Violanta nagyot sóhajtott, és nem felelt. Rinaldo újra megkérdezte:

– Itt van? Láthatom?

Violanta lesütötte a szeméi.

– Meghalt?

–. Nem – felelte végre. – Él.

– Él és boldog?

– Jaj, báró úr, hogy kérdezhet ilyet!

– Értem. Az én szerencsétlen sorsom őt is boldogtalanná tette. Hiszen ön tudja, nem? Ismer engem, ugye?

– Csak felületesen, báró úr.

– Szólítson bátran az igazi nevemen!

– Az igazi nevén? Hát nem Tegnano báró?

– Hogyan? Hát akkor nem tudja? A grófnő nem mondta meg önnek? Feleljen őszintén – mit tud rólam?

– Csak annyit, hogy jobban szeretik, mint ahogy meg-

érdemli. Hogy hűtlen és csapodár! No de elég – nincs jogom önt bírálgatni. Ha a saját lelkiismerete hallgat, nekem sem lehet szavam.

– Violanta! Elfelejtette, milyen szörnyű sorstól mentettem meg? Hálából, könyörgöm, árulja el nekem, mit mondott rólam a grófnő.

– Csak annyit tudok, hogy szereti önt, ön pedig hűtlenül elhagyta.

– Istenem!

– Eltűnése összetörte Dianorát! Kis híja, hogy bele nem halt bánatába. Súlyos, szörnyű betegségen esett át… még most sem gyógyult meg egészen.

– Hol van? Hol?

Violanta nem felelt, csak fürkészően nézett rá. Szavaiból Rinaldo arra következtetett, hogy igazi nevét nem ismeri, a grófnő még neki sem mondta meg. Erre felbátorodott, és hevesen ostromolta Violantát: mondja meg neki Dianora tartózkodási helyét. Violanta kitérő választ adott, és megpróbálta más témára terelni a szót. Ám egyszerre megszólalt szobájában a csengő. Vajon ki húzta meg a zsinórját, és hol? Violanta felugrott, és ki akart sietni a szobából, de Rinaldo megállította.

– Hova siet? – kérdezte. – Bizonyára Dianorához. Itt van! Én is oda megyek!

– Nem! Nem lehet! Isten őrizz! Dianora meghalna rémületében.

– Tehát itt van? Elszólta magát! Nem tarthat vissza!

– Az isten szerelmére! Értse meg, hogy megölné!

– Ó, Violanta! Ha valaha szeretett életében valakit, engedje meg, hogy akár egy percre is, de lássam!

– Nem merem megkockáztatni. Dianora olyan idegállapotban van, hogy a találkozás végzetes lehet számára.

– Nem kell, hogy észrevegyen engem. Elég, ha én látom! Segítsen hozzá valahogy!

A csengőt újra meghúzták, most már hosszasan, sürgetően, türelmetlenül.

– Az istenért, ne tartson fel!

– Én is megyek.

– Hát akkor jöjjön utánam, de óvatosan. És a világért se szóljon hozzá!

Rinaldo követte a folyosón egy szobáig. Ebből a szobából kis kerek ablak nyílt a folyosóra.

– Álljon ide, és el ne mozduljon! – mondta Violanta, és magára hagyta.

Rinaldo belesett a kis ablakon. Fekete kárpittal bevont falakat látott, a félhomályban egy asztalt, rajta két égő gyertya közt feszület. A szobában egy hihetetlenül lesoványodott, sápadt, fekete ruhás nő járkált nyugtalanul fel és alá. Rinaldo tüstént felismerte benne Dianorát. Amint elnézte, ajka megremegett, és szeme könnybe lábadt.

Violanta belépett a szobába, és Rinaldo még azt is hallotta, mit beszélnek.

– Hol maradsz olyan sokáig! – panaszkodott Dianora, kezét Violanta vállára téve. – Az imént elszunnyadtam, és szörnyű álmom volt. Képzeld csak, álmomban őt láttam – őt, a becstelent! Közeledett hozzám, és kinyújtotta felém véres kezét! A vér ruhámra csöppent, és a ruhán keresztül is égetett, mint a tűz! Rémületemben felébredtem, és hálát adtam a Szent Szűznek, hogy csak álmodtam. De így is levert a lábamról. Nem tudom, mit tennék, ha a szemem elé kerülne!

Leroskadt egy pamlagra, s Violanta leült mellé. Egy kis szünet után Dianora megkérdezte:

– Mi újság?

– Egy idegen úr van itt… szállást kért éjszakára.

– Remélem, nem tudja, hogy én is itt vagyok.

– Nem… de nem tagadtam meg a kérését.

– Hogy hívják?

– Nem mondta meg a nevét.

– Hát csak vigyázz! Tudod, hogy rablók kóborolnak errefelé.

– Külseje után ítélve nem rabló.

– A látszat csal… a külsőre nem lehet adni… egyszer magam is… engem is megtévesztett. A rabló néha szép ruhába öltözik, nemesúrnak adja ki magát – vigyázz! Még a félelmetes Rinaldini is… ó, istenem!

– Mi bajod van?

– Nem tudom… a szemem… a fejem…

– Dianora!

– Kis szédülés… majd elmúlik. Ó, az álom, ez az álom! Fektess le, Violanta!

Violanta átvezette a benyíló szobába, Rinaldo pedig a folyosón át visszatért Violanta szobájába. Ott levetette magát a pamlagra, és átengedte magát bánatának; szeméből patakzottak a könnyek.

Az ajtó kinyílt, és egy szobalány jött be.

– Báró úr – mondta –, szeretném megmutatni a szobáját.

Rinaldo felállt, s követte a lányt, aki egy szépen berendezett szobába vezette. A kisasztalra gyertyát tett ezüst gyertyatartóban, a másik asztalt megterítette hófehér abrosszal, aztán hideg sültet, gyümölcsöt és bort hozott be.

– Madonna Violanta jó éjszakát kíván a báró úrnak – mondta végül, s magára hagyta.

Rinaldónak nem volt étvágya, aludni sem tudott. Már éjfélre járt az idő, amikor még mindig ébren volt. Ekkor halkan kopogtak az ajtaján. Rinaldo csodálkozva fülelt. A kopogás megismétlődött. Ajtót nyitott, s Violanta állt a küszöbön.

– Parancsoljon befáradni – mondta Rinaldo.

– Örülök, hogy még ébren van – felelte Violanta, s belépett.

– Olyan nyugtalan vagyok, hogy alighanem reggelig fogok virrasztani – szólt Rinaldo.

– Hallotta, hogy mit beszéltünk?

– Nem hallgatóztam, de meghallottam.

– És mit kíván tenni?

– Várni, míg Dianora enged, és hajlandó engem fogadni.

– Amikor lefektettem, még sokáig beszélt nekem önről. Én meg néhány elejtett szóval félig-meddig előkészítettem őt a nagy meglepetésre. Pár nap múlva, remélem, beszélhet vele.

– Ó, Violanta!

– Semmi hálálkodás! Életemet köszönhetem önnek, örülök, hogy leróhatom hálámat. Holnap beszélgetünk. Addig is jó éjszakát!

Másnap reggel Rinaldo, mihelyt felkelt, Violanta szobájába sietett, aki éppen készülődött úrnőjét és barátnőjét felkeresni.

– Dianora nincs jól – újságolta. – Ma egy pillanatra sem hagyhatom magára. Ez ne zavarja önt: gondoskodtam róla, hogy ne szenvedjen hiányt semmiben. Mihelyt egy kis lélegzethez jutok, meglátogatom önt Talán csak késő este kerül rá a sor, vagy az is lehet, hogy egyáltalán nem tudok elmozdulni Dianora mellől. Holnap feltétlenül találkozunk. Talán holnapra Dianora jobban lesz, és beszélhet vele. Majd meglátjuk.

Rinaldo rosszkedvűen tért vissza szobájába. Később bekopogott a szobalány, és tálcán behozta a reggelit. Miközben terített, megjegyezte:

– Pár hónapig csend volt nálunk, most vége a nyugalomnak. Megint megjelent a Fekete Banda.

– Hát az micsoda?

– Zsiványok – felelte a lány –, de nem közönséges zsiványok, összejátszanak a hatósággal. Rabolnak, gyújtogatnak, de őket nem érheti bántódás. Akármit csinálnak, a rendőrség szemet huny fölötte.

– Hát az hogy lehet?

– Nem tudom. Azt mondják, ha a nép elégedetlen, ez a Fekete Banda segít a rendőröknek meg a milicistáknak a szegény embereket ijesztgetni.

– Csúnya dolog – mondta Rinaldo. – És hol tartózkodik ez a Fekete Banda? Az erdőben bujkál?

– Nem is bujkálnak olyan nagyon. Az országút egy domb mellett vezet el, s a domb tetején van egy régi kápolna. Azt beszélik, a Fekete Banda ott tanyázik a kápolnában.

– No, majd egyszer arra sétálok és megnézem.

– Eszébe ne jusson, báró úr! Isten őrizz! – rémüldözött a lány.

Nehezen múlt el a nap. Rinaldo nem mozdult ki a házból, folyton Violantát leste, abban a reményben, hogy hírt kap Dianora felől. Este a lány levelet hozott be neki. Csak néhány szóból állt:

„Ma nem találkozhatunk. Holnap, remélem, beszélhetünk.

Violanta”

Rinaldo nyugtalanabbul aludt, mint valaha. Reggel fel akarta keresni Violantát a szobájában. Éppen indulni készült, amikor a szobalány a reggelivel együtt újabb levelet hozott neki. Rinaldo türelmetlenül feltépte és elolvasta:

„Nem tudtam elég ügyesen titkolózni. Dianora addig faggatott, amíg meg nem mondtam, hogy ön itt van. Erre Dianora kiöntötte előttem a szívét, bevallotta szörnyű titkát, s most már tudom, ön valójában kicsoda. Kérve kérem,

tüstént hagyja el a kastélyt. Mi is elutazunk már hajnalban. Mire ezt a levelet kézhez kapja, már messze járunk innen. Ne kutasson utánunk, és ne kövessen minket: gondoskodtunk róla, hogy ne találjon meg. Inkább a saját biztonságával törődjék, és meneküljön el minél sürgősebben. Ha a Fekete Banda megneszeli, hogy itt van, akkor ütött az utolsó órája. Azok nem ismernek irgalmat. Isten oltalmazza, és térítse jó útra.

Violanta”

Rinaldo kiejtette kezéből a levelet. Percekig tartott, míg megdöbbenéséből felocsúdott. Lehajolt a levélért, és újra elolvasta. Akármennyire fájt is, igazat kellett adnia Violantának. Belátta, hogy nem mehet utánuk, s minél előbb el kell tűnnie erről a tájról.

Nem elég a rendőrség, a katonaság meg a milícia, most még ezzel a Fekete Bandával is meggyűlik a bajom! – gondolta elkeseredve. – De ha utánam vetik magukat, nem fognak el élve! S drágán adom majd az életemet!

Ezzel az elhatározással gondosan megtöltötte zsebpisztolyát, vállára akasztotta puskáját, és elhagyta a kastélyt – talán örökre…

Még negyedórányi utat sem tett meg, amikor egy szánalmasan rongyos alakot pillantott meg egy bokor mögött: cafatokban lógott róla a ruha.

Ez az ember is meglátta Rinaldót, és ezekkel a szavakkal sietett felé:

– Capitano! Az én erős, bátor, jóságos kapitányom!

Rinaldo megállt, és meghökkenve, idegenkedve nézett rá. Ki lehet ez a toprongyos figura? És ekkor hirtelen ráismert Lodovicóra.

– Az istenért, Lodovico, mi történt veled?

– Helybenhagytak, de úgy, mint még soha! – felelte Lodovico.

– Kicsoda? Hogyan? Mikor? – hüledezett Rinaldo.

– Hát hallgasd meg, capitano, elmondom apróra. Az erdőben váltunk el egymástól, hetekkel ezelőtt. Akkor egy kastélyba küldtél, Martagno grófnő kastélyába, felderítésre. Ügyesen végeztem el feladatomat. Megtudtam, hogy a grófnő nincs ott, hanem egy másik kastélyába költözött, de hogy az hol van, nem sikerült kiszaglásznom. Így hát elindultam vissza az erdőbe, arra a helyre, ahol találkoznunk kellett. Nyugodtan bandukolok, eszembe se jut valami veszélyre gondolni, hát egyszerre csak elém toppan egy óriás. Akkora darab embert még sohase láttam. Fekete csuha volt rajta, fején fekete kámzsa. Durva hangon rám szólt, hogy kövessem. A szemébe röhögtem, erre úgy pofon vágott, hogy a csillagokat láttam, s ezt nappal nem szeretem. A pisztolyomhoz nyúltam, erre felkapott, mint egy pelyhet, és a földhöz csapott. Amikor feltápászkodtam, puszta ököllel úgy fejbe vert, hogy félig elvesztettem az eszméletemet. Akkor a vállára dobott, mint egy zsákot, és elcipelt egy kápolna elé, ahol ledobott a földre. Kinyílt az ajtó, és a kápolnából három-négy hasonló maskara bújt elő, mind fekete csuhában és fekete kámzsában. Most ezek vettek munkába. Jól elvertek, aztán belöktek egy sötét kamrába. Ott tartottak egy hétig kenyéren és vízen, de mindennap megvertek. Ki akarták húzni belőlem, hogy Rinaldini embere vagyok, s hogy Rinaldini hol van. De akárhogy ütöttek-vertek, nem tudtak kihúzni belőlem semmit. Végül kidobtak, és azt mondták, iszkoljak el, és hátra se nézzek. Alighanem azt hitték, egy hülyével van dolguk, mert akármit kérdeztek, én csak makogtam és hebegtem.

Erre Rinaldo is elmondta, amit a Fekete Bandáról hallott.

– Gyere – mondta –, törjünk rájuk! Füstöljük ki azt a kápolnát.

– Mi ketten? – rémüldözött Lodovico. – Két ember, he-

lyesebben másfél! Mert én most legfeljebb fél embernek számítok.

Amíg így tanakodtak, egy fekete alak ugrott elő az utat szegélyező fák mögül – ugyanaz a fekete óriás, aki nemrég Lodovicót támadta meg.

– Te még itt vagy? – förmedt Lodovicóra. – Eltaposlak, te féreg!

– Majd én taposlak el téged, te behemót barom! – ordított rá Rinaldo, s kardot rántva, eszeveszett dühében szinte vakon, hatalmas ütést mért a fekete csuhásra. Ez – otromba alakjához képest meglepő fürgeséggel – félreugrott a kardcsapás elől. Rinaldo összeszedte minden erejét, bal kezével megragadta az óriást, s jobbjával mellébe döfte kardját. A döfés tompa hangot adott, s Rinaldo ráeszmélt, hogy ellenfele páncélt visel a csuhája alatt. Másodszor is döfött, s most keresztülszúrta ellenfele karját. Az óriás felordított, kiszabadította karját, ellökte magától Rinaldót, s gyors léptekkel elmenekült.

– Jó lesz iszkolni! – vélte Lodovico. – Ha ez a rémpofa nyakunkra hozza a cimboráit, akkor péppé vernek minket.

Gyorsan folytatták útjukat, s nemsokára megnyugodtak. A távolból öszvérkolompok csengése ütötte meg fülüket. Nemsokára egy nagyobb csapattal találkoztak, mely tizenkét öszvérhajcsárból állt. Ezek harminc öszvérrel jöttek le a hegyekből, s Saldona felé tartottak, ahol sót akartak vásárolni. Rinaldo szóba ereszkedett velük, s Lodovicóra mutatva megkérdezte, nem vinnék-e magukkal ezt a szerencsétlen embert Saldonáig. Rablók támadták meg, s mivel védekezett, csúnyán helybenhagyták. Jártányi ereje sincs, s mivel az öszvérek még teher nélkül ballagnak, fel lehetne ültetni valamelyikre, ha megengedik. Persze megfizeti tisztességesen.

A hajcsárok eleinte kelletlen arccal hallgatták, de az utolsó szóra megbékéltek.

– Ha az úr megfizeti – mondta a vezetőjük –, szívesen felültetjük a fiatalembert az egyik öszvérre, és magunkkal visszük. Ámbár, őszintén szólva, akkor sem tagadtuk volna meg, ha ingyen kell megtennünk, hiszen keresztények vagyunk, és hitünk könyörületességet követel. Annál is inkább, mert az átkozott Rinaldo bandája garázdálkodik itt, s áldozatait meg kell segíteni, hisz nem tudhatjuk, mikor szorulunk magunk is segítségre.

– Hát most nem tudom, pénzért viszitek-e magatokkal vagy könyörületességből? – mondta Rinaldo félig tréfálkozva, félig bosszúsan. – Fizessek érte, vagy ne fizessek?

– Pénzért mindenesetre szívesebben tesszük – felelte a hajcsárok vezetője, s végül is ebben maradtak.

Lodovico örült, hogy ilyen erős kísérettel utazik. Felkötötték az egyik öszvér hátára, aztán folytatták útjukat. Olyan lassan haladtak, hogy Rinaldo kényelmesen ballagott köztük.

– Nem az első eset, hogy ilyen segítséget nyújtunk – mondta a hajcsárok vezetője. – Gyakran találkozunk kifosztott utasokkal, akik félholtan, nemegyszer meztelenre vetkőztetve hevernek az útszélen.

– Azt mondod, Rinaldini bandája ólálkodik itt – szólt Rinaldo. – Hát nem verték szét őket?

– A fenét! Mit számít az, ha egy tucat útonállót agyonvernek vagy felakasztanak? Száz lép a helyükbe. Úgy bújnak ki a földből, mint eső után a gomba!

– De hiszen, úgy hallom, Rinaldinit megölték!

– Ugyan, ugyan! Már ötvenszer is hallottuk ezt, aztán mindig kiderült, hogy egy szó se igaz belőle. Nem is lehet igaz. Rinaldinit nem lehet megölni.

– Miért?

– Mert az ördöggel cimborál. Nem fogja se kard, se golyó. Sőt vannak, akik azt mondják, hogy szükség esetén láthatatlanná tudja tenni magát. Ebben ugyan nem vagyok

bizonyos, de kétségtelen, hogy már sokszor körülvették, bekerítették, elfogták, aztán elillant, mint a kámfor. Már vasra is verték; egyszerűen lerázta magáról bilincseit. Egyébként azt mesélik róla, hogy jószívű ember, s nem kegyetlenkedik senkivel. Akárhogy is, nem szeretnék a bőriben lenni. Mert mi lesz a vége? Jön a sátán, és azt mondja: "Eladtad nekem a lelkedet, hát most elviszem." Aztán főhet forró olajban az idők végezetéig!

– Eladta lelkét az ördögnek? – mondta Rinaldo. – Ezt mégsem tudom elhinni.

– Pedig úgy van. Másképpen már régen ott himbálózna az akasztófán! Szerencsétlen ember! Mit ér vele, ha összeszedi a világ minden kincsét? Az embernek egy kincse van: az élete. Ha ez veszélyben forog, a többi nem ér egy hajítófát sem. Becsületesen élni, nyugodtan meghalni – ez a legjobb. Rinaldini meg vígan élt, de csúnyán fog meghalni, akármennyi kincset kapart is össze.

– Azt mondják, ad belőle a szegényeknek – vitatkozott Rinaldo.

– Az biztos, már soktól hallottam – felelte a főhajcsár. – De mit ér az ilyen jótékonyság? Ezt nem számítják be neki odafenn.

– Hány éves az a Rinaldini? – érdeklődött az egyik hajcsár.

– Azt mondják, még huszonöt sincs – felelte a vezetőjük. – Mások szerint már közel jár a harminchoz. Hát nem mindegy? Megöregedni nem fog, annyi bizonyos. Szeretném egyszer a fizimiskáját látni. Persze csak messziről.

– Vajon hol járhat most?

– Azt senki se tudja. Ezer alakban jelenik meg. Néha gavallérnak öltözve a városi korzón sétafikál, s úri dámáknak csapja a szelet. Ha gyanút fognak, eltűnik, s bottal üthetik a nyomát. Másnap már parasztgúnyában forgolódik a vásáron, vagy botra támaszkodva, mint öreg remete bandu-

kol az erdőben. Ma itt, holnap ott – szóval igazi ördögfajzat!

Az út most egy domb mellett vezetett el. Lodovico felnézett, és megpillantotta a kápolnát a dombtetőn. Borzongva elfordította fejét. Aztán egy szemhunyorítással értésére adta kapitányának, hogy ez az a bizonyos kápolna.

Rinaldo bólintott, és alaposan szemügyre vette a terepet

TIZEDIK FEJEZET

FEL, KORZIKÁBA!

– Az a kápolna odafenn – fordult Rinaldo az öszvérhajcsárok vezetőjéhez – jó régi lehet, mi?

– Nagyon régi – felelte a főhajcsár. – Olyan rozoga, hogy bármely nap összedőlhet. Már nem jár oda senki imádkozni. Alighanem baglyok lakják, vagy olyan Rinaldini-féle jómadarak!

Rinaldo úgy vette észre, hogy a főhajcsár többet is tudna a kápolnáról mondani, de inkább hallgat. Nem erőltette a dolgot.

Most már szótlanul folytatták útjukat Saldonáig, ahol Rinaldo kifizette az öszvérhajcsárokat. Lodovicót elvitte egy zsibárushoz, és tetőtől talpig felöltöztette. Egy felcsernél gyógykenőcsöt és flastromot vásárolt Lodovico sebeinek kezelésére. Végül egy hintót bérelt, lovastul, kocsistul, s útielemózsiát is beszerzett. Rövid pihenő után hintón utaztak tovább.

Rinaldo szégyenkezett önmaga előtt. A fekete óriást üldöznie kellett volna, s a kápolnát, ahol ezek a gazfickók tanyáznak, alaposan kiszellőztetni! Persze másodmagával (vagy, miként Lodovico mondta: másfél embernyi erővel) ezt nem tehette meg. Hej, ha húsz legénye élén rohamozhatná meg a kápolnát, a Fekete Banda megemlegetné ezt a napot!

Merona előtt Rinaldo és Lodovico kiszállt a hintóból. A kocsist kifizették, és visszaküldték a hintóval Saldonaba.

Az országútról befordultak egy kis ösvényre, s egyszerre csak két ember jön velük szemben öszvérháton. Rinaldo jól szemügyre vette őket, s legnagyobb örömére Luigino két derék legényét ismerte fel bennük. Az egyiket Luzónak, a másikat Jordanónak hívták.

Az öröm kölcsönös volt. Sokáig rázogatták egymás kezét.

– Hol van Luigino? – kérdezte végül Rinaldo.

– Óvatosságból jónak látta csapatát több szakaszra osztani, és ezek egymástól távol, más-más helyen táboroznak. A mi szakaszunk tizenkét emberből áll, és egy szurdokban kitűnő búvóhelyet talált magának, nem is nagyon messze innen. Engem meg Luzót felderítésre küldtek ki. Mindenre gondoltunk, csak arra nem, hogy a híres kapitánnyal találkozunk!

– Csakugyan jó helyen tanyáztok? – kérdezte Rinaldo.

– Magas sziklák közt, ahol a madár se jár – felelte Jordano, s Luzo mindjárt hozzáfűzte:

– Tarts velünk, capitano! Győződj meg róla magad!

– Nem is rossz ötlet – felelte Rinaldo. – Veletek megyek.

– Buona fortuna![*] – örvendezett Luzo.

Rinaldo és Lodovico felszállt a két legény mögé a nyeregbe, s most már jobb hangulatban döcögtek tovább. Az ösvény felfelé vezetett, s fél óra múlva megérkeztek a szurdokba. Az ott lapuló szakasz ujjongott, amint meglátta őket, s háromszor olyan erősnek érezte magát, mint addig, mivel olyan nagy ember állt az élükre, mint a híres Rinaldini.

Az új parancsnok azonnal megtette a szükséges intézkedéseket. Őröket állított a szurdok két kijáratához, s néhány ügyes embert különleges feladattal bízott meg: elküld-

---

[*] Jó szerencsét!

te őket a közeli falvakba, részint hogy újoncokat verbuváljanak, részint pedig, hogy esetleg eltévedt vagy bujkáló régi bajtársaikat megtalálják és a szurdokba vezessék. A szakaszban mindenki helyeselte az elgondolást, és a sziklák visszaverték lelkes kiáltásukat:

– Viva Rinaldini!

A fiúk négy nap múlva jöttek vissza, de nem üres kézzel: munkájuk eredményes volt. Két régi cimborára bukkantak, aki Luigino csapatához tartozott, de egy csetepaté alkalmából elszakadt társaitól, s azóta árván ténfergett: most boldogan csatlakozott a szurdokban tanyázó szakaszhoz. A kiküldöttek azonkívül három új tagot is hoztak. Ezeket rövid kikérdezés után felvették a bandába, és nyomban feleskették. A szakasz most már tizenkilenc főre növekedett. Rinaldo közölte velük, hogy másnap nagyobb vállalkozásba fognak. Már hajnalban elindult velük Saldona megkerülésével a domb felé, ahol az a bizonyos omladozó kápolna állt.

De egyelőre nem tört előre odáig. Jóval előbb megállt egy egészen szűk kis völgyben, s itt csapatával letáborozott. Először is fegyelmezni akarta a kis csapatot, másodszor meg ki akarta próbálni ügyességüket, végül pedig – s nem utolsósorban – fel akarta szerelni magát eleséggel és minden egyébbel, ami egy harci vállalkozáshoz szükséges. A banda tagjai megértették szándékát, s engedelmeskedtek. Pár nap alatt kitűnően fegyelmezett különítménnyé forrtak össze, s néhány jól sikerült portyázással elegendő eleséget halmoztak fel. Sőt újabb regrutákat szereztek – két csavargót, aki örömmel csatlakozott hozzájuk. Közben Lodovico is talpra állt, s most már egész embernek számított.

Rinaldo pontosan megtervezte a támadást, Éjfélkor érkezett a gyűlölt kápolna elé. Zárt ajtóra találtak. Betörték, és fáklyákkal átkutatták a kápolna belsejét. Teljesen elhagyatott volt – a boltívek alatt és a pincében egyetlen terem-

tett lélekre sem akadtak.

Rinaldo rövid gondolkodás után elhatározta, hogy birtokba veszi a kápolnát, csapatának ez lesz a tanyája, s szükség esetén az erődje. Innen indul majd el velük különféle vállalkozásokra.

Késő este felsorakoztatta embereit, és elindult Martagno grófnő kastélya felé. A kapuhoz és a mellékajtókhoz őröket állított, maga pedig Lodovicóval és Jordanóval éppen be akart hatolni az épületbe, amikor felderítői jelentették, hogy egy erős lovascsapat közeleg, már hallani lehet a paták dobogását. Rinaldo erre összevonta embereit, és bal felé kanyarodva elrejtőzött velük az országutat szegélyező bozótban. A lovasok egyre jobban közeledtek. Rinaldo emberei lövésre kész puskával vártak, a jól idomított kutyák is csendben lapultak. Hirtelen megvilágosodott az országút. Égő fáklyák lobogtak a kanyarulatnál.

– Furcsa! – dünnyögte Lodovico. – Lovas katonák nem szoktak égő fáklyákkal poroszkálni.

A menet felbukkant. Tizenkét lovas kísért egy öszvérektől vontatott kocsit. A fáklyák megvilágították a lovasokat. Nem viseltek egyenruhát. Testüket csuhaszerű fekete köpönyeg takarta, fejüket meg csuklya.

Végre a bozót közelébe értek. Rinaldo fegyverrel a kezében kiugrott az országútra. Mögötte, ugyancsak lövésre emelt karabéllyal Lodovico, Luzo, Jordano és még két bajtársuk sorakozott fel. A szakasz többi embere jobbról és balról közrefogta a lovasokat.

– Megállj! – kiáltotta Rinaldo harsány hangon. – Tudni akarom, kik vagytok!

A lovasok vezetője fitymáló hangon válaszolt:

– Ki az az ember, aki meg mer állítani bennünket? A Fekete Bandát, akitől mindenki retteg és menekül!

– Mondok én is egy rettegett nevet, ha ti olyan nagyra

vagytok a tietekkel! – vágta rá a capitano. – Rinaldini állja el az utatokat, s mindjárt pokolra küld benneteket!

– Fellengős hencegő! – kiáltotta a másik. – Már régen elintéztünk volna, ha vezérünknek nincs más terve veled! De ha sokat ugrálsz, megismerkedhetsz az öklünkkel. Kérdezd meg Lodovicót, elég kemény-e!

– Még visszakapjátok! – kiáltott felé Lodovico a sorból.

– No, mi lesz, Rinaldini? – kiáltotta a lovasok vezetője. – Mit akarsz tulajdonképpen?

– Először is megtorolni Lodovico sérelmeit – felelte Rinaldo. – Aztán kíváncsi vagyok, mit visztek abban a kocsiban!

– Semmi közöd hozzá! Nincs emberfia, akinek számadással tartoznánk! Félre az útból, vagy legázolunk!

Rinaldo legényei – minden jel vagy parancs bevárása nélkül – közelebb húzódtak a capitanóhoz, hogy testükkel is megvédjék, ha kell.

– Ha egy lépést tesztek előre, tüzelünk!

– Ha tudnád, milyen bolondokat beszélsz! Hát ide hallgass! Figyelmeztetlek valamire. Be vagytok kerítve! Jobbról, balról, mindenfelől puskacsövek néznek rátok a dombok tetején!

– Capitano! – súgta Jordano. – Nekem is úgy rémlik, hogy katonaság szállta meg a magaslatokat.

– Majd keresztülvágjuk magunkat!

– Hahaha! – gúnyolódott a fekete csuhás. Rinaldo tölcsért formált a tenyeréből, és ezt kiáltotta:

– Utoljára mondom: adjátok meg magatokat!

– Utoljára mondom: soha! – hangzott a felelet.

Rinaldo elsütötte pisztolyát, s nyomban húsz más lövés is eldördült, golyózáport zúdítva a fekete csuhásokra. A fekete banditák közül három lefordult a lováról, és holtan terült el a földön. Társaik is pisztolyt ragadtak, és lövöldözni kezdtek. Rinaldo emberei közül kettő holtan maradt

az összecsapás színterén. Az ellenség nem maradt ott. A fekete banditák megsarkantyúzták lovaikat, és elmenekültek.

Rinaldo a kocsi mellé ugratott, és kíváncsian kinyitotta ajtaját. Azt hitte, egy utast talál benne – sőt, talán Dianorát? Legnagyobb meglepetésére az ülésen nem volt más, csak egy csukott koporsó.

Jordano, Lodovico és Luzo megragadták az elesett banditák lovait. A távolból trombitaszó hallatszott, s egy faluban megkondították a vészharangot.

– Gyorsan vissza! – kiáltotta Rinaldo. – A kocsit hajtsátok jobbra, fel az ösvényen, a hágó felé!

Lodovico az egyik zsákmányolt lovat odavezette hozzá. Rinaldo nyeregbe pattant és elvágtatott. Jordano és Luzo lóháton követte. Lodovico néhány társával a kocsiba ugrott, és puskavesszővel nógatták az öszvéreket gyorsabb mozgásra. A gyalogosok futólépésben siettek kapitányuk után.

Amikor elérték a szűk hegyszorost, megálltak, s akinek lova volt, leugrott a nyeregből. Rinaldo elhatározta: ezt a pontot mindenáron megvédi, hogy szükség esetén biztosítsa a csapat további visszavonulását. De az ellenség nem mutatkozott, senki sem támadta meg őket. Ezért rövid pihenő után kényelmesen folytatták útjukat a hegység mélyebb rejtekei felé. Mindenkinek furdalta az oldalát a kíváncsiság, amint a koporsót nézegette. Vajon mi lehet benne? Rinaldo is szerette volna megtudni, de most nem akarta az időt ilyesmivel vesztegetni.

Végül egy minden oldalról magaslatokkal védett kis völgybe értek, mely alkalmasnak tetszett a szükséges hosszabb pihenőre. A lovakat és öszvéreket kicsapták a lankára, hadd legeljék a gyér füvet. Takarodó előtt Rinaldo szemlét tartott csapata fölött. A két emberen kívül, aki az összecsapásban esett el, nem hiányzott senki.

Ezután Rinaldo elrendelte, hogy emeljék ki a rejtélyes

koporsót a kocsiból. Négy ember kellett hozzá, olyan nehéz volt. Lefeszítették sűrű szegekkel ráerősített fedelét. Mint sejtették, nem volt benne holttest. Fénylett, csillogott, ragyogott, amint kibontották, mert arany- és ezüsttárgyakkal volt tele. Volt ott minden elképzelhető: láncok, evőeszközök, kancsók, tálak, még templomokból rabolt kegyszerek is. Egy külön ládikóban aranyórákat és gyűrűket találtak, továbbá hat tekercs vert pénzt: minden tekercs száz dukátot tartalmazott.

– No nézd csak! – mondta Rinaldo. – A híres Fekete Banda! Ezek az urak magasan hordják az orrukat, pedig semmivel sem különbek nálunk – éppen olyan útonállók, mint mi! Talán azért haragszanak ránk annyira: veszélyes versenytársakat látnak bennünk. Most akarták biztonságba helyezni rablott kincseiket, összegyűjtött zsákmányukat. Jó, hogy összegyűjtötték – nekünk tettek vele szolgálatot.

Haladéktalanul parancsot adott a zsákmány felosztására. Magának nem tartott meg semmit, csak egy lovat és két tekercs aranypénzt, ami eltörpült az őt megillető részhez képest.

Nagy volt a jókedv, de Rinaldo szigorúan megtiltotta, hogy a kulacsaikban magukkal hozott pálinkából igyanak. Azt sem engedte meg, hogy ebben a szélmentes, kellemes völgyben álomra hajtsák fejüket. Veszélyt szimatolt, és megfelelő intézkedéseket tett. Csapatát egészen kis rajokra osztotta, s minden rajnak más-más ösvényen kellett megközelítenie azt a helyet, ahol Rinaldo véleménye és minden valószínűség szerint Luigino tábort üthetett. Maga, mint mondotta, valamivel később indul utánuk: előbb még felderíti a terepet.

Amikor mindent elintéztek és megbeszéltek, a csapat szétoszlott, Rinaldo pedig nyeregbe szállt. Ugyanezt tette Lodovico és Jordano is. Nemsokára mindhárman a Nisetto felé vezető országúton poroszkáltak.

A völgy már régen elmaradt a hátuk mögött, amikor egy parasztruhába öltözött, de pisztollyal felszerelt férfi jött velük szemben, s szó nélkül egy levelet nyújtott fel Rinaldónak. Ez gyanakodva nézett rá, s intett társainak, akik tüstént megértették, mit akar – leugrottak a nyeregből, és közrefogták a gyanús fickót. De ő nem jött zavarba, s nem is ijedt meg, egykedvűen bámult a levegőbe, várva, hogy a levélre választ kapjon.

Rinaldo kibontotta a levelet, s elolvasta. A levél így szólt:

„Bátor Rinaldini kapitány!

Vakmerőséged, mellyel minket is meg mertél támadni, sorainkban csodálkozást és elismerést keltett. Sokan közülünk, kik eddig ellenségeid voltak, most már barátságot éreznek irántad. Boldogok lennénk, ha embereiddel csatlakoznál hozzánk. A két társaság együtt olyan erőt képviselne, mellyel senki se szállhatna szembe. Ez olyan nagy haszonnal járna, mely túltenne a koporsóban talált kincseken is. Gondolhatod, hogy a kincseket nem ok nélkül gyűjtöttük össze és szállítottuk valahova. Céljuk és rendeltetésük olyan fontos, hogy reméljük, magad is belátod, vissza kell adnod azokat. Mindezt és más *fontos kérdéseket személyesen kellene megbeszélnünk. Felszólítunk, kövesd ezt a derék embert, aki levelünket átadta, s arra is vállalkozott, hogy téged – de csak téged egyedül – elvezet arra a helyre, ahol vezetőinkkel találkozhatnál. Ha, mint reméljük, megteszed, megállapodásunk fordulópontot jelent majd életedben. De ha felszólításunknak nem teszel eleget, szomorú jövő vár rád. Most tehát tőled függ – őrök barátság vagy örök, soha ki nem engesztelhető halálos gyűlölet! Gondolkodásra nincs idő, most rögtön kell választanod és választ adnod.*

Barátaid, a

Fekete Lovagok”

Rinaldo egyetlen dologban fogadott szót „barátainak”, a „lovagoknak” – nem gondolkodott soká, hanem rögtön megadta a választ. Jegyzőkönyvéből kitépett egy lapot, és ezt írta rá:

„Rinaldini nem kíváncsi rátok, s nem kíván veletek közelebbi ismeretséget kötni Ha tőrbe akartátok csalni: felsültetek. A kincseket sohasem kapjátok vissza.+

Összehajtogatta a papírlapot, és átadta a némán várakozó küldöncnek, aki átvette, zsebre tette, és szó nélkül elsietett: Rinaldo megvárta, míg el nem tűnt szem elől, aztán társaihoz fordult, és közölte velük mindkét levél tartalmát.

– Okos voltál, capitano, mint mindig! – mondta elismerő hangon Lodovico. – Nyilván a kincs fáj nekik. Azt szerették volna csellel és zsarolással visszaszerezni. Ha felkeresed őket, lefognak, és csak váltságdíj ellenében engednek szabadon. A Váltságdíj pedig nem lenne más, mint az, ami a koporsóban volt.

– Úgy van. Ezzel mindjárt tisztában voltam – felelte Rinaldo.

– Akárhogy is, jó lesz iszkolni – vélte Jordano. – Válaszod bizonyára elkeseríti és bosszúra ingerli őket. Ne felejtsd el, capitano, hogy most csak hárman vagyunk!

Rinaldo igazat adott neki, s máris továbbsiettek: természetesen ellenkező irányba, mint az iménti követ, aki a válaszlevelet elvitte.

De még egy fél órát sem ügettek, amikor egy hintó jött velük szemben. Kíváncsian megálltak, és az út szélére húzódva várták, hogy a hintó elhaladjon mellettük. Rinaldóra újabb csodálkozás várt. A hintóban egy ismeretlen úr mel-

lett Olympia ült. Amint Rinaldót megpillantotta, elsápadt, de úgy tett, mintha nem ismerné. Rinaldót felbosszantotta ez, s megemelte kalpagját. A hölgy hideg fejbiccentéssel válaszolt, mintha egy közönyös ismerős köszöntését fogadná. A kocsi megállás nélkül továbbhaladt. Nyomában két inas lovagolt. Rinaldo megállította az egyiket, s megkérdezte, ki az az úr, aki a hintóban ül.

– Cavaliere Montefalco, Nisetto kormányzója – hangzott a kurta válasz, s az inas máris faképnél hagyta Rinaldót.

– Ügyes signora – jegyezte meg Lodovico a hintó után bámulva. – Mindenkit ismer! És jól válogatja meg barátait… csak az a kár, hogy túl sokan vannak, nem igaz, capitano?

– Nekem ugyan mindegy – felelte Rinaldo vállat vonva.

A következő két óra eseménytelenül telt el. Ám kétórai poroszkálás után arra lettek figyelmesek, hogy nagy porfelhő kavarog az úton előttük. Nyilván lovasok, gondolta Rinaldo, s úgy is volt. A porfelhő közeledett, s most már látni lehetett a lovasokat. Dragonyosok voltak, és egy tiszt vezette őket. Ha most visszafordulunk, gondolta Rinaldo, egészen bizonyos, hogy üldözőbe vesznek, és akkor végünk van. Csak annyit mondott társainak, hogy tartsák fegyvereiket készenlétben. Azzal megsarkantyúzta lovát, s egyenesen a tiszt felé ugratott.

A dragonyostiszt barátságosan viszonozta Rinaldo udvarias köszöntését.

– Kihez van szerencsém? – kérdezte.

– Utasember vagyok, Rómából jöttem – felelte Rinaldo gyorsan, habozás nélkül. – Nevem Tegnano báró. Azok az emberek ott a szolgáim.

-– Útlevelük persze van? – folytatta a tiszt a kérdezős-

ködést.

– Természetesen – felelte Rinaldo könnyedén. – És ajánlólevelem is van Nisetto kormányzójához. Cavaliere Montefalco egyébként anyai nagybátyám.

– Köszönöm – felelte a tiszt. – Azt tanácsolom, igyekezzenek a várost még alkonyat előtt elérni, mert az út nem biztonságos. Rinaldini leselkedik erre a bandájával.

– Ezt már az előbb is hallottam, csak nem hittem el. Mendemondának tartottam.

– Pedig nem az. Különben nem rendeltek volna ki katonaságot az utak biztosítására. Egyébként egy másik banda is garázdálkodik itt — az is csőcselék, de nem olyan veszedelmes, mint a Rinaldini-féle. Fekete csuklyát viselnek… remélem, nem találkozik velük.

– Hálásan köszönöm jó tanácsait – mondta Rinaldo.

– Szerencsés utat! – szalutált a dragonyostiszt, és újra elindította szakaszát.

Amikor a távolodó porfelhő is leülepedett, Lodovico nem állta meg, hogy elismerését ki ne fejezze.

– Ezt remekül csináltad, capitano. A te lélekjelenléted nélkül nem úsztuk volna meg szárazon.

– A lélekjelenlét nem elég – felelte Rinaldo. -Sajnos, szélhámosság nélkül már régen fűbe haraptam volna. Ez is a mesterségünkhöz tartozik… harcolni és hazudni…

– Istókuccse, így van ez! – kiáltott fel Jordano. -Mi is rég fűbe haraptunk volna, ha nincs ilyen remek kapitányunk!

Továbbügettek, de nem Nisettóba. Csakhamar balra kanyarodtak, egy mellékösvényre, mely megint hegyenek vitt. Nemsokára egy faluba érkeztek, ahol a közeli kolostor – a szerviták kolostora – menedékházat tartott fenn jámbor utasok részére. Rinaldo mindig gondosan tájékozódott, mielőtt útra kelt, s jó előre elhatározta, hogy ebben a menedékházban fog megszállni éjszakára. Úgy is történt.

Mialatt két társa meleg ebédet rögtönzött, Rinaldo a következő levelet írta Nisetto kormányzójának:

„Igen tisztelt Kormányzó Úr!

Az ördög ma egy sötét társaságot vezérelt utamba. Egy kis csetepaté után ők húzták a rövidebbet. Később egyezkedni próbáltak velem, és rábeszéltek, hogy álljak be közéjük. Hát csak azt akarom bejelenteni, hogy rablóvezér vagyok ugyan, de olyan mélyre még nem süllyedtem, hogy a Fekete Bandával egy követ fújják. Tiszteletem jeléül igazi nevemmel írom alá ezt a pár sort.

Rinaldo Rinaldini”

Maga is tudta, hogy semmi értelme: de valami arra késztette, hogy ezt a levelet eljuttassa Nisettóba. Nem volt könnyű dolog, de nyélbe ütötte.

Miután ezt elintézte, sétára indult, hogy a tájat megszemlélje. Valóban vadregényes táj volt, s majdnem felvidult, miközben elgyönyörködött benne. A menedékház egy magas, sziklás hegylánc alján épült. Az egyik hegycsúcson négy toronnyal ékes, várszerű kastély állt, nagy kert és magas kőfal vette körül. Rinaldo most látta először, mégis emlékek sorát idézte fel benne. Eszébe juttatta Martagno grófnő hegyi kastélyát, s azokat az izgalmas napokat, amelyeket ott töltött.

Amint emlékein tűnődve bandukolt, az út menti bokrok közül néhány markos fickó ugrott elő hirtelen. Megragadták Rinaldót, leteperték, kezét-lábát összekötözték, aztán vállukra kapták, és magukkal cipelték – fel a hegycsúcsra, a négytornyos kastélyhoz. Itt sípjelre kinyílt a kőfal repkénynyel takart kis oldalajtaja, majd a fal mögött, a kertben egy csapóajtó. Sötét lépcsőn hurcolták le egy még sötétebb, föld alatti folyosóra, majd lépcsőkön felfelé, a kastély ud-

varára. Itt leoldották róla a köteleket, és megengedték, hogy kifújja magát.

Kérdésére, hogy hol van, és mit akarnak tőle, csak a vállukat vonogatták. Végül az egyik fickó azt felelte, hogy maradjon nyugton, hamarosan meg fog tudni mindent.

Most egy kulcsár bukkant fel, és jött oda hozzá, három kulccsal a kezében.

– Annak a három szobának a kulcsa, melyet uraságod részére lakosztályul kijelöltek – mondta, s átnyújtotta a kulcsokat.

– Lakosztály? Nem tömlöc? – kérdezte Rinaldo.

– Isten őrizz! Még gondolni sem kellemes ennek a kastélynak a tömlöcére! – felelte a kulcsár. – De mi jut eszébe a báró úrnak?

– Tehát tudja, ki vagyok?

– Csak annyit tudok, hogy egy báró úr érkezik, s nyissak ki számára három vendégszobát. Azonkívül parancsot kaptam, hogy gondoskodjam róla, és mindenben legyek a szolgálatára.

– Kinek a kastélya ez?

– Erről nem szabad beszélnem.

– Miféle utasítást kapott? Mondjon el mindent, amit elmondhat!

– Nem sok az egész. Így hangzik: hozd rendbe a báró úrnak a három kijelölt szobát – szolgáld ki –, ha beszélgetni akar veled, állj a rendelkezésére –, ha látod, hogy terhére vagy, hagyd magára! Feleséged főzzön és mosson a báró úrra, egyébként pedig várd be a további parancsokat!

– Ezek szerint mégis csak afféle rab vagyok, nem?

– Lehetséges. Nem tudom.

Rinaldo elhallgatott, majd követte a kulcsárt a kijelölt lakosztályba. Szépen berendezett szobák várták. Volt ott minden, amire szüksége lehet, könyvek, papiros, írószerszám, sőt még egy gitár is, ami arra vallott, hogy nem ide-

genek hurcoltatták ide, hanem olyasvalaki, aki minden szokását ismeri.

A szobák ablakai a hegyekre nyíltak, és csodás kilátást nyújtottak. Az egyik ablak párkányán látcsövet talált. Ez még fokozta a gyönyörűséget, amit a táj szemléletében talált. Módszeresen sorra vette a látnivalókat. A menedékházat is megtalálta, ott kezdte a vizsgálódást. Megpillantotta társait – Lodovicót és Jordanót. A menedékház előtt álltak, és a fejüket forgatva néztek jobbra, balra, felfelé – nyilván kapitányuk rejtélyes eltűnésén tanakodtak, Rinaldo lekiáltott hozzájuk, hadonászva integetett nekik, de hasztalan. A távolság túl nagy volt ahhoz, hogy hangját meghallják, vagy integetését észrevegyék. Ekkor néhány sort firkált egy darabka papirosra, összehajtogatta, és kidobta az ablakon. A levélkét felkapta a szél, aztán elejtette – megakadt egy galagonyabokor ágain, a kastély közelében. Miközben lázasan törte a fejit, hogyan is adhatna társainak életjelet magáról, újabb izgalmas látvány kötötte le figyelmét. Néhány lovas bukkant fel és vágtatott a menedékház felé. Megrohanták Lodovicót és Jordanót. Puskák dörögtek, kardok villantak, de az összecsapás egészen rövid ideig tartott. A következő percben Rinaldo társai és a lovasok is eltűntek. Bal kéz felől gomolygó porfelhőt látott még néhány percig, aztán az is elült, s az út néptelenül ásított felé.

A lebukó nap még az ablaknál találta Rinaldót, amint töprengve bámult a hegyalja felé. De amikor feljött a hold, és az eget ellepték a csillagok, ezek is ott láthatták még az elkényeztetett foglyot az ablakban.

Három nap telt el, három végtelennek tetsző nap. A negyedik nap estéjén Rinaldo a sok fejtöréstől fáradtan hevert a pamlagon, amikor kinyílt az ajtó, és egy sűrűn elfátyolozott nő lépett be a szobába. A küszöb közelében megállt és várt.

Rinaldo némán nézte egy teljes percig, s csak aztán kérdezte meg:

– Ki vagy?

A nő odalépett a pamlaghoz, s kezet nyújtotta.

– Idegen vagy ismerős? – kérdezte Rinaldo.

– Több mint ismerős – felelte a nő.

– Sejtem, ki vagy – mondta Rinaldo. – Bizonyára Olympia.

– Eltaláltad.

– Hogy kerülsz te ide?

– Ugyanúgy, mint te.

– Téged is erőszakkal hurcoltak ide?

– Azt már nem. De ugyanaz az akarat kényszerített, mint téged.

– Ismered ezt a kastélyt?

– Nem. Most vagyok itt először.

– A nisettói kormányzó elengedett?

– Amint látod, ő is a titkos társasághoz tartozik.

– Aha, értem már. Szóval a Frontejai Öreg akaratából vagyunk itt?

Olympia egy széket húzott oda, és leült. Rinaldo hátradőlt a pamlagon, és kacagott.

– Min mulatsz olyan jól? – kérdezte Olympia.

– Arra gondoltam, hogy mindnyájan csak eszközei vagyunk valakinek! Vajon téged miért küldtek ide?

– Hogy megmentselek.

– Aha! Azért támadtak meg és hurcoltak ide!

– Csakis azért. A kastély gazdája is a mi társaságunk tagja. Ha téged nem hurcolnak ide, már régen a Fekete Banda foglya lennél. Lodovico és Jordano is az ő kezükben van. Az a banda hatalmasabb, mint gondolnád.

– Hogyan? Hát ők nem tartoznak hozzátok?

– Ha hozzánk tartoznának, nem lennének az ellenségeid. Nekünk is esküdt ellenségeink.

– Hát kik ezek az aljas gazfickók?

– Megmondtad: aljas gazfickók! A kormányzó megkapta a leveledet, és megmutatta nekem. Nagyon megörültem neki, mert már attól féltem, levettek a lábadról, és beálltál közéjük. Az nagy baj lett volna. A Fekete Bandának sok mindent elintéznek, mert a kormány felhasználja őket ellenünk. De annyi rablás, fosztogatás és gyilkosság terheli a lelküket, hogy előbb-utóbb hóhérkézre kerülnek. Ne is beszéljünk róluk. Engem az érdekel, mi lesz teveled. Megmaradtál az elhatározásod mellett, hogy Korzikába vitorlázol?

– Ha eszköz vagyok csupán, engedelmeskednem kell.

– Senki nem kényszerít. Ha nem akarsz Korzikába menni, mehetsz, ahova akarsz. Akármikor elhagyhatod ezt a kastélyt.

– Szavadon foglak.

– Tessék. Tehát nem akarsz Korzikába menni?

– Még nem tudom. Előbb a Nagy Öreggel és Luiginóval kell beszélnem. Aztán majd nyilatkozom.

– Előbb nem?

– Nem! – jelentette ki Rinaldo határozottan.

– Akkor hát jó éjszakát! – mondta Olympia, és elindult az ajtó felé. Ám a küszöbről visszafordult, és így szólt: – Még valamit szeretnék mondani neked, Szeretett Rozáliád beteg.

Rinaldo nagyot sóhajtott, Olympia hiába várta, hogy mondjon valamit. Erre megkérdezte:

– Nem izensz valamit neki?

– Mondd meg, hogy csókolom, és javulást kívánok.

– Igen, de… Rinaldo, értsd meg! Rozália *nagyon* beteg.

– Nem csodálom. Sorsa nem irigylésre méltó. Élettársa egy rablóvezér, akit bármely nap felakaszthatnak, vagy kerékbe törhetnek!

– Ezt a sorsot elkerülheted – mondta Olympia. – Korzi-

kában babérkoszorú vár, nem bitófa.

– Babérkoszorú! Hősöknek jár ez, nem haramiákénak! Az én múltamat már nem lehet jóvátenni!

– Boldogtalan ember!

– Most ez egyszer igazi nevemen szólítottál.

Olympia felhajtotta fátyolát, és Rinaldo szemébe nézett.

– Kedves barátom! – mondta remegő hangon, – Fáj, hogy meg kell mondanom a valót. Rozália…

– Meghalt?

– Igen.

– Jaj nekem! – zokogott fel Rinaldo. – De neki már jó! Ugye, Olympia, neki jobb így?

Olympia visszajött hozzá, és karjára tette kezét.

– Vigasztalódj – mondta. – Neki jobb, s te is szabad vagy.

A szomszéd szobából, a jobb oldalon, mely már nem tartozott Rinaldo lakosztályához, lárma, csörömpölés, lábdobogás hallatszott. Rinaldo felkapta fejét.

– Mi ez? – kérdezte.

– Akarod látni? – felelte Olympia. – Megmutathatom neked.

A jobb oldali fal közepén, körülbelül embermagasságban, gyöngyház keretbe foglalt kis kép függött a falon. Egy pásztorleánykát ábrázolt. Olympia odalépett, és leakasztotta a képet. Mögötte kerek nyílás volt a falon: afféle belső ablak, mely régi kastélyokban nem szokatlan.

– Gyere ide, és nézz át a másik szobába! – biztatta Olympia.

Rinaldo felállt, és a nyíláshoz lépett. A kerek ablak túlsó oldalán, a szomszéd szobában függöny takarta ezt a belső ablakot. De a könnyű függöny nem akadályozta meg Rinaldót abban, hogy láthassa, mi történik odaát. Sőt a beszédet is jól hallotta: tisztán megértett minden szót. S

miközben ámult-bámult, Olympia kisurrant a szobából. Rinaldo nemsokára a másik szobában pillantotta meg újra, a falon túl.

Ez nem is szoba volt, hanem díszes terem. Közepén hófehér abrosszal terített óriási asztal, melyen gyönyörű karos gyertyatartókban nagy, fehér viaszgyertyák égtek. Az asztalon metszett üvegkorsókban bor és csillogó kristálypoharak. Az asztal körül pedig csupa ismerős ült – Cintio, Nero, Lodovico, Jordano, Luigino, Eugénia, s pár perc múlva Olympia is.

Rinaldo a szemét dörzsölgette. Az egész olyan volt, mint egy álom. Mindent látott és hallott, de őt nem vette észre senki. Fesztelenül beszélgettek. Lodovico vitte a szót:

– Aztán bilincseket raktak a kezünkre, és kínpaddal fenyegetőztek. Szóval, kezdtük magunkat kényelmetlenül érezni. És akkor, éppen a legjobb pillanatban, segítség érkezett.

– Áldott a kéz, mely segített rajtunk – vette át a szót Jordano. – Ezt sohasem felejtjük el neki. Igyunk a Frontejai Öregúr egészségére!

– Éljen a mi Nagy Öregünk! – kiáltották mindnyájan, s fenékig ürítették az öblös kristálypoharakat.

A jó Lodovico újra töltött, és harsány hangon kijelentette:

– Most pedig a capitano egészségére! Éljen a mi derék, bátor, nagyszerű vezérünk, Rinaldo Rinaldini!

– Éljen! – kiáltották a többiek, és a poharak megint kiürültek.

– Ami azt illeti – jegyezte meg Olympia –, a kedves signore Rinaldini is a mi Nagy Öregünknek köszönheti az életét.

– Éljen hát mind a kettő! – kiáltotta Cintio. – Én boldog vagyok, hogy megismerhettem a Nagy Öreget, és különösen hálás vagyok neki! Mert mi várt volna rám nélküle?

Falusi erdész lennék, s naphosszat borzokra meg vadmacskákra kellett volna vadásznom, hogy, éhen ne haljak. Akkor már inkább a fránya franciákra lövöldözök, nem igaz?

– Éljenek a korzikai hazafiak! – kiáltották többen, és újra ittak.

– Hányan vagyunk most tulajdonképpen? – kérdezte Lodovico.

– Körülbelül négyszáz főnyi sereg áll készen arra, hogy hajóra szálljon – felelte Luigino. – Korzikában meg legalább háromezer ember vár arra, hogy hozzánk csatlakozzék, mihelyt az első győzelmet felmutattuk. Csak egyetlen támaszpontra van szükségünk, ahol szilárdan megvethetjük a lábunkat. Ajalo erődje a legalkalmasabb erre, először Ajalót kell elfoglalni.

– És a francia helyőrséget kardélre hányni! – tette hozzá Nero.

– Hát ez bizony elkerülhetetlen – bólintott Lodovico. – Fontos, hogy rettegjenek tőlünk! Hej, az áldóját! Micsoda izgalom lesz, ha híre megy: Rinaldini legyőzhetetlen serege állt a felkelők mellé! Csupa fenegyerek, aki nem fél senkitől és semmitől! És a világ legnagyobb emberei velünk tartanak – szívük az elnyomott Korzika szabadságáért dobog! Pajtikák, egy csapásra hősök leszünk! Tisztelet és dicsőség lesz az osztályrészünk! Ajalo főterén obeliszket emelnek, és belevésik a hősök nevét, akik valamikor banditák voltak, de vérükkel mosták nevüket tisztára. Legfelül aranybetűkkel Rinaldini neve ragyog!

– A Nagy Öreg is velünk jön Korzikába? – kérdezte Nero.

– Magától értetődik! – felelte Luigino. – Ő maga is korzikai, és szívén viseli népe sorsát.

– És a szép dámák, akik a társaság összejövetelein meg szoktak jelenni? – kérdezte Eugénia.

– Mind ott lesznek Korzikában – felelte Olympia. –

Zászlókat fognak hímezni, tépéseket készíteni, a sebesülteket ápolni! Csókkal jutalmazzák a hősöket!

Ekkor egy karcsú fiatalember lépett a szobába. Olympia elébe szaladt, és a nyakába borult.

– Ki ez? – kérdezte Lodovico.

– A hölgy testvérbátyja, Astolfo – felelte Cintio. Lodovico félrehúzódva, helyet adott neki az asztalnál,

Astolfo leült, és bort töltöttek neki.

– A kastély már jócskán megtelt, igaz? – szólította meg Cintio.

– Majdnem száz hazafi gyűlt itt össze – felelte Astolfo.

– Bárcsak ott lennénk már Korzikában! – mondta Lodovico.

– Nemsokára ott leszünk – felelte Astolfo. – Mindenesetre bevárjuk Amalatót. Legkésőbb holnap reggelre megérkezik harminc emberével.

– Hát Malatesta hol késlekedik?

– Még a hegyekben kószál szakaszával. A fekete banditákra vadászik.

– Szívből sok sikert kívánok neki! – kiáltotta Lodovico. – Átkozott kutyák! Viszket a tenyerem, ha rájuk gondolok!

– Vagy talán a sebeid sajognak – mosolygott Jordano.

–. Az is lehet. Kalendáriummá vertek. Megérzem az esőt meg a rossz időt. Fagyban a hegeim kivörösödnek. De ha egyszer még kezeim közé kapom valamelyiket, szétverem a fejét, annyi szent!

Rinaldo csak bámult, és hallgatta beszédjüket, némán figyelte, milyen sűrűn ürítik ki kupáikat, s nem tudta, mit gondoljon az egészről. Hogy kerültek ide valamennyien? Ki gyűjtötte össze őket? S mintha csak erre a kérdésre felelne, kinyílt a terem egyik ajtaja, és Fronteja Nagy Öregje lépett be. Mély tisztelettel, felállással üdvözölték egytől egyig, még a hölgyek is. Mindkét kezével barátságosan intett, hogy üljenek le újra, s maga is helyet foglalt közöt-

tük. Két égő gyertyát állítottak elébe, s bort töltöttek neki. Kezébe vette a serleget, felállt, és ezt a rövid beszédet intézte a jelenlevőkhöz:

– Amilyen tisztán ég a viasz ennek a gyertyának a lángjában, olyan tisztán lobog a hazaszeretet mindannyiunk szívében, akik sorsdöntő események előestéjén itt egybegyűltünk. Szent elhatározásunk, hogy felszabadítjuk hazánkat az idegen zsarnokság uralma alól, még akkor is, ha őseink földjét vérünkkel kell megöntöznünk, mert csak így nő ki a szabadság gyönyörű virága! Életünk árán is széttörjük szigethazánk bilincseit, és kivívjuk elnyomott népünk igazát![*] Befejezzük azt a művet, melyet Korzika első királya, Theodoro elkezdett, s az ő szellemében küzdünk és dolgozunk tovább!

Magasra emelte poharát, és fenékig ürítette. Mindnyájan felkeltek helyükről, és követték példáját, Fronteja Nagy Örege hatalmas taps és éljenzés közepette ült le újra. Ekkor odalépett hozzá Olympia, és valamit súgott a fülébe. Az öregúr tüstént felállt, és elhagyta a termet. Két perccel később benyitott abba a szobába, ahol Rinaldo még mindig elbűvölten állt a kerek kémlelőablak előtt.

– Örülök, hegy mindent láttál és hallottál – mondta a Nagy Öreg. – Meggyőződhettél róla, hogy barátaid egytől egyig csatlakoztak hozzánk, csak te tétovázol. Hát nem lelkesít a nemes cél, nem akarod győzelemre segíteni az igazságot? Nem akard babérral övezni homlokodat?

– Egy magamfajta embernek nem lehetnek ilyen nagy

---

[*] Korzika szigete majdnem öt évszázadon át Génua uralma alatt állt. 1735-ben lakói kimondták elszakadásukat Génuától. Ugyanakkor Theodor Neuhofl német báró I. Theodoro néven Korzika királyává kiáltatta ki magát. Génua francia segítséggel elűzte Theodorót, s 1768-ban eladta Korzikát a franciáknak 2 millió frankért. A század végéig több felkelés tört ki a franciák uralma ellen

igényei – felelte Rinaldo szárazon.

– Kishitű! Belenyugszol szerencsétlen sorsodba, amikor módodban áll változtatni fajta? Eltaszítod baráti jobbomat, amikor segíteni akar?

– Ha igazán a barátom vagy, segíts hozzá, hogy örökre eltűnjek innen. Azt mondják, olyan hatalmas vagy, hogy mindent el tudsz intézni!

– Hova akarsz menni?

– Egy kis szigetre, ahol nem ismer senki, és csendesen, nyugodtan élhetem a pásztorok és halászok szerény életét. Nektek ajándékozom elrejtett kincseimet, pontosan megnevezem azokat a helyeket, ahol elástam őket. Fordítsd a pénzt a Mozgalom céljaira, de engem rakj hajóra, mely elvisz innen messze, egy kis helyre, isten háta mögé, ahol senki sem keres.

– Beteg vagy, barátom, nagyon beteg. Nem engedhetlek el, amíg meg nem gyógyítottalak.

– Betegségem gyógyíthatatlan. Ha orvosom akarsz lenni, légy könyörületes, és adj olyan orvosságot, mely minél hamarabb átsegít a másvilágra.

Rinaldo e szavak után leroskadt a pamlagra, és kezébe temette arcát. Helyét a kémlelőablaknál Fronteja Öregje foglalta el. Félrehúzta a függönyt, és intett Olympiának, aki az egész idő alatt a kis kerek ablakot figyelte. Olympia továbbadta az intést bátyjának, Astolfónak, aki tüstént kisietett a teremből.

Egyszerre dobpergés hallatszott, és kürtök harsány hangja remegtette meg a falakat. A teremben felugrottak az emberek a nagy asztal mellől.

– Árulás! – kiáltották mindenfelől. – Megtámadtak bennünket! Ne adjuk olcsón az életünket!

Rinaldo meghallotta mindezt. Egy pillanat alatt talpra ugrott, megragadta kardját, és az ajtó felé rohant.

– Nem hagyom bajtársaimat! – kiáltotta. – Én is ott le-

szek!

Az öreg elkapta karjánál fogva, és visszarántotta.

– Bravó! – kiáltotta. – Ezt vártam tőled, és nem csalódtam. Ugyanaz vagy, aki mindig voltál: bátor és önfeláldozó! A dob és trombitaszó felriasztott hosszú tunya álmodból! Férfi lettél megint! Velünk jössz Korzikába!

Rinaldo megdöbbenve nézett rá, kardját leeresztve.

– Játszottál velem? – kérdezte. – Te rendezted ezt a komédiát?

– Nem komédia, hanem orvosság – felelte az öreg. – Visszaadta régi erődet, régi énedet. Harcba vonulunk, és olyan vezérre van szükségünk, aki igazi hős, és példája másokat is hőssé emel. Érted már?

– Tévedtél – felelte Rinaldo. – Nem a harci kedv támadt fel bennem. Azért ragadtam kardot, hogy megöljenek az ütközetben. A halált keresem.

– Elég, Rinaldo! – kiáltott rá az öreg. – Magadra hagylak. Még van időd ajánlatomon gondolkodni.

Rinaldo másnap azt mondta a kulcsárnak, hogy Cintióval szeretne beszélni, s küldjék be sürgősen hozzá. Erre azt a választ kapta, hogy Cintio már nincs itt. Akkor jelentsék a Frontejai Öregúrnak, hogy kihallgatást kérek tőle, mondta Rinaldo. Sajnálom, felelte a kulcsár, ő is elhagyta már a kastélyt. Astolfo az egyetlen, aki a vendégek közül még itt van.

Nemsokára beállított hozzá Astolfo. Rinaldo közölte vele azt a kívánságát, hogy a kastélyt elhagyhassa.

– Semmi akadálya – felelte Astolfo –, de azt tanácsolom neked, ne indulj el egyedül. A fekete banditák még mindig itt ólálkodnak, s elsősorban reád leselkednek, a te életedre törnek. Akármilyen bátor vagy, ne tedd ki magad bosszúvágyó alattomosságuknak. A mieink kisebb csopor-

tokban keltek útra a tengerpart felé, ahol behajózzák őket, és elviszik Korzikába. Én, őszintén szólva, leginkább miattad maradtam itt utolsónak.

Rinaldo néhány percig elgondolkodva járkált fel és alá a szobában. Egyszerre csak megállt Astolfo előtt, s keményen a szemébe nézve, megkérdezte:

– Találkoztál Frontejában egy Rozália nevű lánnyal?

– Igen, ő is ott volt. De már betegen érkezett oda.

– Valóban meghalt?

– Oly igaz, mint ahogy te meg én életben vagyunk.

– Megölték?

– Mi jut eszedbe! A Nagy Öreg úgy megszerette, mintha az édeslánya lett volna.

– Én még annál is jobban szerettem! – sóhajtott Rinaldo.

– Tudom. Mindnyájan tudjuk. De ne beszéljünk arról, amin változtatni nem lehet. Holnap reggel én is elhagyom a kastélyt. Ha velem tartasz, mint mondottam, biztonságosan

eljutsz a tengerpartra.

– Te csakugyan Olympia testvérbátyja vagy?

– Miért vonod kétségbe?

– Te is korzikai vagy?

– De mennyire!

– Igaz, hogy Luigino már elment?

– Igaz. No, isten veled!

Astolfo elindult az ajtó felé.

Rinaldo megállította a küszöbön, és kijelentette:

– Holnap veled tartok!

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET
A remete vendége 6

MÁSODIK FEJEZET
Rozália 35

HARMADIK FEJEZET
Leszámolás a kastélyban 58

NEGYEDIK FEJEZET
A titokzatos korzikai 94

ÖTÖDIK FEJEZET
Olympia 121

HATODIK FEJEZET
Két kéz összeér 145

HETEDIK FEJEZET
A befalazott asszony 155

NYOLCADIK FEJEZET
Bekerítve 180

KILENCEDIK FEJEZET
Dianora 207

TIZEDIK FEJEZET
Fel, Korzikába! 230

A kiadásért felel a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója.
Felelős szerkesztő: Rónaszegi Miklós – Műszaki vezető: Gonda Pál
Képszerk.: Lengyel János – Műszaki szerk.: Krecska Miklós
71 300 példány, 14,8 (A/5) ív, MSZ 5601-59
69.0264 Athenaeum Nyomda, Budapest. Rotációs magasnyomás
Felelős vezető: Soproni Béla igazgató
IF 949 – f – 6971